

Nam Sùng Của Tướng Quân

Contents

Nam Sùng Của Tướng Quân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	60
27. Chương 27	62
28. Chương 28: Phiên Ngoại 1	63
29. Chương 29: Phiên Ngoại 2	65
30. Chương 30: Phiên Ngoại 3	66
31. Chương 31: Phiên Ngoại 4	67

Nam Sùng Của Tướng Quân

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ cổ trang, ngược luyến, HE, H văn, tướng quân bá đạo công & nam sủng nhược thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-sung-cua-tuong-quan>

1. Chương 1

Biên cảnh Tề quốc, đầu mùa xuân tại quân doanh ——

Tuy nói trời đã sang xuân nhưng băng tuyết đóng dày cộm bốn phía quân doanh chỉ mới bắt đầu tan, có câu nói tuyết rơi không lạnh, tuyết tan mới lạnh, chung quanh quân doanh bị bao phủ bởi không khí lạnh buốt, trên bình nguyên trải rộng bằng phẳng còn có thể thấy được từng ngọn doanh trường trắng phếu.

Thịnh Lật mặc một thân y phục làm từ lông chồn đen do chủ nhân ban thưởng, phía trên đỉnh đầu đội cái mũ lông chim trắng đen xen kẽ (đây là loại yêu thích của nam sủng thời kỳ xuân thu), khom người kính cẩn vén lên tấm vải bố dày cộm nặng nề, đi vào quỳ trên mặt đất đợi tân chủ nhân của mình đến.

Quay trở lại mười ngày trước, một nhà Thịnh Lật bao gồm sáu miệng già trẻ, lúc này trong nhà không còn một hạt gạo ăn xin ba ngày lại không có chút thu hoạch, mẫu thân y đói bụng lại thấy tình thế nguy kịch, trong nhà còn phải nuôi một muội muội bé xíu gầy trơ xương, phụ thân y nhiều năm trước đi tòng quân suốt mười mấy năm qua không lấy một tin tức.

Thời kỳ chính trị binh hoang mã loạn, nông dân khó tránh khỏi thất thu, sau đó hai tỷ tỷ Thịnh Lật xấu số mất đi, một nhà già trẻ không biết phương hướng, Thịnh Lật đang ngồi chờ chết bỗng nhiên xuất hiện một người làm thay đổi vận mệnh y.

Tề Công, Quân vương của Tề quốc!

Sống trong thời loạn thế Thịnh Lật đã sớm biết vận mệnh định sẵn nhấp nhô, tay trái gà không chắc chỉ có thể ủy thân cho người khác để bảo vệ cả nhà áo cơm không lo. Cho nên quyết định làm nam sủng cho Tề công. Bất quá Thịnh Lật trăm triệu không nghĩ tới Tề Công lại tùy ý đem y thay lễ vật tặng cho đại tướng quân Thác Bạt Hoàn Thành!

Thác Bạt Hoàn Thành là đại tướng quân Tề quốc thuộc hạ Tề Công, văn thao vũ lược còn gọi hắc mã dũng mãnh trên chiến trường! Tướng mạo anh tuấn, khí thế hùng hồn khiến phe địch nhân chỉ nghe tin đã sợ mất mật, vì Tề Công hạ được hơn phân nửa giang sơn!

Cũng vào lúc này, phía sau Thịnh Lật đột nhiên ập đến một luồng gió lạnh, tiếp theo tiếng va chạm khô giòn cùng phối kiếm còn có tiếng bước chân cường kiện! Thịnh Lật hai tay gộp lại đặt trên trán, quỳ trên mặt đất hành đại lễ, chợt có một giọng nói hùng hồn truyền đến.

“Nếu đã là lòng tốt của chủ nhân, ta đây đương nhiên sẽ nhận, ngẩng đầu lên.” Thác Bạt Hoàn Thành gỡ xuống bội kiếm, ngồi trước bàn dài ra lệnh.

Thịnh Lật từ từ dựng thẳng người, ngẩng đầu nhưng ánh mắt cuối cùng vẫn không dám nhìn thẳng nam nhân phía trước —— Thác Bạt Hoàn Thành!

“Bao lớn?” Thác Bạt Hoàn Thành hỏi.

“..... Mười sáu tuổi.” Thịnh Lật ngồi xổm trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành, cường lực khắc chế tim đập loạn nhịp.

“Ngẩng đầu nhìn ta!” Thác Bạt Hoàn Thành khẩu khí bá đạo xen lẫn cường thế không cho từ chối.

Lần này Thịnh Lật nghe lời chậm rãi ngẩng đầu nhìn thấy người trước mắt liền kinh ngạc trợn to hai mắt. Không nghĩ tới đại tướng quân Tề quốc Thác Bạt Hoàn Thành lại là một mỹ nam tử. Dưới đôi mày kiếm anh tuấn là tròng mắt thâm thúy, ngũ quan đẹp như điêu khắc, khuôn mặt đầy anh khí, một thân hoàng kim khô giáp lại càng tôn lên vóc người dũng mãnh phi thường uy vũ, ngọc thụ lâm phong của Thác Bạt Hoàn Thành

“Biết nên làm như thế nào chứ?” Ánh mắt Thác Bạt Hoàn Thành ngạo khí khinh người nhìn xuống thiếu niên đẹp như quan ngọc trước mắt.

“Vâng ạ” Thịnh Lật đứng dậy cẩn thận sợ gây ra động tĩnh hướng bên trong doanh trướng đi tới, lấy xuống vũ mũ, bưng lên chén thuốc trên bàn đã sớm chuẩn bị, uống vào. Mới vừa uống một nửa liền cảm thấy bụng có cái gì cộn cạo, Thịnh Lật vội vàng từ phía sau chạy ra ngoài trướng, tùy tiện tìm một nơi không ai đến bài tiết phế vật. Khi Thịnh Lật trở lại doanh trướng, thùng gỗ bên trong phòng đã chằm đầy nước tắm nóng hôi hổi.

Tiến về phía trước, Thịnh Lật bỏ đi trường bào, giải khai đai lưng, từ từ rút đi tầng lớp tầng lớp y phục trên người, cuối cùng toàn thân tiến vào trong nước, tự mình thanh tẩy cơ thể.

Một lát sau, nước ấm bao phủ cả người Thịnh Lật dần dần chuyển sang lạnh, y mới rời mực dưng, khoác lên người bộ áo ngủ, ở bên trong nội các yên lặng chờ đợi Thác Bạt Hoàn Thành đến. Theo tiếng bước chân Thác Bạt Hoàn Thành mạnh mẽ có lực ngày càng rõ ràng, trái tim Thịnh Lật nhảy dồn dập tần số cũng theo đó mà tăng cao.

Thác Bạt Hoàn Thành đi vào nội các hướng Thịnh Lật mở ra hai cánh tay, chân Thịnh Lật tự giác đi tới giúp Thác Bạt Hoàn Thành cởi xuống chiến bào khô giáp. Những khô giáp thiết chế nặng cũng chừng mười cân, thời điểm khi Thịnh Lật cầm lấy khô giáp quả thực có chút lực bất tòng tâm, lão đảo một cái ngã vào ***g ngực rộng rãi của Thác Bạt Hoàn Thành.

Thác Bạt Hoàn Thành im lặng không nói, đỡ Thịnh Lật đứng dậy rồi tự mình rút đi quần áo. Hắn vốc người cao ngất khoác một chiếc áo ngủ màu trắng, ngồi ngưỡng người trên chiếc giường rộng chừng nửa thước. Theo quy củ Thịnh Lật ngồi ở một bên, cúi thấp đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Tới đây, lấy lòng ta.” Giọng nói của Thác Bạt Hoàn Thành mang theo từ tính lẫn quyết đoán lại không trộn lẫn bất kỳ tình cảm nào, ra lệnh.

2. Chương 2

Tuân theo quy củ y ngồi sát bên cạnh, cúi thấp đầu, không dám thở mạnh.

“Tới đây, lấy lòng ta.” Thác Bạt Hoàn Thành giọng nói từ tính mang theo hùng hồn lại không trộn lẫn bất kỳ tình cảm ra lệnh.

Thịnh Lật chậm chạp đi tới bên giường, gương mặt vốn trắng nõn trong nháy mắt trở nên hồng nhuận sáng bóng, y cẩn môi dưới không dám thở mạnh, hít thở cũng trở nên khó khăn hơn. Ngẩng đầu nhìn nam nhân trên giường, da thịt cả người hắn bại lộ trong không khí, đôi chân thon dài màu mật rắn chắc bên trên phủ một lớp lông tơ dày rậm, bộ vị trọng yếu bị một góc trường bào che lấp loáng thoáng có thể thấy địa phương màu đen cùng cái nơi đang phồng lên, cơ bụng tám múi cường kiện chỉnh tề xếp hàng trên thân thể hắn. Không chỉ có vậy trên người hắn còn có đầy rẫy vết thương mới cũ xen kẽ làm người ta rung động, cơ ngực tam giác hùng hồn làm ánh mắt Thịnh Lật không dám tiếp tục càn rỡ. Bởi vì cứ tiến về phía trước nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Thác Bạt Hoàn Thành, hắn lại không có ý che giấu cứ thế trước mặt Thịnh Lật khiến y ngượng ngùng không biết phải làm sao, cuối cùng ngơ ngác đứng sững bên cạnh.

Thịnh Lật nghĩ tới tánh mạng người nhà, cắn răng một cái, dậm chân leo lên giường. Thác Bạt Hoàn Thành hai chân đã sớm tách ra đợi vưu vật trước mắt tới lấy lòng mình. Ngón tay mảnh khảnh của y rơi vào mác cá chân hắn, có lẽ trước đó y đã đứng đợi khá lâu, mùa xuân tháng ba khí trời đặc biệt lạnh làm hai tay y cũng lạnh buốt. Cho nên khi đôi tay lạnh như băng của y đụng phải thân thể nóng bỏng thì hắn khẽ rên lên một tiếng.

Thịnh Lật cúi đầu, nghe tiếng hít thở của hắn ngày càng nặng nề dồn dập. Hai tay ôm không hết bắp đùi một đường trườn lên, ngón tay lạnh như băng chạm đến mỗi một nơi đều khiến Thác Bạt Hoàn Thành tâm dương khó nhịn. Ngón tay Thịnh Lật từ từ chuyển đến giữa hai đùi, vô tình chạm vào quái vật lớn nóng bỏng, kinh ngạc nhanh chóng thu tay về, phân thân của nam nhân này lớn quá! Mặc dù y cũng là nam nhân nhưng cái kia thật không thể sánh bằng hắn nha.

“Tiếp tục.” Thác Bạt Hoàn Thành nằm trên giường lần nữa truyền đạt lệnh không cho kháng cự.

Thịnh Lật nhắm chặt hai mắt, vươn tay cầm khống lồ của hắn, cảm giác được vật khống lồ kia nhưng sinh vật sống nhảy nhót trong tay càng lúc càng lớn, một tay căn bản cầm không hết, Thịnh Lật không thể làm gì khác hơn kiên trì cầm chặt con quái vật lớn.

“Nhức nhích.” Thác Bạt Hoàn Thành ngửa ra sau trên giường, hai mắt khép lại, trên bụng vạt áo chuyển động biên độ ngày càng tần phồn.

Thịnh Lật tận lực khuấy động lên xuống khống lồ, thỉnh thoảng ngửa mặt nhìn nam nhân nằm ngửa, lúc này mặc dù đang đắm chìm trong *** nhưng vẫn anh khí bức người.

Qua một khoảng thời gian dài, hai tay Thịnh Lật đã đau đến không thể cử động, thế nhưng nóng bỏng trong tay không giảm nửa phần độ cứng.

“A

~~” Bỗng nhiên chất lỏng màu trắng như núi lửa bộc phát bắn ra.

Thác Bạt Hoàn Thành mở mắt nhìn nam nhân thẹn thùng trước mắt, khoe miệng nhức nhích, chất lỏng màu trắng tán lạc trên thân thể, thấm ướt một mảng y phục Thịnh Lật. Hắn thích thú vươn ngón trở quét chất lỏng trên mặt Thịnh Lật, Thịnh Lật sợ đến không dám nhức nhích. Sau đó hắn lại đem ngón trở nhét vào trong miệng Thịnh Lật, Thịnh Lật kinh ngạc khe hé miệng để mặc ngón trở của hắn khuấy đảo bên trong, chất lỏng chua ngọt nhanh chóng lan tỏa cả khoang miệng. Một lúc sau, cái lưỡi của Thịnh Lật bắt đầu nhói đau, hắn mới chuyển tay vòng sang ót Thịnh Lật, dùng sức ấn y xuống. Khi thứ khống lồ vốn đã xui lơ lẩn nữa uy phong lẫm lẫm chen vào miệng Thịnh Lật, sợ hãi bị người ép khuấy động thêm một hồi, Thịnh Lật mệt mỏi vô cùng.

Đột nhiên hắn vung tay xé, quần áo ngủ của Thịnh Lật nhanh chóng bị ném trên mặt đất, nháy mắt vốc người gầy ốm của y hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn. Hắn kéo Thịnh Lật đến gần, há miệng cắn viên thịt phần hồng trước ngực y, viên thịt mềm mại ở trong miệng hắn từ từ trở nên cứng như đá, sau đó liền dùng sức cẩu xé viên thịt, đau đến trán y toát mồ hôi lạnh, khoe miệng hắn lúc này đã nhiễm máu tươi, cười ngả ngón với y. Thịnh Lật cảm giác bản thân đang rơi vào một hang động không đáy u ám. Hắn dùng sức lật người Thịnh Lật đặt dưới thân thể, còn hắn ngồi trên mông y gặm cắn làn da trơn mịn trên sống lưng.

Thịnh Lật gục trên giường, cau mày chịu đựng cơn đau âm ỉ, nam nhân này thế nhưng lại cắn mình. Thác Bạt Hoàn Thành hai tay vòng qua dưới nách vờ nặn viên thịt trước ngực y, mỗi một động tác đều khiến y không nhịn được bật ra rên rĩ. Đôi bàn tay to đã được tôi luyện trên chiến trường, mặt trên dày cộm phòng rộp, lúc này nốt phỏng trên tay đang từ từ ma sát mỗi một tấc da thịt trên thân thể y, thuận tiện trườn xuống đùa bỡn hạ thể y, quay, nắm, kéo, xé mỗi một lần kích thích điều làm y run rẩy bầy.

Thác Bạt Hoàn Thành lại dùng sức tát một cái trên mông y, một cơn rất đau ập đến, y nhíu mày nước mắt thiếu chút nhỏ ra. Hắn nửa quỳ phía sau y, nóng bỏng không chút thương tiếc đâm vào đúng đạo hẹp hòi.

“A ——!” Thịnh Lật trực tiếp ngã xuống giường, nước mắt ào ào chảy xuống, hai chân không ngừng đi xuống, đôi tay nắm chặt sàng đan.

Đau! Đau a! “Xin xin ngài đấy, ra ngoài..... có được hay không, xin ngài..... A a.....”

Thác Bạt Hoàn Thành kinh ngạc nhìn vu vật phía dưới, mới vừa rồi hắn dùng sức trực tiếp đút vào, hiện tại dững đạo thắt chặt, hạ thân hắn bị bao chặt trong thân thể nam sủng không thể nhúc nhích.

“Roẹt

~”

Hắn thuần thực trờu động mấy cái trong dững đạo rồi mới từ từ rút ra ngoài. Cùng lúc ấy, ynằm sóng soài trên giường bắt đầu khóc nức nở, hậu huyết hồng hồng từ từ chảy ra dòng máu đỏ lỏm.

Ra máu? Thác Bạt Hoàn Thành kinh ngạc, sau đó mở miệng hỏi: “Người là lần đầu tiên?”

Thịnh Lật nằm rạp trên giường, một lúc sau mới khôi phục khí lực, gật đầu: “Đúng”

Hắn nhìn nam sủng không thể động đậy, nắm lấy quần áo bên cạnh, nâng cái mông Thịnh Lật lên thật cao, đem vải vóc nhét vào.

“A.....” Thịnh Lật nằm trên giường nhịn đau, miệng bật ra tiếng rên khe khẽ.

“Nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao.” Thác Bạt Hoàn Thành nói xong cũng xuống giường, đi tới bên cạnh mộc dững, mượn những luồng nước lạnh thấu xương để hạ cơn nóng trong người.

.....

Mấy ngày sau đó, y vẫn đảm nhiệm chức trách hầu hạ cơm nước sinh hoạt thường ngày cho hắn. Bất quá phần lớn thời gian hắn đều dùng xử lý quân vụ, không thì lại cùng đám thủ hạ thương thảo chiến lược. Vì thế hầu như cả ngày y không thể gặp mặt hắn.

Nửa tháng sau, nhất là mấy ngày gần đây, hắn đôi khi thậm chí cả đêm đều nhìn binh thư hoặc phê quân vụ, mệt mỏi thì ngã trên bàn làm việc ngủ một hồi. Điều này làm y cảm thấy không ổn, chẳng lẽ đêm đó y đắc tội hắn, hắn lại ngại y là lẽ vật do quốc chủ đưa đến mới không dám vứt bỏ, chỉ vắng vẻ y?

Y cố hết y phục chui vào trong chăn thăm nghĩ tiêu rồi nhưng nếu chuyện hãkhông thích y truyền đến lỗ tai quốc chủ, một nhà y nhất định sẽ chết đói nha, không, không được, nhất định phải tìm cách để hãsung ái, chỉ có vậy người nhà mới có thể sống cuộc sống ấm no!

Thế là cả buổi tối, Thịnh Lật trần trọc trở mình, không thể ngủ yên.

Hôm sau, thái giám bên cạnh hoàng đế Tề quốc được lệnh tới đây ban bố thánh chỉ. Thịnh Lật len lén núp phía sau lều vải nghe ngóng, Lưu công công kia nói một ít chuyện liên quan đến quân đội, y nghe không hiểu.

Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, vị công công ngàn dặm xa xôi từ Tề quốc chạy tới đây nói thân thể mỗi mệt, Thác Bạt Hoàn Thành liền an bài Lưu công công ở trong một lều vải khác nghỉ ngơi mấy ngày, rồi mới trở về Tề cung.

Đợi đến đêm khuya, Thịnh Lật buồn ngủ vô cùng nhưng vẫn cố căng hai mắt, thật vất vả đợi được hắn thương lượng xoang với những tướng quân kia. Không ngờ hắn bảo y tắm rửa sạch sẽ thì xong việc.

Nửa đêm, Thịnh Lật đứng dậy, mỗi động tác đều làm thật cẩn thận để không quấy nhiễu giấc ngủ người bên cạnh. Thịnh Lật choàng lên trường bào màu rậm nắng, vén lên màn vải, chuẩn bị ra ngoài.

Đột nhiên loáng thoáng nghe được cây đại thụ phía trước có động tĩnh, nghe kỹ không giống thanh âm dã thú. Vì thế Thịnh Lật rón rén trốn phía sau bụi cây, nhìn thấy một người khoác áo choàng màu đen vụng trộm đi tới mặt sau đại thụ.

Hắc y nhân phía trước sải từng bước nhỏ, phía sau có năm sáu tên lính theo đuôi. Thấy tình cảnh này, Thịnh Lật nghĩ thầm, hắc y nhân kia bị theo dõi rồi?

Sau đó lại thấy hắc y nhân từ từ bỏ đi hắc bào, tiện tay giắt trên nhánh cây.

“Lưu công công???” Thịnh Lật căng thẳng rốt cuộc thả lỏng, đêm hôm khuya khoắt Lưu công công còn chạy đến đây làm gì?

Không lâu sau lại thấy Lưu công công nghiêng người về phía đại thụ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc mắt nhìn phía sau, tiếp theo khom lưng cúi xuống quần mình, để mông trần hướng về đám binh lính, Thịnh Lật trong lòng dâng lên ý chán ghét.

Lưu công công ôm lấy đại thụ, thân thể cùng thân cây ma sát lại không biết từ nơi nào nhặt được một khối đá thon dài dễ đưa đẩy cắm vào cúc hoa, Lưu công công ôm lấy thân cây giữa đầu rên rỉ khiến Thịnh Lật xấu hổ vô cùng, ngay sau đó mấy binh lính đi tới bên cạnh Lưu công công, vây quanh bốn phía, trên mặt lộ nụ cười thô tục.

Rất nhanh đám binh lính cũng thoát đi y phục trên người, mạnh mẽ kéo đầu Lưu công công để ông ngậm thứ dơ bẩn, tiếp theo bốn năm người không chút kiêng kỵ đùa bỡn một mình Lưu công công.

Ngay sau đó, Lưu công công bị năm tên binh lính kia cưỡng râm nhưng không thấy Lưu công công có bất kỳ phản kháng, thậm chí còn rất hưởng thụ quá trình. Khi bọn nam nhân nọ dùng đủ loại tư thế tiến vào bên trong thân thể Lưu công công, tất cả bọn họ đều thoải mái cười to.....

Thịnh Lật kinh ngạc không dám tin hai mắt của mình, không nghĩ tới thân thể Lưu công công lại dẻo dai đến vậy, bị bọn họ lấn qua lộn lại, ngay cả y cũng không nhìn nổi nhưng vẻ mặt Lưu công công trông rất hưởng thụ, miệng không ngừng gọi to bảo bọn họ tiến sâu hơn nữa!

Chỉ chốc lát sau, mấy người bọn họ thông thả cười lớn, một nam tử lưng hùm vai gấu trong đám đem Lưu công công đặt tại trên cây để hắt ôm đại thụ, tiếp theo từ phía sau cắm vào người hắt, ngay sau đó lại có một người cắm vào cúc hoa vị nam tử lưng hùm vai gấu, ngay sau đó những thứ khác liên tục làm vận động đồng dạng.

Buổi tối đêm đó, Thịnh Lật nhìn trộm trở lại trong doanh trường, khi nhắm mắt lại những cảnh tượng đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu y đuổi mãi cũng không đi.....

3. Chương 3

Hôm sau, Lưu công công muốn rời đi, Thịnh Lật đi theo phía sau Thác Bạt Hoàn Thành cùng mấy vị tướng quân tiễn đưa ông.

Lúc gần đi, Lưu công công từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương, đem nó đưa cho Thác Bạt Hoàn Thành: “Đây là tâm ý nho nhỏ của nô tài, hi vọng tướng quân nhận lấy, không nên từ chối.....”

Lưu công công dứt lời lại có thâm ý khác nhìn sang Thịnh Lật, che đôi môi thoa son khe khẽ cười, lại quay sang Thác Bạt Hoàn Thành nói: “Chủ công nói chỉ cần điều giáo thường xuyên sẽ là một cực phẩm!”

Thịnh Lật không hiểu, tại sao Lưu công công thỉnh thoảng ngoái sang nhìn mình.

Sau khi Lưu công công rời đi, Thác Bạt Hoàn Thành đem cái hộp mộc đàn hương cất vào. Thịnh Lật nhận lấy cái hộp, lại thấy hắt dùng ánh mắt khác thường nhìn y, chốc chốc vươn tay vuốt mặt y, y then thùng cúi đầu, thế là hắt siết chặt cầm y ép y ngẩng đầu lên, tiếp theo hôn lên. Đầu lưỡi của hắt ở trong hàm răng y mặc sức du động di chuyển qua lại.

“A”! Thịnh Lật bị hắt nắm chặt cầm đau đến rên rỉ thành tiếng. Sau đó Thác Bạt Hoàn Thành lập tức đưa lưỡi vào trong cổ họng y, khuấy đảo một hồi, bắt lấy cái lưỡi dính hương khéo léo mút lấy.

Mấy ngày qua, vì để thân thể Thịnh Lật khôi phục mà Thác Bạt Hoàn Thành hàng đêm chịu khổ, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ lập tức xuất hiện dáng người lỏa lồ của y, làn da ứng đỏ, mỗi một nơi mềm mại đều cầu khởi dực vọng ả nhãn của mình.

“Tướng quân, Hàn Phó thống lĩnh có chuyện quan trọng cần bẩm báo!” Gã thị vệ đi đến bên ngoài doanh trường bẩm báo.

Thác Bạt Hoàn Thành không gấp không vội buông ra Thịnh Lật, sửa sang lại y trang, khoát tay ý bảo y đi vào trong. Còn mình yên vị ngồi trước bàn dài, hướng thị vệ phía ngoài nói: “Đi vào!”

Một vị tướng quân người mặc khôi giáp, cầm theo Trảm Nguyệt Trường Dao phong trần mệt mỏi sải bước đến trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành, hai tay ôm quyền, quỳ một chân trên đất bẩm báo: “Tướng quân, cần cứ thám tử phải đi hồi báo ba ngày sau quân địch sẽ tới Tang Giang Thành!”

Thác Bạt Hoàn Thành trầm tư suy nghĩ, ngón trở bên trái không ngừng gõ xuống mặt bàn, từng nhịp từng nhịp.

“Tướng quân, không bằng chúng ta bố trí phòng tuyến ngay tại nơi này, giết bọn họ không còn manh giáp! Tướng quân, ngài đừng tiếp tục do dự nữa, cơ hội tốt thế này mất đi sẽ rất khó tìm được cái khác!” Hàn Phó thống lĩnh cảm phần trào dâng nói.

“Không, chờ một chút.....” Thác Bạt Hoàn Thành điềm tĩnh nói.

Đến khi Hàn Phó thống lĩnh rời đi, Thác Bạt Hoàn Thành như cũ ngồi trước bàn dài, ngón trở vẫn gõ lên mặt bàn. Thịnh Lật đứng phía sau nhìn Thác Bạt Hoàn Thành trầm tư suy tính, ngoài mặt nhìn hần bình tĩnh thản nhiên nhưng Thịnh Lật cảm giác được tiếng gõ bàn càng lúc càng lớn.

Bất quá Thịnh Lật nhanh lui vào bên trong, những chuyện này không liên quan đến y, trước mắt quan trọng nhất phải khiến Thác Bạt Hoàn Thành chú ý, gọi cho hần hứng thú với y là được!

+++++

Buổi tối, Thác Bạt Hoàn Thành để xuống binh thư, ngón tay thon dài xoa lông mày nhú chặt, con người đen nhánh có phần xót đau. Hần đứng lên đi vào phòng trong lại thấy Thịnh Lật ngồi xồm trên giường đợi hần.

“Lần sau cứ ngủ trước không cần chờ ta.” Thác Bạt Hoàn Thành mỗi mệt ngồi vào bên giường.

“Vâng” Thịnh Lật ngồi bệt trên giường, thở dài một hơi đứng trước mặt hần, bắt đầu vươn tay giải khai thất lưng của mình, sau đó đến ngoại bào, trường sam, áo lót bên trong.

Từng kiện y phục rơi xuống trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành, lúc này trời tối, ánh sáng bên ngoài doanh trướng rải vào khiến gian phòng trở nên mờ ảo. Sau khi rút đi áo ngủ, Thịnh Lật bắt chước động tác Lưu công công xoay người sang nơi khác, tiếp tục cởi quần. Đợi đến y làm xong những thứ này, trong mắt có chút thất vọng, Thác Bạt Hoàn Thành không giống những binh lính kia, nhào đầu về phía mình mà chỉ híp mắt đánh giá thân thể y.

Thịnh Lật cả người lỏa lồ quỳ rạp dưới chân Thác Bạt Hoàn Thành, từ từ vươn tay cởi ra đai lưng hần, rút đi quần áo, cúi người hôn thân thể hần.

Thác Bạt Hoàn Thành đã dục hỏa đốt người, đối mặt vưu vật như thế lại nấn nấn nhiều ngày đã sớm không kìm lòng nổi. Lúc này Thác Bạt Hoàn Thành đã không còn trầm ổn như vẻ bề ngoài mà giống như một con dã thú đã lâu chưa ngủi được mùi máu tanh nhìn chăm chăm nai con ngon miệng trước mắt.

Hần hai tay hơi dùng lực nhắc bổng Thịnh Lật ném lên giường, sau đó nghiêng người ép sát, y chịu đựng đau đớn đột nhiên bị người ném đi, chưa kịp phục hồi tinh thần đã phát giác bị hần kìm không thể nhúc nhích, giường trong quân doanh đều là tấm ván gỗ được đặc chế, Thịnh Lật da mìn thịt mềm sống lưng rất nhanh để lại vết máu ứ đọng.

Khi Thịnh Lật mở mắt, phát giác cặp mắt thâm thúy kia không ngừng lóe ra lục quang, hơi thở nặng nề của Thác Bạt Hoàn Thành phủ trên mặt y, giờ phút này thân thể y bỗng co lại, bản năng sinh ra ý thức tự bảo vệ, hiện tại hần thật đáng sợ, tuy không có bất kỳ động tác đã khiến y run lập cập.

Nếu Thác Bạt Hoàn Thành hiện tại phát động công kích, quân lính tan rã cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Thịnh Lật nằm trong lòng hần từ từ di động hướng góc giường.

“A!” Thịnh Lật bỗng nhiên sợ hãi hét lên, thì ra mặc cả chân chân y bị Thác Bạt Hoàn Thành nắm giật mạnh thuận thế trở lại trong vòng ôm mạnh mẽ. Thác Bạt Hoàn Thành bóp chặt cầm dưới y, cúi đầu gặm cắn đôi môi, bàn tay to xé đi lớp áo cuối cùng không thể che hết thân thể Thịnh Lật.

Hai người ở trên giường triền miên, y ở phía dưới thân hần run sợ rên rỉ, toàn thân phủ lên một tầng hồng sắc khiến người ta nhìn mà nổi thú tính.

Mỗi lần đầu lưỡi hần chạm đến làn da y, y sẽ không ngừng run rẩy. Khi đầu lưỡi kia tiếp tục lần mò dọc theo sống lưng y từ từ xuống dưới, xuyên qua sò cúc đỏ tươi ẩm ướt giữa đùi, y đều sẽ không thể nhịn được không ngừng ngoạ nguậy dưới thân thể cường tráng kia.

“Ack ——!”

Đột nhiên ngón tay Thác Bạt Hoàn Thành dùng sức đâm vào, khiến y chịu không nổi. Còn chưa tiêu hóa một ngón tay, ngón thứ hai đã duỗi thân đi vào, vết chai trên đầu ngón tay kén không ngừng ma sát trảng vách tường bên trong dũng đạo, tùy tiện trừu động.

“Thật chắc, buồng lỏng ~” Thác Bạt Hoàn Thành hướng dẫn Thịnh Lật.

Bởi vì hai người trước đó đã từng làm cho nên Thác Bạt Hoàn Thành thừa cơ hội đem ngón tay thứ ba đâm vào. Trong lúc nhất thời y không cách nào tiếp nhận ba ngón tay đang cố tạo ra độ rộng.

Thác Bạt Hoàn Thành vẫn khuấy động trảng vách tường, mỗi một lần đều cố ý tăng thêm độ nặng nhẹ khiến y vô cùng sợ hãi. Tiếp theo hần rút ra ngón tay, y cho rằng đã kết thúc, bản thân có thể nghỉ ngơi thì có một dòng nhiệt lưu phun tại cửa động, mặc dù không phun bên trong nhưng cũng để y theo đó phóng ra.

Thác Bạt Hoàn Thành hiển nhiên chưa hài lòng, thân thể Thịnh Lật chỉ có thể làm hần tạm thỏa mãn, trên giường rộng nửa thước, hai người phiến vân phúc vũ, triền miên quất quýt.....

Khi Thịnh Lật tự giác tách ra hai chân nghênh đón hần, Thác Bạt Hoàn Thành lại cự tuyệt.

“Người bây giờ còn chưa được.” Thác Bạt Hoàn Thành ôm Thịnh Lật vào trong ngực, trêu chọc”Đi lấy lễ vật Lưu công công tặng cho ta đem đến đây.”

“Vâng” Thịnh Lật cứ thế trần truồng xuống giường, đi tới cái tủ thấp bên cạnh, lấy ra một cái hộp. Quay đầu lại, phát hiện Thác Bạt Hoàn Thành chăm chú nhìn chất nhầy chảy tại bắp đùi, Thịnh Lật mắc cỡ cúi thấp đầu.

Trở lại trên giường, Thác Bạt Hoàn Thành ra lệnh y mở ra nắp hộp. Thịnh Lật nghe lời mở ra đưa đến trước mặt để hần nhìn. Bên trong có năm viên trân châu lớn nhỏ không đều, nhỏ nhất cỡ đầu ngón tay, lớn nhất bằng nửa quả dấm!

Thác Bạt Hoàn Thành nhìn trân châu trong hộp, khoe miệng bất giác nhếch lên nụ cười đắc ý, vươn ngón tay thon dài cầm lấy viên trân châu nhỏ nhất lên xem kỹ.

“Xoay người lại, đưa lưng về phía ta!” Thác Bạt Hoàn Thành ra mệnh lệnh.

Thịnh Lật đành phải nghe theo, không dám phản kháng, đến khi bị viên trân châu hoa lệ nhét vào trong cúc hoa, Thịnh Lật mới kinh ngạc hét lên. Viên trân châu trơn bóng rất dễ đưa vào còn có khuynh hướng trượt xuống.

“Không có mệnh lệnh của ta, người nếu dám lấy ra viên trân châu này, ta sẽ cắt đứt hai chân của người!” Thác Bạt Hoàn Thành giọng mang theo bốn phần tàn sát ba phần bá đạo ba phần đe dọa!

“Vâng” Thịnh Lật nén xuống khó chịu đáp trả.

Sau đó, Thác Bạt Hoàn Thành ôm lấy Thịnh Lật ngủ, thế nhưng Thịnh Lật căn bản không thể chợp mắt, viên trân châu ở trong thân thể không ngừng ngoạ nguậy, mỗi lần động một cái liền co rút, ngứa ngáy, vừa thoải mái vừa khó chịu

~Hôm sau, canh năm đã có thám tử đến hồi báo, nói quân địch ở Tang Giang thành thiết kế mai phục, Thác Bạt Hoàn Thành liền mở hội nghị khẩn cấp, triệu bảy tên tướng lĩnh trong quân doanh đến thương thảo!

Ở bên trong Thịnh Lật pha sẵn trà cua bưng ra bên ngoài cho các tướng lĩnh, mỗi bức đi đều thật cẩn thận không để trà sái ra bên ngoài, sau khi châm trà xong Thác Bạt Hoàn Thành không cho Thịnh Lật trở lại lều vải mà bắt đứng sang bên cạnh. Những tướng lĩnh khác cũng không để ý, dưới trướng tướng quân nào mà không có nam sủng?

Điều này thật sự đã làm khó Thịnh Lật, dựa theo lẽ nghi y phải ngồi xổm bên trái hần nhưng bên trong thân thể hiện đang có hạt châu chỉ cần y động cái nó sẽ trượt xuống khiến y khổ sở vô cùng!

Hội nghị thương thảo chiến lược diễn ra suốt hai canh giờ, trong không thời gian đó Thác Bạt Hoàn Thành không ngừng bảo Thịnh Lật bưng trà dâng nước, đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống đứng lên, có nhiều lần Thịnh Lật thiếu chút chịu không nổi.

+++++

Mấy ngày nay, mọi người trong quân đều tất bật chuẩn bị chinh chiến, Thịnh Lật không hiểu lắm chỉ chuẩn bị cho Thác Bạt Hoàn Thành mấy bộ y phục cùng lương thực dọc đường.

Màn đêm buông xuống, Thác Bạt Hoàn Thành cùng Thịnh Lật thân mật triền miên một hồi, rồi mới giúp hần mặc tốt khôi giáp: “Các tướng lĩnh bên ngoài đã sẵn sàng chờ lệnh, hi vọng ngài sớm ngày trở về.....”

Thịnh Lật vừa dứt lời thẹn thùng cúi đầu, không nói nhiều thêm, mái tóc vừa vặt lướt qua cằm dưới Thác Bạt Hoàn Thành. Hần vòng tay qua sau lưng Thịnh Lật, ép y đến gần người mình dúi đầu vào cổ hần.

Thác Bạt Hoàn Thành thật sâu hít mùi hương trên người Thịnh Lật, thô lỗ ném y lên trên giường. Thịnh Lật nằm xoa trên giường bị Thác Bạt Hoàn Thành thô lỗ kéo ra quần, lật người lại, giày Hồ Long Kim giẫm mạnh lên cánh móng bóng loáng của Thịnh Lật, hung hăng dùng lực kéo viên trân châu ra khỏi cúc hoa y, phía trên viên trân châu còn thấm đầy chất lỏng.

Thác Bạt Hoàn Thành lại lấy ra viên trân châu lớn nhất trong hộp, không quan tâm cảm giác Thịnh Lật ra sao liền nhét vào, đau đến Thịnh Lật đầu tịn mịn mồ hôi.

Thác Bạt Hoàn Thành nhìn cúc hoa đỏ tươi xuất hiện tơ máu, thân thể có phản ứng nhưng vì đại chiến sắp tới mà nhịn xuống.

“Một ngày ta chinh chiến còn chưa trở lại, không cho phép người lấy ra! Nếu như bị ta phát hiện, ta sẽ chém tứ chi của người!” Thác Bạt Hoàn Thành cường thế nói.

“Um ~” Thịnh Lật nằm rạp trên giường, đau đến không thể ngồi dậy, nức nở đáp trả.

4. Chương 4

Ba ngày sau, Thịnh Lật đã có thể rời giường, sinh hoạt đơn giản cũng đã có thể tự lo liệu. Trong lòng y hiểu bản thân chỉ là lễ vật mà Tề Công tặng cho Thác Bạt Hoàn Thành, không hiểu tại sao nghĩ đến đây y lại thẹn thùng.

Bầu trời mờ mịt không biết từ lúc nào đã đổ mưa lất phất. Từ ngày Thác Bạt Hoàn Thành rời đi, quân doanh lại không quen thân cùng ai nên y rất ít ra ngoài đi dạo.

Thịnh Lật vén lên rèm lều vải nhìn ra bên ngoài, ngày lễ tháng ba, từ xa nhìn lại đồng cỏ xanh mơn mớn như một tấm thảm, đội quân chỉ còn mỗi trung đội ở lại canh giữ cho nên bên ngoài đặc biệt yên tĩnh. Rơi vào trong mắt Thịnh Lật lại thêm mấy phần tình thơ ý họa.

Không biết từ nơi nào truyền đến âm thanh cười đùa để Thịnh Lật nghe trong lòng rất không thoải mái, không thoải mái chủ yếu vì thanh âm này thuộc về nam súng và tướng quân bọn họ trêu đùa lẫn nhau. Khoác lên người một áo choàng trắng, mái tóc dài đơn giản búi lên dùng trâm ngọc cố định, bởi vì lớn lên thanh tú nên ăn mặc đơn giản đã có mấy phần động lòng người của nữ nhân.

Quay trở lại doanh trường, Thịnh Lật vịn bàn dài chậm rãi ngồi xuống. mấy ngày qua viên trân châu còn trong thân thể khiến y rất khổ sở, dù sao nó cũng là ngoại vật cho nên chỉ cần động nhẹ thôi đã ngứa ngứa khó nhịn. Rất nhiều lần y định lấy nó ra nhưng nghĩ đến lời Thác Bạt Hoàn Thành trước khi đi đã nói, y không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thịnh Lật ngẩng đầu, tiếng cười đùa ngày càng đến gần, hiện tại đã có thể nghe rõ đám nam sủng đó đang nói gì.

“Nghe nói chủ công đã tặng Thác Bạt tướng quân một lễ vật cực phẩm, hình như là một nam sủng rất đẹp!”

“Ha ha, vậy hôm nay chúng ta cũng phải đi xem thử, ha ha....”

Ba bốn nam nhân dứt lời liền đi vào doanh trướng Thịnh Lật, y thấy bọn họ đi vào cũng không biết nói gì, châm xong nước trà biết điều ngồi yên lặng bên cạnh. Đám người kia nói chuyện thoải mái, trong đó có một nam nhân áo choàng hạnh hoàng sắc mở lời trước: “Người chính là Thịnh Lật, chứ xấu hổ, mấy huynh đệ chúng ta cũng hầu hạ người khác, không cần thận trọng quá làm gì.”

“Hôm nay ta tình cờ nghe được Hoàng đại ca nói trong lều Thác Bạt tướng quân có một nam sủng, thứ nhất vì tò mò, thứ hai sợ người một mình tịch tịch nên mới đến đây tìm người nói chuyện phiếm thôi.” Một nam tử mặc áo bào thủy lam sắc, dung mạo thanh tú cũng chen vào.

“Trà này do ta pha, mọi người dùng thử!” Thịnh Lật nghe được trong lòng cũng vui vẻ hơn, chịu mở miệng nói chuyện. Sau đó cả đám nói chuyện cười đùa suốt cả buổi trưa.

Thịnh Lật không có đề tài dành ngồi im uống trà nhìn bốn người bọn họ, bốn người này phần lớn đều là nam tử trưởng thành độ tuổi chừng mười chín, hai mươi, từ tướng mạo đến cách ăn mặc đều cho thấy chủ nhân rất sủng ái bọn họ, mấy nam nhân này có điểm chung trên mặt đều thoa son điểm phấn, hơn nữa trong nhóm lại còn có một tiểu muội muội, người mặc trường bào hồng sắc, đeo trang sức tua tua, độ tuổi cỡ Thịnh Lật, dung mạo lại vô cùng động lòng người.

Trong quân doanh đột nhiên xuất hiện một nữ nhân ít nhiều cũng làm Thịnh Lật giật mình, người kia chẳng lẽ là nữ? Sao lại có thể ở chung một chỗ với đám nam sủng? Thịnh Lật ngoài mặt bình thản uống trà, trong lòng không nhịn được nói thầm.

“Ta thấy Thịnh Lật cứ nhìn chăm chăm xá đệ Hách Khương, không phải bị bề ngoài của hắn lừa gạt rồi chứ?” Nam tử thanh bào lớn tuổi hơn bật cười nói.

“Xá đệ? Hách Khương?” Thịnh Lật nghi ngờ hỏi lại.

“Ha ha, Hách Khương, còn không mau khai ra thân phận mình đi, bằng không Thịnh Lật huynh coi trọng người a.” Nam tử thanh bào tiếp tục trêu chọc Thịnh Lật.

Lúc này giai nhân hồng sắc cũng đã nhận không được cất giọng cười, tiếng cười lạnh lãnh lại cực kỳ nam tính làm Thịnh Lật kinh ngạc.

“Ta là Hách Khương, tân sủng bên cạnh Lý Đô Đốc cũng mới tới đây thôi.” Hách Khương tiếp tục bắt chước nữ nhân nháy mắt một cái cất giọng cười, mỗi một động tác đều khiến người chung quanh cười rộ lên.

Hách Khương không nhanh không vội đi tới trước mặt Thịnh Lật, che miệng mỉm cười, vươn đôi tay non mịn sờ soạng gương mặt Thịnh Lật một lát, sau đó, nhẹ giọng cười: “Theo ta thấy Thịnh Lật nếu giả trang thành nữ nhất định còn mỹ hơn ta, Thác Bạt tướng quân nhất định yêu thích không nở buông tay!”

Nam tử hạnh hoàng ngửa đầu cười to. “Không bằng thử một chút, bản thân ta cũng muốn xem Thịnh Lật huynh rốt cuộc kiêu mỹ cỡ nào!”

Thịnh Lật lúng túng, cười gượng.

“Thịnh Lật huynh, huynh cứng ngắc quá rồi, không nói đến chuyện cải trang thành nữ, ngay cả phần trang điểm cũng không có, cái này không tốt.” Nam tử dương khí mang theo âm khí cũng cất giọng chen vào.

“Haizzz, cứ việc nói thẳng đi, chúng ta nằm dưới hầu hạ có chút mất tôn nghiêm nam nhi nhưng lại có thể bảo vệ người nhà bình an, không để họ ăn những món ăn lạnh ôi thiu kia.” Nam tử hạnh hoàng tiếp tục nói: “Nhưng không chiếm được hoan tâm của chủ nhân mình, đừng nói cái gì người nhà bình an, ngay cả mạng nhỏ bản thân cũng khó bảo toàn!”

Những lời này thật sự giáng một cú mạng vào lòng Thịnh Lật, y bắt đầu dao động.

Hách Khương thân thiết nắm lấy bàn tay Thịnh Lật: “Những lời ca ca ta nói đều là sự thật, Thác Bạt tướng quân không chỉ có vóc người ngọc thụ lâm phong, quyền thế địa vị khó ai sánh bằng, sợ rằng dùng hết tâm tư cũng không giữ được lòng hần.”

“Ca ca?” Thịnh Lật lại hỏi.

Nam tử thanh bào nhấp một ngụm trà, áy náy giải thích: “Nói ra thật xấu hổ, ta bị phụ mẫu bán cho quan huyện đại nhân, bất quá ông ta tuổi đã hơn lục tuần, mua ta về nhà chỉ để ngâm nga thưởng thức đùa giỡn thôi. Kết quả năm thứ hai, ông lão kia uống một hơi mười viên đan dược rồi cuộc chết trên giường ta, chánh thể ông ta đã sớm không vừa mắt ta, giá cho ta một cái tội, đưa ta đến cực bắc lạnh khủng khiếp làm nam kỹ. May trên đường gặp được con của Đô Đốc Hán Châu, hần cứu ta một mạng, ta muốn đi theo hần. Khi ta sung quân, nhà lại xảy ra chuyện, ta hết cách đành đưa theo xá đệ vào trong quân doanh.....”

“Ca ca không nên nói vậy, chuyện làm nam sủng đệ hoàn toàn nguyện ý, có thể bảo toàn tánh mạng cả nhà rất xứng đáng.” Hách Khương nói đến đây, trông mắt đã sáng ánh nước.

5. Chương 5

Mấy ngày tiếp theo, bọn họ thường xuyên qua lại doanh trường lẫn nhau dần dần trở nên quen thân.

Buổi tối đêm đó, Thịnh Lật đang ngủ say thì bị người ta đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt, mượn ánh đèn yếu ớt trong phòng phát giác người đến là Hách Khương. Nói lại kể từ ngày cả hai giải tỏa tâm sự thì trở nên thân thiết hơn.

“Buổi tối có một mình ta ngủ không được, dù sao tướng quân cũng không có ở đây, hai chúng ta ngủ chung đi!” Hách Khương vốn là người phóng khoáng, vừa nói vừa cởi ra áo choàng, chuẩn bị cùng Thịnh Lật ngủ. Thịnh Lật bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, hai gò má vì ngượng mà đỏ bừng.

“Thịnh Lật, ta nói ngươi sợ cái gì, đều là nam nhân có gì mà xấu hổ?” Hách Khương dứt lời, thân thể trần truồng cũng lủi vào trong chăn ấm áp.

Thịnh Lật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn cùng Hách Khương ngủ. Thế nhưng lần qua lần lại cả buổi vẫn không thể chợp mắt, giường này khá lớn, hiện tại thêm một người, trần châu trong thân thể Thịnh Lật theo cử động của y chuyển động mãnh liệt.

“Thịnh Lật, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Hách Khương đột nhiên hỏi.

“Qua thanh minh này, ta tròn mười bảy.” Thịnh Lật thật thà đáp lại.

“Nói vậy, ngươi nhỏ hơn ta một tuổi, phải gọi ta một tiếng ca ca nha!” Hách Khương nghiêng người nhìn Thịnh Lật nói chuyện. “Đệ thế nào rồi, không thoải mái chỗ nào? Hay là?.....”

“Không có, có thể ban ngày ta bị nhiễm lạnh.” Thịnh Lật tận lực che dấu.

Hách Khương nhẹ giọng cười “Là người từng trải, đệ không thể dối được ta đâu, ta thấy Thác Bạt tướng quân không có ở đây, đệ một mình tịch mịch khó nhịn đúng không?”

“Ta không có.” Thịnh Lật cãi chày cãi cối quyết không nhận..

“Đệ đã không muốn nói, ta cũng không ép đệ nhưng nếu đệ thật sự khó chịu, không bằng cởi ra y phục, như vậy sẽ dễ chịu hơn.”

“Không cần.”

Đến nửa đêm, phía sau Thịnh Lật quả thật rất ngứa, nhúc nhích, vươn tay ra sau lại bị Hách Khương bắt được.

“Hắc hắc, ta bắt được rồi nha?” Hách Khương cười đắc ý. “Để ta giúp đệ!”

Hách Khương dứt lời chủ động vươn tay cởi ra y phục Thịnh Lật, nghiêng người dựa tới, trên mặt Hách Khương đã hơi đỏ, khàn khàn giải thích: "Đệ đừng suy nghĩ nhiều, thế này ít ra có thể giảm bớt khó chịu trong người."

Lúc đầu Thịnh Lật cực lực phản kháng nhưng bị Hách Khương không ngừng dùng thân thể ma sát, cảm giác rất dễ chịu nhưng ngày càng khó chịu.

"Ư ~ a ~"

"Ack~ Hách Khương ~ huynh....." Thịnh Lật đẩy ra bàn tay không an phận kia.

"Ta nói có phải đệ đã gây chuyện, nếu không sao tướng quân lại trừng phạt đệ? Ha ha....." Hách Khương núp trong chăn bật cười.

"Mới không phải,..... nơi đó..tướng quân vào không được, cho nên mới....." Thịnh Lật mắc cỡ đang nói nửa chừng cũng lui vào trong chăn.

"Đã sớm nói ta có thể giúp đệ nhưng đệ phải nghe ta mới được tướng quân yêu thương." Bàn tay Hách Khương từ từ qua lại du tấu trên người Thịnh Lật.

"Không thể!" Thịnh Lật cầm chặt bàn tay càn rỡ, run rẩy nói."A..... nếu lấy hạt châu ra, tướng quân sẽ chém tay chân của ta....."

"Sợ cái gì, trước kia chủ nhân còn đòi móc hai mắt, chém bụng ta, không có chuyện gì, tới ~" Nói xong, Hách Khương dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra hạt châu "Ta bình thường để ý thấy đệ ngồi xổm mà cứ nhúc nhích không được tự nhiên, nguyên lai do nó hại!"

Hách Khuông đem trân châu đặt lên đầu giường lại chui vào trong hang hổ nóng ấm.

"Sau đó thì sao, ta làm sao có thể khiến tướng quân yêu thương?" Thịnh Lật nắm phần thẹn thùng nắm phần can đảm, hỏi vặn lại.

"Đừng vội, từ từ ta sẽ dạy đệ." Hách Khương đem ngón tay thả vào trong miệng khéo léo Thịnh Lật "Liếm nó."

Thịnh Lật rụt vào trong chăn, dựa theo Hách Khương chỉ thị làm.

"Dùng đầu lưỡi của đệ, đúng, dùng đầu lưỡi đệ liếm nhẹ, không sai, tốt, dùng hàm răng đệ cắn nhẹ một cái, lại dùng thêm chút sức ~" Hách Khương bắt đầu điều giáo Thịnh Lật.

"Nôn ~ không được....." Thịnh Lật cơ hồ đem ngón tay Hách Khương nhai nhai, đầu lưỡi vừa môi vừa đau, không cách nào tiếp tục.

Thịnh Lật vượt ngục, cố gắng làm mình không được nôn nữa, đột nhiên hai vai Thịnh Lật run lên, gió lạnh quạt vào người, cúi đầu nhìn, nguyên lai Hách Khương đã cởi ra quần áo mình. Thịnh Lật không được tự nhiên ngọ nguậy muốn tránh, Hách Khương lại nói tên Thác Bạt Hoàn Thành đe dọa, Thịnh Lật hết cách đành phải để mặc Hách Khương tùy ý làm bậy trên người mình, dạo chơi, vượt ve.....

"Khó trách tướng quân phải dùng những phương pháp trẻ con này đối phó đệ, đệ thật sự rất kém cỏi!" Hách Khương từ từ đứng dậy, tay trái không ngừng vuốt ve vè nặng viên thịt phần hồng trên ngực bản thân, thấy vậy Thịnh Lật thẹn thùng."Theo đà này, dù đệ có đẹp hơn nữa tướng quân cũng sẽ không thích đệ."

Trong nháy mắt, con ngươi Thịnh Lật lóe lên tia kính hoàng, nếu Thác Bạt Hoàn Thành không chịu ngủ cùng y, chủ công sẽ không đối xử tử tế người nhà y nha.

"Ta nói đệ rồi, đệ còn do dự cái gì? Đã trở thành nam sủng còn kiêng kỵ tôn nghiêm, tôn nghiêm có thể thay cơm ăn, bảo vệ người nhà bình an sao?" Hách Khương thẳng thẳng hỏi.

Hách Khương mê người nằm lại trên giường, Thịnh Lật trong lòng đem lời nói của hắn suy nghĩ cẩn thận, tuy nói hiện tại Hách Khương xinh đẹp lại thành thực làm cho người ta phải thèm thưỡng, nhưng nếu cẩn thận quan sát dung mạo hắn chỉ được xem thanh tú thôi. Nhưng giờ khắc này trên người Hách Khương phát tán ra yêu mị không ai sánh bằng, khó trách Đô Đốc sủng ái hắn lâu như vậy.....

“Huynh đến chỗ ta rồi cuộc có mục đích gì?” Thịnh Lật vỗ lên bàn tay Hách Khương, khép lại áo ngủ, gọn gàng dứt khoát hỏi.

6. Chương 6

Trích

Hách Khương đem ba trái chuối xếp ra, lệnh Thịnh Lật ngồi vào giữa ba trái chuối, chậm rãi nhích cái mông cho đến ba hợp một, trong quá trình chuyển động tuyệt đối không để nó vỡ nát. Tập luyện ước chừng đã ba ngày, Thịnh Lật đã mỗi một không chịu nổi, trong lòng phiền não Hách Khương chỉ biết bảo mình cố gắng luyện tập mà luyện thế này để làm gì?

Ngày thường tuy có qua lại nhưng không đến nỗi thân thiết quá mức, thế nhưng hẳn lại có thể phân tích nội tâm y một cách rành mạch hẳn đã tốn không ít tâm tư, điều khiến y khó hiểu hơn Hách Khương vô duyên vô cố muốn đoán tâm tư một người xa lạ để làm gì? Không có ai không có mục đích mà nhiệt tình giúp đỡ người khác cả, nhất ở cái nơi cá lớn nuốt cá bé thế này!

Ngay lúc này, Hách Khương vẫn dùng giọng giả sắc bèn cười khẽ, chậm rãi vươn tay siết cầm Thịnh Lật “Ha ha, hơn nửa đêm, tướng quân lại không có ở đây, ta với đệ lại đang trần truồng, đệ nói ta có mục đích gì hả?”

Thịnh Lật bắt lấy bàn tay Hách Khương, ngồi thẳng lại, đáy mắt đều là đạm bạc không chút ngạc nhiên. Điều này khiến Hách Khương không giải thích được.

“Mới vừa rồi huynh cũng đã nói, chúng ta đều là nam sủng, đơn giản vì muốn bảo vệ người nhà áo cơm không lo, ta mặc dù lớn lên thanh tú nhưng không đáng để huynh mạo hiểm tới câu dẫn tư thông với ta!” Thịnh Lật dứt khoát trả lời.

“Xem ra đệ cũng là người thông minh, bất quá mục đích của ta không thể nói với đệ. Ta chỉ có thể thề với đệ ta tuyệt đối không có ý hãm hại đệ, muốn ta đi hay ở lại tùy quyết định của đệ!” Hách Khương lần nữa nằm xuống, đôi mắt yêu mị nhìn chằm chằm Thịnh Lật đang trầm tư suy nghĩ.

Không biết hẳn có mục đích gì nhưng hiện tại không gây tổn thương y, nếu hẳn đi y sẽ không đủ sức tranh giành sủng ái, kết quả không phải bị giết thì cũng khó sống nổi nhưng nếu hẳn ở lại.....

“Nghĩ kỹ chưa, ta buồn ngủ lắm rồi.” Hách Khương dứt lời còn đánh ngáp một cái.

Thịnh Lật ngồi thẳng dậy, tự mình động thủ thoát đi quần áo ngủ, lộ ra ***g ngực trơn bóng cùng đầu vai non mịn.

“Không trách được đệ cái gì cũng không biết, tướng quân giữ lại đệ thì ra đệ cũng có mặc tốt ấy chứ!” Hách Khương ghen tỵ dùng sức ngắt một cái trên bụng Thịnh Lật, thật mềm mại a.

“Đừng để lại dấu vết, nghe nói mấy ngày nữa tướng quân khả toàn trở về.....” Thịnh Lật càng nói càng nhỏ, khiến người ta nhìn không được yêu thương y.

“Yên tâm, ta có tính toán.” Hách Khương kéo Thịnh Lật trở lại ổ chăn, nếu để người cảm lạnh ta cũng rất khó giao phó với Thác Bạt tướng quân.

“Dùng tay của ngươi chậm rãi hoạt động lên xuống.”

Trong chăn Thịnh Lật duỗi tay xuống dựa theo lời dạy Hách Khương chậm rãi làm.

+++++

Đến canh ba, Hách Khương len lén khoác lên áo choàng muốn rời đi, trước khi đi căn dặn tối mai sẽ trở lại.

Thịnh Lật lẳng lẳng nhìn Hách Khương rời đi, tay phải đã mỗi muốn chết, bị tiểu tử kia chiếm tiện nghi tại vì bản thân không biết cách, may mắn được Hách Khương chỉ dẫn một hồi rốt cuộc cũng tìm được phương pháp.

+++++

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Lật rời giường rửa mặt xong xuôi, ngồi trước bàn dài rót một chén trà, nhìn bình thư trong tay.

Đang chuyên tâm nghiên cứu lại có người vỗ lên vai, thì ra người đến là Hách Khương, hần hôm nay không mặc nữ trang, trông rất nhẹ nhàng khoan khoái. Quyển sách trên tay Thịnh Lật bị Hách Khương đoạt đi, nhìn lại, hôm nay mái tóc đen mượt của hần được buộc lên cao, khuôn mặt lớn cỡ lòng bàn tay, non mịn như trẻ con, cằm bào đen như mực ôm tròn khiến vóc người Hách Khương trở nên đơn bạc lạ thường.

“Huynh thích xem sách?” Thịnh Lật rót thêm chén nước cho Hách Khương.

Hách Khương đem sách trả lại cho Thịnh Lật, bĩu môi, nhấp ngụm trà mới nói tiếp: “Ta không biết chữ, nhà của ta nghèo lắm, không có ngân lượng cho ta đến tư thực học, thế còn đệ, đệ nhìn có hiểu không vậy?”

“Phụ thân đệ là lão sư, lúc còn bé được phụ thân dạy qua cũng biết được vài chữ.” Thịnh Lật hít một hơi thật sâu, thành thật đáp trả.

“Vậy đệ biết viết không?” Hách Khương kích động lại có chút hưng phấn bỗng nhiên vươn tay bắt lấy cánh tay Thịnh Lật hỏi.

“Phụ thân đệ tòng quân rất sớm, mấy chục năm qua không thấy ông ta trở về, cũng không biết đã sống hay chết. Mấy chữ này đệ được học lúc bốn năm tuổi, bình thư cũng chỉ thể đọc lướt câu được câu mất, về phần viết lên giấy đệ đành chịu thua.”

Thịnh Lật khép lại vạt áo của mình, thật ra có thể viết nhưng viết rất xấu, hơn nữa nhiều năm không cầm bút, sợ rằng viết người khác nhìn không ra..Nghe vậy, Hách Khương thất vọng, chán chường thở dài một hơi, ngay cả chén trà nghiêng sang một bên cũng không biết.

“Có chuyện gì à? Thế nào rồi?” Thịnh Lật thấy kỳ quái, bèn hỏi.

“Mười tuổi ta đã theo ca ca đến đây, nghĩ lại cũng đã sáu năm chưa liên lạc cùng người nhà rồi. Tuy thỉnh thoảng cũng có khoái mã đưa thư đến, bất quá ta chỉ là một nam sủng nhỏ bé, người đánh xe cũng không chịu đưa thư cho ta.” Nói đến đây, Hách Khương chau lại lông mày.

“Đưa bọn họ chút bạc không được sao?” Thịnh Lật đưa ra đề nghị.

“Đã đưa không ít bạc nhưng đôi mắt nhìn lại người có thể viết chữ trong quân, ngoại trừ tướng quân còn có mấy ai.”

“Đô Đốc không phải tốt với huynh lắm à?”

“Đối đãi tốt thì thế nào, ta bất quá chỉ là sủng vật của y thôi...”

“.....” Trông mắt Thịnh Lật âm trầm không thấy đáy, lẩm bẫm hai chữ: Sủng vật!

“Tốt lắm, không nói những thứ này nữa, chúng ta tiếp tục công việc mỗi ngày thôi.”

Hách Khương dứt lời liền kéo tay Thịnh Lật đi vào trong nội các.....

+++++

Mấy ngày tiếp theo, Thịnh Lật bị Hách Khương cải tạo toàn thân không còn chút sức. Một ngày nọ, Hách Khương mang theo vài trái chuối đi vào trong nội các.

Hách Khương đem ba trái chuối xếp ra, lệnh Thịnh Lật ngồi vào giữa ba trái chuối, chậm rãi nhích cái mông cho đến ba hợp một, trong quá trình chuyển động tuyệt đối không để nó vỡ nát.Tập luyện ước chừng dăm ba ngày, Thịnh Lật đã mỗi mệt không chịu nổi, trong lòng phiền não Hách Khương chỉ biết bảo mình cố gắng luyện tập mà luyện thế này để làm gì?

Hách Khương nâng lên chén nước trà, nói: “Đến lúc đó đệ sẽ biết.”

“Không bằng huynh cứ nói đại cho ta biết đi, cứ giấu giếm thế này hại ta không chuyên tâm luyện tập!”
Thịnh Lật dẫu môi không vui nói.

“Được, được, nếu muốn ta nói cho đệ biết, đến lúc đó đệ phải dùng cái móng của mình cọ sát lửa nóng của Thác Bạt tướng quân.....” Nói đến một nửa đã bị Thịnh Lật ngăn cản ép ngược trở lại.

Hách Khương cong môi cười nhìn Thịnh Lật nghiêm túc luyện tập, ngược ngùng đến mức này không biết là tốt hay xấu đây.

+++++

Buổi tối hôm sau

Hách Khương lần nữa đi tới bên giường Thịnh Lật, Thịnh Lật nhìn thấy Hách Khương cũng không nói gì, đã tập mãi thành thói quen vén chăn lên để Hách Khương đi vào. Nhưng Hách Khương cự tuyệt.

“Ta không thể đến nữa, Đô Đốc cùng tướng quân mấy ngày nữa trở lại, đám binh sĩ tuần tra ban đêm chung quanh lều trại cũng nhiều, chỉ sợ sau này khó tới đây.”

Nói đến đây, Hách Khương từ trong lòng ngực móc ra một đồng vải, nhanh chóng đem nó nhét vào trong tay Thịnh Lật, cảnh giác ngó sang chung quanh, cẩn thận nói: “Chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào một mình đệ. Nghe ca ca ta nói, có thể ngày mai Thác Bạt tướng quân sẽ mang theo mười vạn binh giáp trở về doanh, đến lúc đó có thể được tướng quân sủng ái hay không phải xem biểu hiện của đệ!”

Thịnh Lật vốn còn muốn hỏi thêm mấy câu, lại bị ngón tay Hách Khương đặt trên môi, ý bảo không nên lên tiếng, sau đó len lén rời đi.

Một lát sau, Thịnh Lật không nhịn được lòng hiếu kỳ, đứng dậy thắp sáng ngọn đèn đầu giường, mở ra mảnh vải, nhìn vào, trong lòng lo lắng thầm nghĩ: Hách Khương này cũng quá lớn mật, những đồng cung mưu đồ thế này hẳn còn dám dấu riêng a.....

7. Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Lật dậy rất sớm căn dặn người chuẩn bị nước nóng cùng thức ăn, bắt quá chờ cả buổi chỉ có mỗi Lý Đô Đốc mang theo một phần binh lính trở về doanh trại. Nghe mấy bộ binh trở lại nói, bọn họ cùng Thác Bạt Hoàn Thành không tác chiến chung một nơi, vì tướng quân cánh phải bị đánh bại, mới theo căn dặn của tướng quân trở về doanh trại đợi lệnh.

Nói như vậy, Thác Bạt Hoàn Thành hẳn còn đang trên chiến trường, Thịnh Lật cởi xuống vãn cẩm bào mà y cố ý mặc đổi lại một thân thường phục, ngồi trước bàn dài ngẩn người suy nghĩ. Mấy ngày nay, y không thể yên lòng, trong đầu chỉ cần thánh thoi sẽ nhớ tới ánh mắt thâm thúy kia đang nhìn chăm chăm mình, bản thân cũng nóng lên.

Vốn nghĩ rằng sau khi Lý Đô Đốc trở về, Hách Khương ngại lễ nghi sẽ không đến tìm y, không ngờ sau giờ Ngọ Thịnh Lật đang rồi rãnh không có chuyện gì làm đang nghỉ ngơi lại bị Hách Khương dùng cọng lông vũ gõ cho tỉnh lại.

Lần này, Hách Khương mặc nữ trang như lần trước bọn họ gặp mặt, trên mặt thoa thêm một lớp phấn, búi tóc được khéo léo búi lên làm Thịnh Lật nhìn thế nào cũng thấy giống nữ nhân.

“Huynh không cần hầu hạ chủ tử nhà huynh? Tới đây tìm ta làm gì?” Thịnh Lật chậm rãi đứng dậy.

“Đương nhiên tới đây xem đệ gần đây có lười biếng hay không a” Nói đến đây Hách Khương cười khê nháy mắt một cái, thừa dịp Thịnh Lật không chú ý, cánh tay duỗi thẳng vào trong áo bào Thịnh Lật hung hăng sờ soạng một phen.

“A! Huynh làm cái gì?” Thịnh Lật phản ứng bản năng lui về sau.

“Thân thể đệ vẫn không đủ nhạy cảm.” Dứt lời, Hách Khương chán nản lắc đầu.”Thôi, ta dù sao cũng là người ngoài, thân thể đệ ta đụng cũng không tiện, điều giáo thể nào cũng không bằng Thác Bạt tướng quân đích thân dạy đệ!”

“Cái đó là gì vậy?” Thịnh Lật nhanh chuyển đề tài, chỉ vào bao quần áo trong tay Hách Khương, hỏi.

Hách Khương đem bao vải thả xuống trước bàn dài, mở ra, bên trong là một chiếc váy màu hồng phấn, bên trong kèm thêm mấy hộp phấn cùng ngọc toái bộ điêu trâm.

“Đây là?” Thịnh Lật cầm lên chiếc váy tinh tế quan sát.

“Chiếc này này vốn Đô Đốc phái người mua cho ta, hiện tại thấy bộ dạng đệ căn bản hợp không được tâm ý Thác Bạt tướng quân, ta mới đem nó tặng cho đệ!” Dứt lời, Hách Khương còn tự hào cười cười sang sảng làm Thịnh Lật toàn thân không được tự nhiên.

Thác Bạt Hoàn Thành không chừng cũng thích loại khẩu vị này? Thịnh Lật vươn ngón trở thon dài khẽ vuốt ve nữ trang trước mặt.

Nửa tháng sau, Thịnh Lật được Hách Khương chỉ dẫn dần dần thành thạo tiến triển không ít, bất quá Hách Khương luôn cần nhìn Thịnh Lật thẹn thùng quá mức không đủ mị hoặc.

Mấy ngày tiếp theo, Hách Khương không còn đến đây đều đặn, hình như Lý Đốc lại đưa nhóm nhân mã thứ hai trở về quân doanh. Hách Khương đương nhiên bận rộn hầu hạ, bất quá Thịnh Lật đã có thể trở lại yên tĩnh như trước đây.

+++++

Buổi tối nọ, nghe được nam tử thanh bào nói quân đội chúng ta chiến thắng!

Ngày hôm đó, Thịnh Lật ở trong doanh trường nấu nước pha trà, lẳng lặng lắng nghe mưa phèn tí tách bên ngoài. Dựa theo lệ thường, nếu quân đội đại thắng chủ tướng hẳn là người đầu tiên trở về nhưng mắt thấy nhóm thứ hai binh lính đã trở về, Thác Bạt Hoàn Thành vẫn chưa về, chẳng lẽ.....

Trong lòng bao nhiêu cảm xúc quấy phá, Thịnh Lật chỉ có thể tìm Hách Khương tâm sự, Hách Khương cười nói Thác Bạt Hoàn Thành từ mười bốn tuổi đã mang binh đánh giặc, đến tận bây giờ còn chưa bại trận lần nào, mọi người trong quân đều xưng hắn là “Thường Thắng tướng quân, bất bại chi thần”. Thậm chí có ít sĩ tộc còn đưa ra lời đồn truyền thuyết: Có được Thác Bạt Hoàn Thành tướng quân như có được thiên hạ!

Thịnh Lật ngồi trước ấm nước thẩn thờ suy nghĩ miên man, ngay cả nước trong ấm sôi sục tràn ra cũng không biết. Đột ngột, kèn lệnh chiến thắng dồn dập mà du dương vang vọng cả quân doanh!

Thịnh Lật không kìm được khuôn mặt ánh lên vui sướng chạy ra ngoài lều vải, rất xa đã nhìn thấy Thác Bạt Hoàn Thành mặc khôi giáp hoàng kim, uy phong lẫm lẫm ngồi trên chiến mã được vạn người ca tụng!

Ngại thân phận nam sủng hèn mọn, Thịnh Lật không ra ngoài nghênh đón Thác Bạt Hoàn Thành, chỉ đứng từ xa nhìn Thác Bạt Hoàn Thành bị bọn lính vây quanh thành vòng tròn. Ước chừng qua một canh giờ, Thác Bạt Hoàn Thành mới trở về doanh trường, vén lên rèm vải dày cộm nặng nề liền thấy Thịnh Lật chấp tay trước ngực, quỳ trên mặt đất đợi mình.

Thác Bạt Hoàn Thành chống trường kiếm từ từ đi đến trước mặt Thịnh Lật, nói: “Đứng lên đi.”

“Dạ”

Khi Thịnh Lật lần nữa ngược lên nhìn thấy nam nhân trước mặt, không biết tại sao ánh mắt ề ảm. Trận chiến này đánh suốt nửa tháng, Thác Bạt Hoàn Thành thể nhưng vẫn tư thế hiên ngang, uy phong lẫm lẫm!A, chân của hắn sao thế?

“Đi lấy chút thuốc đến đây!” Thác Bạt Hoàn Thành chống trường kiếm, từng bước từng bước chậm rãi đi đến trước bàn, đặt móng ngồi xuống, cởi ra khôi giáp đặt sang một bên mới duỗi thẳng đôi chân. Lúc này, Thịnh Lật mới nhìn thấy bắp chân trái Thác Bạt Hoàn Thành đong một mảng lớn vết máu, mặc dù đã từng được băng bó nhưng có thể nhìn rõ bên trong, rõ ràng chỉ băng bó qua loa, hơn nữa khuôn mặt Thác Bạt Hoàn Thành đang cau có biểu hiện hẳn rất đau!

Thịnh Lật vội vàng đứng dậy pha một chậu nước nóng, lấy đến một ít thuốc, nhẹ tay nhấc lên chân trái Thác Bạt Hoàn Thành, cắt bỏ băng gạc, vết thương bên trên khô khốc dài chừng mười cen ti mét hơn nữa còn rất sâu!

“Đau không?” Thịnh Lật đem chân Thác Bạt Hoàn Thành đặt trên đùi mình, giống như che chở một món đồ trân quý, cẩn thận dùng vải bông thấm chút nước nóng, nhẹ nhàng lau lên vết thương hằn. Từ đầu tới đuôi, Thác Bạt Hoàn Thành không nói một câu, hằn đang đau đi.

Thác Bạt Hoàn Thành để mặc Thịnh Lật tùy ý bôi thuốc trên đùi mình, nếu đặt tại thời điểm bình thường chỉ dùng nước tẩy sơ đi vết máu, để quân y vẩy lên chút thuốc, băng bó đơn giản một chút là xong, chứ chưa từng..... có người cẩn thận băng bó cho hằn.

Thịnh Lật cúi đầu vô cùng cẩn thận nhỏ từng giọt thuốc sợ làm đau Thác Bạt Hoàn Thành, khẩn trương cứ như đang thoa thuốc cho bản thân. Bỗng nhiên Thác Bạt Hoàn Thành dùng sức bắt lấy cánh tay Thịnh Lật, Thịnh Lật kinh ngạc ngẩng đầu, bối rối nhìn đôi mắt Thác Bạt Hoàn Thành lóe lên lục quang.

Bị giam cầm Thịnh Lật không tìm được hai run lấy bẫy, Thác Bạt Hoàn Thành thở dồn dập khàn khàn hơn thường ngày, vươn tay vượt khuôn mặt Thịnh Lật.

Ngoài doanh trướng, mưa phùn bay lất phất lạnh lẽo thấu tim. Trong doanh trướng, nhiệt độ nóng bỏng sôi trào, Thịnh Lật phản ứng bản năng co người lại, chỉ cần nghĩ tới tình cảnh tiếp theo có thể xảy ra, khuôn mặt Thịnh Lật liền phủ lên một màu hồng mê người.

Một tháng này, trời vừa tối nhắm mắt lại trong đầu hằn liền xuất hiện khuôn mặt Thịnh Lật, mắt y còn có thân thể của y, tựa như hiện tại khiến người ta có ý nghĩ kỳ quái..... hằn không biết tại sao lại xuất hiện tình trạng thế này, vì thế hằn liều mạng xử lý quân vụ khiến bản thân không có thời gian suy nghĩ lung tung. Lúc này, thiếu niên đáng yêu phía dưới như trái cây chín mọng kiêu diễm ướt át đang đợi hằn đến ngắt!

Thịnh Lật cảm nhận được hai cánh tay Thác Bạt Hoàn Thành không ngừng dùng sức, thân thể cũng dán chặt vào người y.

“Chân của ngài.....” Thịnh Lật cúi đầu vừa xấu hổ vừa rụt rè nhắc nhở.

Ngay thời khắc máu chốt, Thịnh Lật dùng hai tay ngăn ***g ngực Thác Bạt Hoàn Thành tiến thêm một bước về phía trước.

“Chỉ cần ngươi không động loạn sẽ không sao.” Dứt lời, bàn tay to của Thác Bạt Hoàn Thành liền duỗi đến xé đi y phục, nhìn ***g ngực trắng nõn Thịnh Lật xuất hiện trước mặt còn có điểm màu hồng phấn làm người ta đánh mất lý trí, vì thế gấp rút cúi xuống mút lấy.

8. Chương 8

“Ack ~” Thịnh Lật bị đau buồn bực rên lên một tiếng, vắn vẹo muốn tránh thoát rồi lại bị Thác Bạt Hoàn Thành đè lại không thể nhúc nhích. Ngay sau đó, đầu lưỡi nóng bỏng của Thác Bạt Hoàn Thành không ngừng trêu chọc viên thịt trên người Thịnh Lật, bắt quả chỉ đùa bỡn một chút viên thịt phần hồng liền nhanh trở nên cứng rắn. Cánh tay rộng rãi của Thác Bạt Hoàn Thành thỉnh thoảng dùng sức, thỉnh thoảng ôn nhu vuốt ve, xoa nắn, vắn vắn trêu chọc.

“Ư ư!” Trong miệng Thịnh Lật phát ra nhỏ vụn lảm lảm lại không dám gọi thành tiếng. Dù sao hiện tại ban ngày ban mặt, bên ngoài có binh sĩ tuần tra, nếu bị nghe thấy nhất định mất hết mặt mũi, đầu lưỡi Thác Bạt Hoàn Thành càn rỡ du động lướt qua mỗi một tác trên thân thể Thịnh Lật, Thịnh Lật từ từ cảm thấy xôn xao cả người, vừa ần nhẫn vừa nghĩ thầm: Tất cả đều tại Hách Khương kia, mấy ngày trước được hằn dạy dỗ hại y bây giờ đặc biệt nhạy cảm rồi.

Hiện tại thân thể Thịnh Lật chỉ cần chạm nhẹ, lỗ chân lông toàn thân lập tức khuếch đại, vả lại Thác Bạt Hoàn Thành rất giỏi về phương diện này. Thịnh Lật tận lực dựa theo những gì Hách Khương đã dạy, thử

điều chỉnh hô hấp rối loạn làm thân thể bình tĩnh trở lại.

Bàn tay Thác Bạt Hoàn Thành như có ma lực, chạm đến đâu da thịt Thịnh Lật liền nóng rẫy như lửa, nhức nhối khó nhịn.

“A

”

Thác Bạt Hoàn Thành đứng dậy, đem Thịnh Lật đặt xuống phía dưới, dễ dàng kéo ra áo bào trên người y, tiếp theo nụ hôn nóng bỏng tình tế mà tê dại khẩn cấp rơi vào sống lưng mềm mại trơn bóng lưu lại từng vết dấu vết đi sâu, đầu lưỡi uyển chuyển của Thác Bạt Hoàn Thành tựa như cây bút lông mềm mịn miêu tả tỉ mỉ từng đốt sống lưng Thịnh Lật.

“Ư ư ~”

Bàn tay to siết chặt vòng eo nhỏ Thịnh Lật, từ từ trườn xuống rồi vuốt mạnh lên.

“Ack...a!” Thịnh Lật cảm nhận được viên trân châu hại giày vò y suốt hai tháng đang chuyển động qua lại, trượt xuống mặt đất vang lên thanh âm ngân nga, mang theo chất lỏng trong suốt lăn đến trước mắt y. Bất quá lúc này Thịnh Lật không còn tâm tình thưởng thức nó, vì tuy đang đưa lưng về phía Thác Bạt Hoàn Thành nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng hấn đang dán lên thân trần truồng của y!

Thác Bạt Hoàn Thành ra lệnh, Thịnh Lật lập tức nằm nửa người, sau đó hấn tận tình thưởng thức đóa hoa cúc kiêu diễm ướt át, bên ngoài hoa cúc như cái miệng nhỏ nhắn ba hồi mở ba hồi đóng đẹp đến không cách nào miêu tả, chỉ nhìn thoáng qua mà thôi đã khiến hạ thân Thác Bạt Hoàn Thành phình to như cái lều.

“A.....” Thịnh Lật nắm chặt hai tay, không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ khe khẽ, ngón tay thô ráp của Thác Bạt Hoàn Thành tình tế miêu tả động khẩu hoa cúc đỏ rực, ngay cả từng nếp nhăn bên trên cũng không buông tha. Không lâu sau, Thịnh Lật cảm giác được trong thân thể có một luồng nhiệt lưu cuộn cuộn, dưới sự trêu đùa của Thác Bạt Hoàn Thành, dững đạo vốn khô ráo trở nên ẩm ướt rơi vào trong tầm mắt hấn.

“A!”

Thác Bạt Hoàn Thành dùng ngón trở thắm chất lỏng trong suốt rồi đẩy mạnh vào trong dững đạo, vết chai thô ráp ma sát tận tình khuấy đảo tràng vách tường non mềm, khi hoa cúc đỏ tươi ngậm lấy ngón tay thứ hai, dòng nhiệt lưu trong cơ thể Thịnh Lật lần nữa phún dững tuôn trào!

Thác Bạt Hoàn Thành ngửi mùi thơm đặc biệt thuộc về Thịnh Lật, từ phía dưới hít hà đi lên rồi dừng lại ngay cổ Thịnh Lật, quay sang gặm cắn vành tai khéo léo của y, Thịnh Lật bị hấn đè phía dưới tần số hô hấp từ từ dồn dập, cả người tê dại vô lực gục xuống. Thác Bạt Hoàn Thành lúc này mới phát giác bé yêu động lòng người phía dưới đang cắn chặt môi, hô hấp dồn dập. Hai ngón tay không chút chần chừ nhanh chóng đút vào hậu huyệt Thịnh Lật đảo lộn.

“Ư..... a..... a ~~” Đã có kinh nghiệm lần trước, Thịnh Lật vốn cho rằng sẽ rất đau, không biết tại sao mới bắt đầu quả thật đau đớn dần dần thay bằng cảm giác thân thể tê tê dại dại, bây giờ lại thấy thoải mái quyến luyến cảm giác thể này.

Đến khi Thác Bạt Hoàn Thành nắm lấy bàn tay nhỏ bé của y kéo đến chạm vào quái vật khổng lồ, mới biết được hấn đã đến đỉnh điểm khó dẫn nổi!

“Ô ~”

Bỗng nhiên Thác Bạt Hoàn Thành rút ra ngón tay, chất lỏng màu trắng theo đó trào ra văng đến trên đùi Thịnh Lật, trong khoảng thời gian ngắn ngủi y đã đạt cao triều ba lần! Vốn nghĩ rằng trò chơi đã kết thúc không ngờ chỉ mới bắt đầu! Ngoài cửa huyệt nóng bỏng to lớn đỉnh đỉnh vào, sau đó thanh âm từ tính truyền đến lỗ tai Thịnh Lật. “Nô lệ của ta, người thật phóng dăng a!”

Dứt lời, Thác Bạt Hoàn Thành không kìm nổi khai chiến, cúc hoa mềm mại non mịn căng ra hết cỡ, không còn ôn nhu vuốt ve, nam nhân trên chiến trường không khói lửa ra sức công thành lướt trĩ mở rộng ranh giới!

Sự va chạm mãnh liệt đã vượt qua sức chịu đựng Thịnh Lật, y không nhận được bắt đầu mở miệng van nài. “Chậmchậm một chút..... a..... a ừ..... ư..... của ngài..... thật quá lớn..... xin ngài..... xin ngài..... xin ngài..... từ từ thôi..... A.....” Thịnh Lật toàn thân vô lực, mềm như vô cốt ngã soài trên mặt đất, miệng lảm bảm cầu khẩn.

Đã mất đi lý trí Thác Bạt Hoàn Thành chỉ lo tận tình đem thứ khổng lồ của mình chạy loạn bên trong thân thể Thịnh Lật, rất nhanh tìm được điểm mẫn cảm trong cơ thể y, bắt đầu đả đá lung tung! Thịnh Lật nằm bên dưới không ngừng cầu xin hấn chậm lại, Thác Bạt Hoàn Thành lại không thả chậm động tác, ngược lại còn tăng thêm tốc độ. Chịu va chạm một cách mãnh liệt, Thịnh Lật từ từ mất đi ý thức, không biết qua bao lâu khi Thịnh Lật lần nữa tỉnh lại, Thác Bạt Hoàn Thành vẫn còn hì hục cày cấy trên người y.

“Ừ..... A a.....” Thịnh Lật cả người nóng rần lên, ngón tay thon dài từ từ di chuyển xuống tự mình an ủi.

“A!”

Thác Bạt Hoàn Thành phát hiện Thịnh Lật có động tác mờ ám, vỗ mạnh một cái lên tay y, điều này rõ ràng khiêu chiến quyền uy của hấn! Thác Bạt Hoàn Thành trừng phạt cầm lấy phân thân Thịnh Lật, dùng ngón cái ngăn lại đỉnh chóp, thoáng cái Thịnh Lật có loại cảm giác muốn sống không được muốn chết không xong. “Đem..... tướng quân..... xin ngài mở..... mở tay ra..... khó chịu a..... Aa.....”

“A.....” Thịnh Lật không nhận nổi nữa, Thác Bạt Hoàn Thành rút cuộc núi lửa bộc phát, đem hết dòng nhiệt lưu này đến dòng nhiệt lưu khác phun vào bên trong tròng vách tường Thịnh Lật.

Sau khi phát tiết, Thác Bạt Hoàn Thành không đi ra ngoài, ngược lại ôm Thịnh Lật để y ngồi trên người mình, động tác thể này để chất lỏng trong người Thịnh Lật theo hạ thể chảy ra không ít. Thác Bạt Hoàn Thành từ phía sau lưng ôm lấy thân thể nhỏ bé của y, dời đi ngón tay cái, gần như nháy mắt, nhũ bạch sắc tuôn trào về nên độ cong hoàn mỹ. Thịnh Lật thở hổn hển xụi lơ ngã vào trong ngực Thác Bạt Hoàn Thành.

“Ack, ngài.....” Thịnh Lật bất khả tư nghị quay đầu lại thấy Thác Bạt Hoàn Thành cong môi cười tà mị.

“Tiểu nam sủng của ta, hiện tại tiếp tục trò chơi nào.” Thác Bạt Hoàn Thành hạ thể lần nữa khuấy đảo tròng vách tường, mỗi một lần va chạm đều khiến Thịnh Lật thống khổ không chịu nổi rồi lại dục tiên dục tử! Thịnh Lật không biết đã là lần thứ mấy, vô lực ngã người xuống để mặt Thác Bạt Hoàn Thành muốn làm gì thì làm. Theo âm thanh va chạm kịch liệt, Thịnh Lật dần dần mất đi tri giác, hai mắt mịt mịt nhắm lại.....”

Trong lúc mơ màng ngủ thiếp đi, y cảm giác thân thể như ngã vào biển rộng bao la được nước tẩy rửa, chân cùng mắt cá chân bị hải tảo cuốn lấy, giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi thủy vực, mấy chú cá con bơi qua bơi lại trên da thịt mình. Nói lại giấc mộng này quả thật kỳ quái, rõ ràng chỉ hư vô lại gây cảm giác chân thật khó tả.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần Thác Bạt Hoàn Thành tắm rửa sẽ nghĩ đến cảnh tượng tiểu nam sủng của hấn không an phận trong nước.

+++++

Ánh nắng trời chiều đặc biệt ấm áp, chân trời đỏ rực bao trùm quân doanh khiến người ta mơ màng.

Thịnh Lật khó khăn chớp chớp mở mắt, toàn thân đau nhức như bị chiến xa qua lại nghiền ép mấy trăm lần. Thịnh Lật cố nén đau đớn từ từ ngồi dậy, mỗi động tác đều dùng hết sức. Khi cúi đầu vén chăn lên nhìn vào trong, Thịnh Lật kinh ngạc đưa tay che miệng, không thể tin được hết thấy, toàn thân cao thấp bao trùm bởi dấu hôn xanh tím, thê thảm không nở nhìn! Không cần nghĩ cũng biết trận chiến đêm qua kịch liệt cỡ nào!

Loáng thoáng nghe được bên ngoài có người đang trò chuyện, Thịnh Lật nghĩ thầm có thể Thác Bạt Hoàn Thành đang thảo luận quân sự cùng các tướng lĩnh, bèn lấy xuống y phục trên giá nhanh chóng mặc vào, nếu giờ phút này có người đi vào y sẽ chết chắc!

Thịnh Lật còn đang suy nghĩ đã nghe tiếng bước chân đi vào. Thác Bạt Hoàn Thành đi vào trong nội các, hội nghị quân sự cả ngày khiến hấn mệt mỏi, mới vào trường đã nhìn thấy tiểu sủng vật của mình lúng ta

lúng túng mặc y phục xộc xệch, chật vật không chịu nổi.

Màn này hương diêm đến muốn phụt máu!

Thịnh Lật thấy Thác Bạt Hoàn Thành đi vào chưa kịp xuống giường hắn đã đi đến, không thể làm gì khác hơn ở trên giường hành lễ với hắn. Thác Bạt Hoàn Thành nhìn Thịnh Lật quần áo xộc xệch ngồi trên giường, quỳ xuống dập đầu hành lễ cùng mình, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường.

Tiểu nam sủng này không biết y như vậy rất dễ câu khởi thú tính của nam nhân sao? Hay y cố ý.....

9. Chương 9

Thịnh Lật không biết đã quỳ bao lâu không được lệnh từ Thác Bạt Hoàn Thành, y không dám đứng dậy, tiếp tục nén đau quỳ đợi. Thác Bạt Hoàn Thành thấy Thịnh Lật thân thể lung lay sắp ngã mới phục hồi tinh thần, làm bộ bình tĩnh ho khan một tiếng: “Y phục xộc xệch thế này còn thể thống gì, đứng lên đi.”

Nghe được Thịnh Lật nhanh tay nhanh chân mặc quần áo tử tế, theo quy củ ngồi đợi bên cạnh. Hôm nay Thác Bạt Hoàn Thành mặc một thân thanh bào, ngang hông buộc đai lưng khảm ngọc, cả người tỏa ra quý khí vương giả thần thánh không thể xâm phạm.

“Ngủ suốt một ngày đã đủ rồi chứ?” Thác Bạt Hoàn Thành nói ra khẩu khí bốn phần trêu chọc ba phần tà mỵ hai phần tức giận.

“Một ngày? Lúc này đã ngày hôm sau rồi?” Thịnh Lật nắm phần kinh ngạc năm phần sợ thốt lên!

“Không cho phép cúi đầu, như vậy rất dễ khiến người phạm tội.” Thác Bạt Hoàn Thành nói.

Thịnh Lật kinh ngạc ngẩng đầu lại bị Thác Bạt Hoàn Thành siết chặt cổ tay. “Có muốn ra ngoài không?”

Thịnh Lật không rõ ý Thác Bạt Hoàn Thành, hắn muốn cái gì nha? Chẳng lẽ chán ghét muốn đuổi y rồi? Nhưng ngẫm nghĩ lại, từ khi đến đây, ba tháng qua y trừ nhà xí ra hầu như không bước chân khỏi doanh trướng.

Lúc đến đây, lãnh phong cuộn cuộn, xuân ý nẩy mầm, hiện tại hơn trăm ngày không biết nước đã hóa băng chưa, hầu điều có phải đã bay về phương nam. Thịnh Lật muốn ra ngoài nhìn một chút tuy nhiên ra ngoài rồi sẽ rất khó trở về, vì thế Thịnh Lật chần chừ nhìn nam nhân có thể quyết định số phận mình lại không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

Kết quả chờ một hồi vẫn không thấy động tĩnh, sau đó thì bị hôn mê. Lúc này, trong đầu Thịnh Lật đột nhiên lóe lên một ý tưởng, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của y, trong binh thư không phải có câu: “Cường giả sinh tồn” Chỉ khi bản thân trở nên mạnh mẽ mới có thể bảo vệ cả nhà bình an!

Thịnh Lật thừa dịp chân trái Thác Bạt Hoàn Thành bị thương khó đi lại đổi khách làm chủ, to gan quắn chân ngang hông cưỡi lên Thác Bạt Hoàn Thành, sau đó dựa theo phương pháp Hách Khương dạy lấy lòng hắn, đương nhiên Thác Bạt Hoàn Thành không ngờ Thịnh Lật lại chịu chủ động nhưng không phản cảm chỉ nương mày vui vẻ nằm trên giường hưởng thụ được người ta lấy lòng.

Thịnh Lật dùng cái miệng nhỏ mê người mặc sức cắn mút trên ***g ngực Thác Bạt Hoàn Thành, hai tay vuốt ve lướt qua tám múi cơ bụng rồi trượt xuống, trên đường còn cảm nhận được một ít vết sẹo sần sùi cả mới lẫn cũ, đầu lưỡi quanh co tỉ mỉ miêu tả một ít vết sẹo nhỏ, đến khi ngẩng đầu lại dùng đôi mắt xệch mơ màng cướp lấy sự bình bình của Thác Bạt Hoàn Thành.

Hách Khương đã dạy muốn bắt được tâm nam nhân còn phải biết cách hòa theo! Vì thế Thịnh Lật xoay người, đặt mông ngồi lên vị trí phần thân Thác Bạt Hoàn Thành, nhớ lại mấy ngày trước Hách Khương chỉ dẫn phương pháp dùng mông vờ về ba quả chuối, bắt đầu vắn vẹo trên phần thân khổng lồ nóng bỏng, hiển nhiên đã thành công khơi dậy hứng thú người nọ.

Thác Bạt Hoàn Thành thở hổn hển nặng nề vẩy lên lưng Thịnh Lật, y khẽ run rẩy, bàn tay to của hắn lại không an phận rong chơi khắp nơi, trêu chọc viên thịt trước ngực Thịnh Lật cho đến nó vừa cứng vừa vênh, rồi lại bị nghiền, đôi tay to thân kinh bách chiến từ từ di động xuống dưới.

“A ~” Thịnh Lật nhứ chặt chân mày, hít sâu một hơi. Quả nhiên, Thác Bạt Hoàn Thành chỉ khuấy động mấy cái phân thân Thịnh Lật liền trướng lên.

“Sủng vật, lúc ta không có ở đây ngươi đã làm gì rồi, không sao lại nhạy cảm đến vậy nha?” Thác Bạt Hoàn Thành khẩu khí cợt nhả rơi vào trong tai Thịnh Lật nhưng đang nhục nhả y.

“Um..... A a..... không có..... Không có.....” Thịnh Lật nhin xuống cổ gằng nói thành câu.

“Thật ư?” Dứt lời, Thác Bạt Hoàn Thành như trừng phạt dùng sức nắm chặt.

“A.....” Thịnh Lật chịu không được đùa bỡn lưu manh, hai gò má đỏ bừng, lời nói chưa trải qua nghĩ đã thốt ra: “Là ngài phái người đến điều giáo ta, bây giờ lại chất vấn ta!”

Mới vừa nói xong, Thịnh Lật hồi hận ruột cũng xanh, chỉ bằng khẩu khí ban nãy, Thác Bạt Hoàn Thành muốn diệt cửu tộc y cũng không có gì là quá.

“Ha ha ~” Phía sau truyền đến tiếng cười sảng lãng của Thác Bạt Hoàn Thành, Thịnh Lật đã sớm sợ đến hồn phi phách tán, đứng dậy quỳ xuống dập đầu xuống đất.

Thác Bạt Hoàn Thành vươn tay nâng lên chiếc cằm run rẩy, nhìn vào khuôn mặt tinh xảo Thịnh Lật, tiếng cười cao vút lại vang lên.

“Quả nhiên thú vị, so với những thứ phạm phu tục tử kia thì ngươi thông minh hơn mấy phần.” Thịnh Lật quỳ trên mặt đất nghe được thở phào nhẹ nhõm, y lấy lòng hắn, hắn đương nhiên chỉ cần hưởng lạc.

“Tới đây!” Thanh âm lạnh lùng Thác Bạt Hoàn Thành truyền đến.

Thịnh Lật run rẩy bò đến bên cạnh Thác Bạt hoàn thành.

“A ——!”

Không biết Thác Bạt Hoàn Thành có phải đang tức giận hay không, thoáng cái vọt tất cả vào.

“A.....” Thịnh Lật vui vẻ cùng thống khổ rên rỉ khe khẽ, khi Thác Bạt Hoàn Thành tiến vào đồng thời hạ thân Thịnh Lật cũng bắn ra, Thịnh Lật cùng hạ thân y giống nhau xụi lơ dưới thân Thác Bạt Hoàn Thành.

Thác Bạt Hoàn Thành ở bên trong thân thể Thịnh Lật ra sức trừng phạt đầu đá lung tung, sau đó dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm, không ngừng va chạm vào nó.

“A..... Ừ..... Chậm..... Chậm..... chút..... nhanh quá..... A.....”

Thác Bạt Hoàn Thành đem nóng bỏng rút ra ngoài cửa huyết, một chút đụng vào hoa tâm, một chút đụng vào hậu huyết, hồng thủy lần nữa không kịp lan tràn. Hắn trên dưới đong đưa, khoe môi mỏng cong nụ cười tà mê người, nóng bỏng khổng lồ nhanh chóng vạch ra đường dạo hẹp hòi, ma sát tràn vách tường, bỗng nhiên ngừng lại không có bất kỳ động tác.

Thịnh Lật phát hiện cái thứ khổng lồ nóng rẫy kia ngừng lại, còn mình chưa thể bắn ra, kim thương bắt khuất không nhúc nhích.

“A..... ư n.....” Thịnh Lật ngọ nguậy bên dưới người hắn, chỉ chốc lát sau chịu không được cảm giác ngứa ngáy mà thấp giọng cầu khẩn: “Tướng quân, thật khó chịu.....”

Dĩ nhiên Thác Bạt hoàn thành biết y khó chịu, hắn còn khó chịu hơn nhưng chỉ cần nghĩ tới trò hay phía sau đành phải cố nén. Thác Bạt Hoàn Thành trong lòng cười tự giễu, đường đường là đại tướng quân Tề quốc, từ khi nào vì muốn cùng tên đầy tớ chủ động hưởng thụ niềm vui thú mà tự hành hạ mình?

“A ——” Thịnh Lật ngồi trên người Thác Bạt Hoàn Thành bắt đầu vận động làm hắn hít vào một hơi.

Lúc này, Thác Bạt Hoàn Thành đã không còn thời gian thưởng thức biểu tình tiểu sủng vật, Thịnh Lật vẫn không có kinh nghiệm, Thác Bạt Hoàn Thành cũng không thể tiếp tục ẩn nhẫn, đem Thịnh Lật đẩy ngã xuống dưới thân, hai thân thể suy nghĩ vẫn vợ điên cuồng trên giường chuyển động.

+++++

Thịnh Lật không biết bản thân đã ngất khi nào, sau khi tỉnh lại đã là sáng sớm. Cũng may nam nhân bên cạnh còn chưa tỉnh ngủ, y có đủ thời gian chỉnh chu lại bản thân nhếch nhác. Thịnh Lật định ngồi dậy, chợt bị một cánh tay trắng kiện vòng ngang hông, Thịnh Lật bản năng thở hốt vì kinh ngạc.

“Còn sớm, ngủ tiếp.....” Thác Bạt Hoàn Thành giọng nặng nề rồi lại không thể kháng cự, Thịnh Lật không thể làm gì khác hơn biết điều nằm lại trong ngực hắn.

Mặt trời lên cao, Thịnh Lật trong lòng biết tiếp tục ngủ không phải chuyện hay. Vì thế y tận lực không đụng vào nam nhân đang ngủ say, từ từ rút ra chân trái. Nhặt lên y phục tối qua bị Thác Bạt Hoàn Thành xé nát, lắc đầu, dùng nó thấm chút nước lau chùi chất nhầy bên đùi, nước khá lạnh mỗi lần chạm vào tóc gáy toàn thân đồng loạt dựng đứng, lau có phần vất vả. Sau khi dọn dẹp xong, đến tử lấy ra một bộ y phục mới, khi quay đầu lại kinh ngạc nhìn thấy Thác Bạt Hoàn Thành không biết tỉnh lại lúc nào đang nghiêng người nhìn chằm chằm mình. Thịnh Lật xoa xoa khuôn mặt ửng đỏ, hắn tỉnh hồi nào vậy ta?

“Thay y phục.” Thác Bạt Hoàn Thành xuân phong đặc ý nói.

“Dạ” Thịnh Lật cầm cho hắn một bộ áo trắng, rồi lại lấy thêm y bào tơ lụa, chọn thêm đai lưng cùng giày đen tuyền.

Thác Bạt Hoàn Thành vén chăn lên, thân thể trần truồng ngồi thẳng bên giường, Thịnh Lật hai tay cầm y phục, quỳ gối trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành, cẩn thận giúp hắn mặc y phục.

“Ngẩng đầu lên nhìn ta.” Thịnh Lật nghe lệnh chậm rãi ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy cặp mắt sắc bén kia.

Thác Bạt Hoàn Thành cúi đầu nhìn cặp mắt xéch nhàn nhạt như phủ một lớp sương mù. Mắt Thịnh Lật rất đẹp, trong suốt tận đáy, ngũ quan tinh xảo.

Lúc Thịnh Lật giúp Thác Bạt Hoàn Thành thắt đai lưng, Thác Bạt Hoàn Thành đột nhiên vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của Thịnh Lật nhắc bổng lên để hai người mặt đối mặt. Hơi thở hắn nhẹ phả vào mặt y, hòa cùng hơi thở đối phương.

“Ngô!” Lưỡi của hắn khuấy đảo trong miệng y, dễ dàng bắt lấy cái lưỡi đinh hương mát lạnh. Cho đến Thác Bạt Hoàn Thành buông ra, đầu lưỡi Thịnh Lật đã sớm tê dại không chịu nổi.

10. Chương 10

Thác Bạt Hoàn Thành đi tới ngoài các, phát hiện Lý Mục đang ngồi đối diện bàn dài nhằm chán nhìn quân cờ trên bàn.

“Sớm thế, không ở trong ôn nhu hương chạy tới chỗ của ta làm gì?” Dứt lời, Thác Bạt Hoàn Thành ngồi vào trước bàn dài, cầm một quân cờ đen chăm chú quan sát bàn cờ.

“Hiện tại mặt trời đã nhô cao còn sớm gì, theo ta thấy phù dung trong trường ngài hẳn còn ngủ chưa tỉnh ngủ phải không?” Bạn tốt mở miệng trêu chọc.

“Trước trận không phải cứ la hét muốn trở về ư, tại sao bây giờ lại chạy tới tìm ta?” Thác Bạt Hoàn Thành cười khê.

Khi đó mới vừa thắng trận, Lý Mục cứ cách một, hai ngày lại la hét muốn về doanh. Lúc ấy hắn bị thương, quân đội cần có người đến chỉnh đốn, Lý Mục lái nhãi bên tai rốt cuộc chọc giận hắn, vỗ mạnh lên bàn hét: “Tiểu tử ngươi dám nói thêm câu nữa lão tử lập tức đưa ngươi đi!”

Kết quả bảy ngày sau đó Lý Mục như biến thành người câm. Nhìn Lý Mục khuôn mặt xám ngắt, Thác Bạt Hoàn Thành bình tĩnh mở miệng: “Ngươi thua.”

“Đấu lại một ván!” Lý Mục cười xấu xa nói: “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Thác Bạt Hoàn Thành vẫn còn chuyên tâm nhìn bàn cờ.

“Ngài tính giả bộ hồ đồ với ta sao? Ta hỏi Thịnh Lật tối hôm qua thế nào.” Lý Mục đem cờ trắng ném trở lại trong hộp.

“Người nói đi?”

“Hắc...!” Lý Mục ngửa đầu cười ha hả.

Mấy ngày xuất chiến Lý mục phát hiện Thác Bạt Hoàn Thành bộ dạng lúc nào cũng không yên lòng, bèn đi hỏi Thác Bạt Hoàn Thành xảy ra chuyện gì. Dù sao Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên nên không có chuyện gì cần giấu giếm, tuy không cùng chung huyết thống nhưng cũng đã xưng huynh gọi đệ vô cùng thân mật, Thác Bạt Hoàn Thành quyết định đem mọi chuyện nói cùng Lý Mục, chủ công tặng cho hần lễ vật còn là một xử nam hơn nữa đặc biệt rất hay xấu hổ!

Ngày thường Thác Bạt Hoàn Thành không thích nói chuyện, lần này lại nhắc đến Thịnh Lật, chỉ cần dùng đầu ngón chân thử nghĩ cũng biết bọn họ chắc chắn trôi qua một đêm “mồ hôi đầm đìa”.

Nghe thế, Lý mục lúc ấy liền vỗ bộ ngực cam đoan cùng Thác Bạt Hoàn Thành: “Chuyện này cứ giao cho ta.”

Hôm sau, hần liền viết vài dòng gửi cho Hách Khương, Hách Khương là khôn ngoan lập tức phục mệnh đến điều giáo Thịnh Lật.

Hai người hạ cờ nhanh chóng lạnh thành thạo, bắt quá đi vài nước, hai người trong lòng bắt đầu thâm nghĩ, tính toán chu đáo bước đi để giành phần thắng.

Thác Bạt Hoàn Thành cầm lấy quân cờ đen, suy nghĩ một chút, hỏi: “Bất quá ta cũng rất tò mò rốt cuộc người đã dùng biện pháp gì có thể làm biến một người hay ngưng ngừng người trở nên quyến rũ xinh đẹp thế kia?”

“Ha hả, lần này ngài cần phải cảm ơn tiểu nam sủng Hách Khương kia đấy!” Lý Mục ngửa đầu cười to.

“Bốp!” Đột nhiên Thác Bạt Hoàn Thành vỗ bàn bàn đứng lên, “Cái gì? Người bảo một người nam nhân đi điều giáo y!”

Lý Mục đầu tiên sững sốt, ngay sau đó vỗ về Thác Bạt Hoàn Thành để hần ngồi lại trên ghế.

“Người yên tâm, Hách Khương là một tay ta điều giáo, hần sẽ không dám làm quá mức!”

Lý Mục cười sảng lãng nói tiếp: “Bất quá phản ứng của người thật làm ta bất ngờ cũng rất hài lòng.”

“Người tới nơi này không phải để xem phản ứng của ta chứ!” Thác Bạt Hoàn Thành tiếp tục hạ cờ.

“Cuộc chiến giữa tộc du mục Nam bộ cùng Yến quốc không thể tránh khỏi, chủ công đã gửi mật hàm tới nói khi hai bên tham chiến, đội phòng thủ Yến quốc tất sẽ lỏng lẻo, nhiệm vụ của chúng ta chính là nhân cơ hội đoạt lấy thành Yến quốc!”

Thác Bạt Hoàn Thành chăm chú nhìn bàn cờ: “Muốn lấy Yến quốc không khó, ta chỉ lo mấy quốc gia bên cạnh cũng muốn chen một chân vào.”

“Đúng vậy, mấy quốc gia kia cũng rất thèm thuồng món thịt béo bở này, ta thấy Yến Lương Phu nhìn trúng điểm này mới dám mạo hiểm đánh một trận tử chiến cùng đám người du mục Nam bộ. Mấy năm qua bộ tộc Nam bộ đó không ngừng chèn ép Yến quốc đòi hỏi lương thực quá nhiều, Yến quốc không thể đáp ứng nổi cho nên mới muốn liều chết đánh một trận!”

“Thác Bạt, người nói xem bộ tộc Nam bộ căn bản không phải đối thủ Yến quốc, Tam nam bộ cũng không phải đối thủ Yến quốc, Yến quốc cần gì phải nhân nhượng nhiều năm thế nhỉ?” Lý Mục không giải thích được hỏi.

“Bởi vì Từ quốc cùng Ngụy quốc! Trước đó hai nước Ngụy Từ quan hệ hết sức tốt đẹp nhưng vào năm năm trước hai người vì tranh một nam sủng dẫn đến đối địch! Trước kia Yến Lương Phu ngại hai nước Ngụy Từ liên thủ, nếu hần còn phát chiến cùng du mục Nam Bộ, bọn họ liên thủ tấn công hần sẽ ứng phó không kịp nhưng bây giờ không giống với lúc trước, chỉ bằng lực lượng Ngụy hoặc Từ căn bản không phải đối thủ

của Yến Lương Phu. Nhưng lấy thế lực của chúng ta khởi xướng chiến tranh cùng Yến quốc, phần thắng dĩ nhiên nghiêng về phía chúng ta. Chỉ sợ có người muốn chúng ta đánh chiếm lẫn nhau, thừa dịp binh lực phía ta lơ là mà chen vào.”

Thác Bạt Hoàn Thành tiếp tục hạ cờ

“Nhưng nếu muốn nhân cơ hội cướp lấy thành trì Yến quốc, biện pháp cũng không phải không có.....” Thác Bạt Hoàn Thành khoe miệng khe cong lên.

Bốp!

Một tiếng đổ vỡ truyền đến, Thác Bạt Hoàn Thành cùng Lý Mục đồng thời quay đầu nhìn dáng người nhỏ nhắn sau tấm bình phong, Thịnh Lật luống cuống tay chân vội vàng ngồi xuống dọn dẹp mảnh nhỏ trên mặt đất.

“Không cần dọn, đem trà mới lên đây.” Thác Bạt nói.

“Dạ” Thịnh Lật cúi người hành lễ, sắc mặt tái nhợt nhanh chóng trở lại nội các. Trở lại bên trong, Thịnh Lật thở phào nhẹ nhõm, may mắn Thác Bạt Hoàn Thành không quá ngỗ, phải biết rằng trên chiến trường kiêng kỵ nhất nghe lén báo cáo quyết định. Nếu hấn thật sự một mực cho rằng y ăn cắp bí mật quân sự, y chắc chắn sẽ chết không chỗ chôn.

Quả nhiên gần vua như gần cọp, muốn giành được tim của hấn đúng là khó như lên trời!

“Người cười cái gì?” Thác Bạt Hoàn Thành ngẩng đầu nhìn Lý Mục đang cố nén cười.

Lý Mục thản nhiên nói: “Ta nhớ lần trước tên nam sủng kia bắt quá đụng phải binh thư của người, ngày hôm sau liền bị người thưởng cho hạ nhân.....” Thịnh Lật này thật không đơn giản.

Thác Bạt Hoàn Thành không rãnh mà để ý, Lý Mục vốn còn muốn tiếp tục trêu bạn tốt nhưng thấy Thịnh Lật bưng nước trà đi vào, đành ngậm miệng không nói thêm.

“Chúng ta nói tiếp đi.”

“Được rồi”

“Quốc chủ hi vọng chúng ta sử dụng binh lực ít nhất đoạt lấy Yến quốc, binh lực giữ lại sẽ dùng để trấn áp những quốc gia lân cận. Haizzz, khó khăn a.....” Lý Mục lắc đầu.

Thác Bạt Hoàn Thành vẫn một lòng nhìn bàn cờ, trong tay đùa bỡn con cờ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thịnh Lật muốn nói lại thôi: “Nói!”

Thịnh Lật mở miệng: “Mượn gió Đông, ngư ông đắc lợi!”

“Gió Đông? Ngư ông?” Lý Mục không hiểu hỏi.

Thác Bạt Hoàn Thành tiếp tục hạ cờ cười khẽ.”Cầm bút.”

Nghe được thanh âm, Thịnh Lật lập tức dâng lên giấy bút, Thác Bạt Hoàn Thành nhận lấy viết vài nét bút, sau đó nhận lấy ấn soái Thịnh Lật đưa tới ấn lên. Hai người động tác phối hợp nhịp nhàng không một kẽ hở, Lý Mục ngồi một bên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Lý Mục nhận lấy thủ dụ, nhìn xuống, quát âm lên: “Cái gì? Người muốn phái binh thuyết phục Yến quốc đánh nam bộ?”

Thác Bạt Hoàn Thành tiếp tục nghiên cứu bàn cờ, chậm rãi nói: “Uổng cho đệ theo ta nhiều năm lại không bằng một tiểu nam sủng!”

“Thế nào?” Lý Mục bắt bình cao giọng.

“Phái binh đến Yến quốc giúp Yến Lương Phu giữ lại thực lực đối phó hai nước Tù, Ngụy. Sau đó, trực tiếp đem ba quốc gia nhất cử tiêu diệt, còn chúng ta chỉ việc như ngư ông ngồi thu lợi!” Thịnh Lật đứng bên cạnh thay Thác Bạt giải thích.

“Ta còn có việc cần giải quyết, đệ trước an bài nhân thủ đi.” Thác Bạt Hoàn Thành nhanh chóng hạ lệnh trực khách.

“Nhưng..... Ta biết rồi.” Lý Mục biết chưa người nào có thể thay đổi chú ý Thác Bạt Hoàn Thành, đứng dậy chuẩn bị trở về.

“Chờ một chút.” Thác Bạt Hoàn Thành kịp thời gọi lại Lý Mục, giọng nói bình thản: “Đệ lại thua rồi.”

Lý Mục nhìn lại nước cờ thua, trong nháy mắt cả người hóa đá! Xảy ra chuyện gì a? Sau khi Lý Mục rời đi, Thác Bạt Hoàn Thành hỏi: “Người hiểu binh pháp?”

“Không hiểu.” Thịnh Lật thành thật trả lời.

“Vậy người làm sao đưa ra được chủ ý này?” Thác Bạt cất giọng hỏi.

“Tướng quân tha mạng, lúc nhỏ tiểu nhân từng được đọc qua binh thư.” Thịnh Lật thành thật nhận lỗi.

“Đứng lên đi!” Thác Bạt lần nữa lấy ánh mắt mới đánh giá Thịnh Lật.

“Vâng”

11. Chương 11

Ba ngày sau. Đột nhiên Hách Khương đi đến tìm Thịnh Lật.

Mới ba ngày, hấn sao lại đến nữa nha? Thịnh Lật nghĩ thầm chẳng lẽ y không sợ người khác dèm pha? Hách Khương mới vừa bước vào doanh trường liền thấy Thịnh Lật ngồi xồm trước bản tại án, cầm nhẹ bút lông viết chữ lên thẻ trúc.

“Người thật có nhã hứng a, lúc này còn nhàn nhã viết chữ vẽ tranh.” Hách Khương mặc một thân nữ bào hoàng sắc, bên trong là váy dài thuần trắng, mái tóc vén cao thành búi.

“Làm sao vậy?” Thịnh Lật hỏi.

Hách Khương ưu nhã ngồi xuống nhìn chằm chằm Thịnh Lật viết chữ, nói tiếp: “Thật không biết đệ đã tu được phúc khí gì, đốc gia nói ta rảnh rồi thì rút thời gian đến tìm đệ giải buồn.”

“Đốc gia?” Thịnh Lật chau mày hoài nghi.

“Đúng a, xem ra Thác Bạt Hoàn Thành đối với đệ cũng không tệ lắm, nếu Thác Bạt Hoàn Thành không mở lời, đốc gia tuyệt đối không cho phép hai nam sủng chúng ta qua lại đâu.” Hách Khương cười khê.

Thịnh Lật cúi đầu nhìn quanh, không quan tâm không lo.

“Người có biết trước kia nam sủng của Thác Bạt Hoàn Thành không thể gặp những người khác không. Nghe nói tướng quân không thích.À, đệ đang viết cái gì thế?” Hách Khương tò mò nhìn chữ trên thẻ trúc.

“Không có gì, chỉ luyện chữ thôi, viết tốt sẽ viết thư giùm huynh.” Thịnh Lật nói.

Trong mắt Hách Khương ánh lên kinh ngạc, sau đó xuất hiện cười nhạt chưa từng trông thấy, ba phần thỏa mãn hai phần mong đợi năm phần thê lương.

“Nếu có cơ hội hãy giúp ta viết một phong gia thư, nói với người nhà ta vẫn bình an, đừng lo lắng cho ta.” Hách Khương thuận miệng nói.

+++++

Buổi chiều, sau khi Thác Bạt Hoàn Thành đi thăm hỏi người bị tổn thương trở về, dùng ít điểm tâm đơn giản, thấy tám chữ trên án thì cười khê: “Thật khó nhìn.”

Thịnh Lật lập tức cúi đầu.

“Bất quá người biết viết chữ cũng đã không dễ. Tới đây, viết một lần nữa cho ta xem.” Thác Bạt Hoàn Thành gọi.

“Vâng” Thịnh Lật giận dỗi, khi viết đặc biệt chăm chú.

Thác Bạt Hoàn Thành thấy Thịnh Lật cầm bút sai cách liền nắm lấy bàn tay Thịnh Lật chỉ dẫn y viết chữ. Thịnh Lật trong lòng buộc chặt, tay cũng cứng ngắt, chữ viết vốn ngay ngắn cũng trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo.

Không khí lúc này đặc biệt yên tĩnh, không nghe được thanh âm thao luyện bên ngoài.

“Chuyên tâm!” Thác Bạt Hoàn Thành tựa sau lưng Thịnh Lật cảm thấy thú vị khê cười, nhìn đôi tai Thịnh Lật đã ửng đỏ, Thác Bạt Hoàn Thành càng thêm dùng sức siết chặt.

+++++

Mấy ngày tiếp theo, Thác Bạt Hoàn Thành dường như rất rảnh rỗi, mỗi ngày đều cần mẫn cầm tay Thịnh Lật dạy luyện chữ, không biết bắt đầu khi nào Thịnh Lật luôn thừa dịp Thác Bạt Hoàn Thành không có ở đây sẽ len lén dùng bút lông không chấm mực nước học viết kiểu chữ tiểu triện giống Thác Bạt Hoàn Thành cứng cáp lại rất có lực. Thác Bạt Hoàn Thành viết chữ rất đẹp, mỗi một nét bút mỗi một bức tranh đều phẳng phát trải qua thương hải tang điền.

Ngày hôm đó, Thịnh Lật mới vừa đem gia thư Hách Khương gửi đi, sau đó Hách Khương vội vội vàng vàng đi vào doanh trướng. Thịnh Lật nhìn thấy hấn một thân thường phục không trang điểm, Thịnh Lật lần đầu nhìn thấy hấn như vậy, chẳng lẽ hấn đã biết rồi?

“Ném thử trà ta mới pha.” Thịnh Lật tự mình pha một chén trà mới cho Hách Khương.

“Tốt. Hôm nay khí trời rất thoáng đãng người không ra ngoài dạo chút sao?” Hách Khương thanh thoi nói.

“Khí trời đã tốt vậy huynh không đi dạo đến chỗ ta làm gì?” Thịnh Lật buồn cười hỏi ngược lại.

“Ta tới vì muốn từ giã người.” Hách Khương nói thẳng.

“Huynh muốn đi đâu?”

“Không biết, đốc gia chỉ nói ta biết, nơi ta đến có thể vùng đất hoang vu, cũng có thể là Đô thành phồn hoa.....”

“Huynh có tâm sự?” Thịnh Lật nhướn mày hỏi.

“Làm sao người biết?” Hách Khương hỏi ngược lại.

“Hồi này giờ chung trà trong tay huynh cứ dao động không yên, vả lại huynh không ngừng cúi đầu thổi trà.” Thịnh Lật giải thích cặn kẽ không sai chỗ nào.

“Người thật tỉ mỉ đấy. Nói thật nơi này ta chỉ có mỗi người là bằng hữu, hôm nay từ biệt không biết phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể gặp lại, ta giúp đệ làm một việc cuối cùng nhưng lại không biết phải làm gì.....” Ánh mắt Hách Khương dao động chung quanh một lượt.

“Huynh chịu tới gặp ta, ta đã rất vui rồi, thật.....” Thịnh Lật khê mỉm cười, Hách Khương cũng là người bạn duy nhất của y? Những buổi tối cô quạnh mà y sợ hãi nhất hấn đã đến an ủi, dù ban đầu bị ra lệnh mới đến tiếp xúc y, điều giáo y. Nhưng hấn quả thật làm rất nhiều cho y.

“Đúng rồi, còn nhớ bộ y phục lần trước ta tặng đệ không?” Hách Khương đột nhiên hỏi.

“Nhớ, ta vẫn cất nó trong tủ.”

“Ta nghĩ vì người hóa một lần nữ trang.....” Hách Khương nghe vậy, nhanh đưa ra lời thỉnh cầu.

“Nhưng, tướng quân hấn.....” Thịnh Lật ngập ngừng nói.

Bỗng nhiên Hách Khương cầm chặt tay Thịnh Lật, chau mày nói: “Một lần thôi, một lần duy nhất, một lần cuối cùng!”

“Ừm.” Thịnh Lật đáp ứng, đứng dậy đi vào nội các, chốc lát dưới tủ y phục lấy ra một bao quần áo tinh xảo. Lúc Thịnh Lật đi ra, Hách Khương đang nhàm chán nhìn thẻ tre trên án.

Hách Khương ngẩng đầu hỏi: “Đây là người viết sao?”

“Ừ.”

“Thật đẹp nha. Người viết gì vậy?” Hách Khương tò mò lại hỏi.

“Hết thầy bình an, xin đừng lo lắng!”

Hách Khương dùng ngón trỏ từ từ miêu tả dòng chữ bên trên.

“Ta có thể dạy huynh viết, dù sao tổng cộng chỉ tám chữ, không khó.” Thịnh Lật để xuống y phục.

“Không cần, trễ rồi, hết thầy đều đã trễ.....” Ánh mắt Hách Khương lại ngăm về xa xăm.

“Trễ cái gì?” Thịnh Lật khó hiểu nhìn Hách Khương không biết nghĩ gì mà trông rất đau thương.

“Không có gì!” Hách Khương lần nữa ngẩng đầu, Thịnh Lật thấy được trong mắt hắn trông rất thê lương.

“Ta giúp người thay y phục.” Hách Khương vừa nói vừa bắt đầu động thủ.

Thịnh Lật biết điều ngồi im, để mặc Hách Khương giúp y chải tóc, vẽ loạn trên mặt y.

“Không được mở mắt, để ta thoa phấn dưới khóe mắt người.” Hách Khương nôn nóng ra lệnh.

“Ừh.”

Hách Khương từ trong lòng ngực lấy ra một hộp gỗ lục sắc, chấm phấn nhưng ngưng lại động tác.

“Thế nào, xong chưa?” Thịnh Lật nhắm hai mắt hỏi.

“Nhanh thôi, đừng gấp!” Nói xong, Hách Khương tăng nhanh động tác dặm phấn.”Được rồi, Thịnh Lật để quả thực là nữ nhân trời sanh, ta hiện tại cảm thấy làm nam nhân thật ủy khuất dung mạo của đệ nha...ha ha.” Hách Khương nhìn kiệt tác hoàn mỹ của mình rồi thở dài nói.

Thịnh Lật tò mò lấy gương qua xem, nhìn thấy một người khác trong gương cũng sợ hết hồn.

Hách Khương kéo Thịnh Lật.”Mau đứng lên xoay một vòng ta nhìn thử xem.”

“Đi chuẩn bị.....” Thanh âm tràn đầy từ tính Thác Bạt Hoàn Thành bỗng nhiên im bật, đứng trước cửa doanh trường thích thú nhìn hồng y giai nhân trước mắt.

Mái tóc đen nhánh được một cây trâm lưu tô chạm rồng ghim khéo léo, khuôn mặt nhỏ cỡ lòng bàn tay trắng ngần diễm lệ, tuy giả nhưng lại quyến rũ hơn nữ nhân bội phần. Đai lưng màu đỏ vòng quanh trăm nếp váy làm nổi bật vòng eo mảnh khảnh. Hết thầy đều chân thật.

“Nô tài Hách Khương thỉnh an tướng quân.” Hách Khương quỳ xuống hành lễ.

“Người chính là nam sủng Lý Mục sao, đứng lên đi.” Thác Bạt vội khoát tay.

“Vâng”

“Không phải hôm nay Lý Mục phải chuyển đến nơi khác, người không đi theo?” Thác Bạt nhìn Hách Khương phục tùng, nhìn quanh một chút nói.

“Ta chỉ đến đây cáo biệt cùng Thịnh Lật, sau đó trở về.” Hách Khương hồi bẩm.

“Ừm, xuống đi, nói với Lý Mục lát nữa ta sẽ đến tiễn hắn.” Thác Bạt khoát tay nói.

“Vâng! Nô tài cáo lui.”

Thác Bạt Hoàn Thành ngồi vào trước bàn dài, tiện tay cầm lấy một cây trâm ngọc đùa bỡn.”Người quỳ đó làm gì?”

Hai vai Thịnh Lật run run, lần này chết chắc rồi, hắn không phải đi thị sát quân doanh, tại sao lại về sớm quá vậy?

“Đi lấy áo choàng, ta muốn ra ngoài.”

“Dạ” Thịnh Lật thấy hắn không có ý trách cứ liền thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Lật cầm tới áo choàng, tự giác muốn phủ lên người Thác Bạt Hoàn Thành, vì hắn quá cao khiến Thịnh Lật chỉ mới mười năm hết sức khó khăn, bất đắc dĩ đành phải nhón chân lại bỗng nhiên cảm thấy chân không chạm đất. Thác Bạt Hoàn Thành vòng tay quanh eo Thịnh Lật, Thịnh Lật mất thật nhiều khí lực mới ổn định, lúc đặt chân không cẩn thận giẫm vào khoảng không, thân thể nhỏ nhắn lập tức ngã vào ***g ngực rộng rãi bị hắn hung hăng ôm lấy.

Ack, Thác Bạt Hoàn Thành phân thân nóng bỏng đứng thẳng cách lớp y phục ma sát da thịt Thịnh Lật đến nóng rần. Thịnh Lật cả kinh, dục vọng của người này quá mạnh đi, rõ ràng mỗi đêm hai người đều làm bây giờ mới đụng một cái mà hắn lại.

Nghĩ tới đây, Thịnh Lật đột nhiên cảm giác bản thân thật vĩ đại, hàng ngày chịu đủ hành hạ mà vẫn sống khỏe mạnh. Thân thể Thịnh Lật mảnh mai như con cá nhỏ bơi trong nước vùng vẫy cỡ nào cũng không thể thoát khỏi hoài bão hắn. Đến khi Thịnh Lật nhận thấy đôi mắt hắn lóe ánh sáng bạc thì hai chân đã run lấy rẩy, không phải ban ngày hắn cũng muốn y chứ.

Lúc này, Thác Bạt Hoàn Thành từ từ nhích tới gần, Thịnh Lật sợ đến không dám ngẩng đầu nhìn.

“A!” Thịnh Lật kinh ngạc hét một tiếng, Thác Bạt Hoàn Thành dễ dàng ôm ngang y lên, sải bước đi đến nội các.

12. Chương 12

Lần này Thác Bạt Hoàn Thành có vẻ không dẫn nổi, không màn dạo đầu mà trực tiếp đem Thịnh Lật đặt ngay trên giường. Bởi vì Thịnh Lật mặc váy cho nên Thác Bạt Hoàn Thành chỉ cần cúi xuống liền thấy nửa người dưới y, hai chân trắng nõn thon dài, ngọn núi cong vênh co dãn, Thác Bạt Hoàn Thành không nhiều lời tách ra hai chân đang kẹp chặt của y, nhắm kỹ sau đó cắm vào.

“A.....” Thịnh Lật kêu lên một tiếng đau đớn, trăm triệu không nghĩ tới hắn lại đột ngột xông vào.

Thịnh Lật còn chưa hoàn toàn thích ứng quái vật lớn chợt xuất hiện trong cơ thể, Thác Bạt Hoàn Thành đã bắt đầu đưa đẩy, nhắm thẳng miệng súc non mềm thẳng đảo hoàng long! Hai tay y siết chặt chân giường, hai chân đạp lung tung trong không khí, hai người phiên vân phúc vũ lăn qua lăn lại cả người đầm đìa mồ hôi.

“A ——!” Một dòng nhiệt lưu phun thẳng vào nhiệt oa của y, Thịnh Lật co giật cong lại thân thể, run rẩy không thôi, qua thật lâu mới khôi phục bình phục, xụi lơ nằm trên giường.

Phía ngoài lần nữa truyền đến thông báo thị vệ, Lý Mục đã dẫn quân chờ tại sườn núi, xin tướng quân nhanh khởi hành. Thác Bạt Hoàn Thành rất nhanh sửa sang lại ngoại bào, khoác thêm áo choàng nhìn Thịnh Lật ngã trên giường thở hổn hển, cười khê lắc đầu.

“Tướng quân, bản.....” Thịnh Lật thụ sủng nhược kinh nhìn Thác Bạt Hoàn Thành.

Thác Bạt Hoàn Thành không nghe y nói dùng khăn lông nhanh chóng lau chùi sạch sẽ giữa hai đùi y sau đó kéo váy y xuống. Thịnh Lật còn không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra đã bị hắn kéo đi ra ngoài doanh trướng, không đợi Thịnh Lật hít thở không khí mới mẻ bên ngoài đã bị Thác Bạt Hoàn Thành ôm ngang tung người lên lưng ngựa.

Thịnh Lật không có kinh nghiệm cưỡi ngựa suýt nữa ngã xuống, may mắn Thác Bạt Hoàn Thành cũng lên ngựa, kịp thời ổn định tư thế. Hai người giục ngựa rong duỗi trên thảo nguyên, khắp nơi trên thảo nguyên đều là chim ưng bay lượn, đẹp không sao tả xiết.

Tối hôm qua trời đổ mưa phùn nên sáng hôm nay khí trời đặc biệt tươi mát, gió nhẹ lướt qua còn có thể ngửi được thoang thoang mùi bùn đất, thấm tận ruột gan. Vó ngựa rơi xuống đất đát đát rung động cả núi rừng, ước chừng nửa canh giờ thì ngựa ngừng lại. Thịnh Lật cùng Thác Bạt Hoàn Thành ngồi trên lưng ngựa, nhìn quân đội đông nghịt phía trước, ngoằn ngoèo như rắn hướng thẳng về phía Đông.

Lý Mục đầu đội mũ bạc một thân nhung trang cỡi liệt mã chạy về hướng Thác Bạt Hoàn Thành.

Khôi giáp chuyển động vang lên thanh âm thanh thúy, Lý Mục kéo dây cương ngừng lại ngựa, thấy Thịnh Lật mặc nữ trang đầu tiên sưng sốt, sau đó thích thú nhìn sang Thác Bạt Hoàn Thành nhếch miệng cười, nói: “Ta còn tưởng rằng huynh có giai nhân trong lòng thì quên mất người huynh đệ này rồi chứ.”

Thác Bạt Hoàn Thành không rãnh đôi co với hắn, cười nói: “Sớm trở lại, ta có cất hai bầu rượu hoa đào thượng hạng chờ đệ trở lại chúng ta không say không về!”

“Tốt!” Lý Mục thở dài một hơi: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, có tụ ắt có tán, bất quá ta sớm muộn gì cũng sẽ trở lại!” Dứt lời, Lý Mục kèm dây cương quay đầu ngựa, dùng sức vung roi thúc giục đồng thời hô to “Giấu kỹ rượu đó chờ ta trở về!”

Thác Bạt Hoàn Thành ngồi trên lưng ngựa nhìn bóng người đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, thật lâu không chịu rời đi.

“Bọn họ đi đâu vậy?” Thịnh Lật rúc vào trong ngực Thác Bạt mở miệng hỏi.

“Đại thảo nguyên Hồ Khế Hà Nhĩ.” Thác Bạt Hoàn Thành dứt lời cũng quay đầu giục ngựa phóng đi. Trời cao như thấu hiểu nỗi lòng con người, thoáng cái từ trong xanh chuyển sang âm u khiến lòng người càng thêm nặng trĩu.

“Chúng ta đi nơi nào?” Thịnh Lật nghi ngờ hỏi, đường này rõ ràng không phải đường trở về quân doanh, trời cũng không còn sớm, hắn còn muốn đi đâu đây?

Thác Bạt Hoàn Thành chạy một khoảng đường dài, ngựa cũng đã thấm mệt lê chậm từng bước. Hắn bèn nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ lên lưng nó như đang khích lệ binh lính dưới trướng mình. Nơi này thỉnh thoảng có mấy người nhật củi đi qua, cách đó không xa có khói xanh lượn lờ, xem ra đã đến thời gian thời gian dùng cơm trưa.

Thịnh Lật cũng muốn xuống ngựa nhưng Thác Bạt Hoàn Thành đã bắt đầu kéo ngựa đi về phía trước. Trong lúc kinh ngạc lập tức ngăn cản đại tướng quân muốn giắt ngựa cho y. Y còn chưa muốn sớm kết thúc tánh mạng nha.

“Đừng động.” Thác Bạt Hoàn Thành quay đầu lại nhìn Thịnh Lật đứng ngồi không yên, nói một câu sợ y rơi xuống.

“Tướng quân, như vậy không hợp quy củ!” Thịnh Lật thật ra muốn nói làm như vậy y sẽ bị diệt cửu tộc “Tướng quân, vậy thì ngài cứ cưỡi ngựa để ta dắt được rồi.”

“Để một nữ nhân dắt hả?” Thác Bạt Hoàn Thành nhướn mày hỏi, dứt lời lại tiếp tục dắt ngựa đi về phía trước. Thịnh Lật không nói tiếp, thiếu chút nữa quên mất y bây giờ là nữ nhân, hơn nữa nếu một nữ nhân tay chân yếu ớt dắt ngựa cho một nam nhân thân cao bảy thước nhiệt huyết cuộn cuộn ngồi trên ngựa thường thức phong cảnh, cái này..... nghĩ tới đây Thịnh Lật nhin không được cười khe khẽ. Khi ngẩng đầu lại phát hiện Thác Bạt Hoàn Thành đang nhìn mình chăm chăm, vội vàng quay mặt qua chỗ khác. Ánh mắt hắn nhìn mình thật kỳ quái.

Thịnh Lật cưỡi trên lưng ngựa lưng la lưng lay, buồn ngủ hai mắt muốn híp lại.

“A!” Đột nhiên Thịnh Lật bị Thác Bạt Hoàn Thành từ trên lưng ngựa ôm xuống, thấy được khung cảnh xung quanh, Thịnh Lật lấy lại hoàn toàn tinh thần, đôi mắt xéc kinh ngạc lại trở thành mắt hạnh nhân!

Đây là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết sao a?

Trước mắt từng mảng hoa đào nở rộ, hai người như bị vây trong biển hoa màu hồng. Gió nhẹ mới lướt qua lập tức có một trận mưa cánh hoa lất phất rơi xuống, Thác Bạt Hoàn Thành đem dây cột vào thân cây đào, vỗ vỗ lưng ngựa, “Cực khổ người rồi.”

“Đi thôi.” Nói xong Thác Bạt Hoàn Thành gác tay xoay bước đi về phía trước, Thịnh Lật lật đật theo sát phía sau.

Dọc theo đường đi hoa đào rơi như mưa phùn, mùi hoa thoảng thoảng thấm vào ruột gan quả nhiên hoa không say người người tự say..... thân thể nhỏ bé của Thịnh Lật bước chậm trong khu rừng đầy hoa đào đắm chìm trong thế ngoại đào nguyên, quên mất có người bên cạnh, mở miệng nói:

“Hoa đào ỏ lí hoa đào am,
Hoa đào am hạ hoa đào tiên,
Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,
Hựu trích đào hoa hoán tửu tiền,
Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa,
Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên,
Bán tỉnh bán tửu nhật phục nhật,
Hoa khai hoa lạc niên phục niên,
Đản nguyện lão tử hoa tửu gian,
Bất nguyện cúc cung xa mã tiền,
Xa trần mã túc phú giả thú,
Tửu trần hoa chi bản giả duyên,
Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền,
Ngã tiểu tha nhân kháng bất xuyên,
Bất kiến ngũ lãng hào kiệt mộ,
Vô hoan vô tửu sử tác điền.”

Bài thơ Hoa Đào — Đường Bá Hổ

Sau khi Thác Bạt Hoàn Thành nghe xong, đổi cách nhìn thưởng thức văn nhân nhà sĩ một lần nữa đánh giá Thịnh Lật. Bỗng nhiên một đóa hoa đào nương theo gió bay xuống đậu trên mái tóc Thịnh Lật, Thịnh Lật hồn nhiên không biết nhoen miệng cười.

Trong nháy mắt Thác Bạt Hoàn Thành cảm thấy huyết mạch căng phồng, lại tiếp tục đi về phía trước hai bước, hai người thấy một gian nhà bằng cỏ tranh, nhìn bên ngoài hẳn là một tửu ***, xem ra người dân nơi đây sống cũng rất an nhàn.

Ông chủ tửu gia là một vị nam tử tuổi hơn bốn mươi, mặc y phục mộc mạc, bên trong nhà đi ra thấy có khách đến liền nhiệt tình kêu gọi. Thác Bạt Hoàn Thành thông dong ngồi bên cạnh bàn vuông dưới tán hoa đào ngoài viện, đang chọn món ăn cùng rượu. Đây là lần đầu Thịnh Lật nhìn thấy Thác Bạt Hoàn Thành hòa nhã như vậy, xem ra hẳn chắc là khách quen nơi đây.

“Phu nhân, ngài cứ ngồi đi, chút nữa chúng ta sẽ đưa rượu đến.” Chủ quán lập tức chạy chậm đến gian cỏ tranh lộ thiên bên cạnh, bưng bưng lo lo cả lên.

“Phu nhân? Ack.....” Thịnh Lật tự biết thân phận của mình không có tư cách ngồi cùng bàn ăn cơm với Thác Bạt Hoàn Thành cho nên cung kính đứng ở một bên, nghe Thác Bạt Hoàn Thành phân phó.

“Đứng ở nơi đó làm gì, người không đói bụng sao?” Thác Bạt Hoàn Thành hỏi, sau đó bổ sung thêm: “Hôm nay không cần chi lễ quân thân, cứ bình thường đi.”

“Vâng” Thịnh Lật không thể làm gì khác hơn nghe lệnh ngồi xuống.

Thác Bạt Hoàn Thành đưa tay trong ống trên bàn lấy ra hai cặp đũa đưa cho Thịnh Lật. Thịnh Lật ngạc nhiên, hai tay vụng về cầm lấy chiếc đũa.

Thác Bạt Hoàn Thành nhẹ giọng cười khan: “Ta xem ngươi cũng không phải dạng thảo mãng chi phu, biết chữ ngâm thơ, ngay cả quân sự ngươi cũng hiểu chút ít, có thể xem như nhân tài, tại sao lại chịu nung nấu bên dưới người khác? Ngoài ra ngươi có thích gì không?”

Lời Thác Bạt Hoàn Thành nói ra rành mạch mà rõ ràng, đầu Thịnh Lật cúi càng thấp hơn. Nếu để Thác Bạt Hoàn Thành biết y đường đường nam nhi nhiệt huyết chỉ vì mười đồng tiền mà đem mình bán, hẳn có thể hay không xem thường y.

“Ngươi nếu cảm thấy khó mở miệng có thể không trả lời.”

“Ta..... nhà của ta rất nghèo.....” Hoa đào rực rỡ bốn phương, xuân phong xào xạc, Thịnh Lật đem mình hết thấy chuyện của mình nói lại lần nữa cùng Thác Bạt Hoàn Thành.

Hai người ngồi dưới cơn mưa hoa, một giảng thuật một lắng nghe, chỉ chốc lát chủ quán liền bưng tới món ăn, “Hai vị dùng trước đi.”

Chủ quán làm đơn sơ bốn món ăn, đa phần đều là rau dại ngoài đồng. Thịnh Lật nghĩ thầm, những món ăn nơi này tuy giản dị nhưng thật ngon a.

13. Chương 13

Thịnh Lật thấy Thác Bạt Hoàn Thành gấp thức ăn, vội vàng đưa tay ngăn cản khiến ông chủ bên cạnh thấy vậy sững sốt, Thịnh Lật vội vàng nói: “Không phải món ăn trong quân doanh ta sợ ngài ăn không hợp hay để ta nếm thử trước!”

Làm một nam sủng trừ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của chủ nhân ra còn phải thử món ăn trước lúc dùng bữa, để ngừa có người tẩm độc trong món ăn. Sở dĩ chọn nam sủng tới thử món ăn vì nam sủng có thân phận ti tiện nhất trong quân doanh. Còn nếu dùng binh lính tới thử món ăn thì sẽ khiến lòng quân hoang mang.

“Hai vị yên tâm, nơi này mặc dù thâm sơn cùng cốc nhưng thức ăn tuyệt đối sạch sẽ, ha ha.” Tửu gia lúng túng giải thích.

Thác Bạt Hoàn Thành lắc đầu cười, đoạt lấy chiếc đĩa Thịnh Lật đang kẹp món ăn thả vào trong miệng, gật đầu khen ngợi ăn ngon. Chủ quán cũng cười, đặt xuống một vò rượu, lúc này ba người lại nghe được bên trong gian nhà tranh có tiếng trẻ con khóc.

Đây là một việc hết sức bình thường không có gì kỳ quái nhưng bên trong gian nhà tranh lại xuất hiện một nam tử tuổi chừng ba mươi ôm hài tử, vén màn có hướng tửu gia hô: “Lão đầu tử, ngươi mau đến xem, đứa nhỏ này cứ khóc không ngừng phải làm sao bây giờ?”

Tửu gia vội vàng đi qua, dọc theo đường đi còn lẩm bẩm: “Con của nương nó, trong nhà có sẵn sữa tươi sáng sớm hôm nay ta mới nặn trong chuông bò, cho đứa bé uống chút là được.” Dứt lời, chủ quán cùng nam tử ba mươi tuổi đi vào phòng.

“Con của nương nó?” Thịnh Lật biểu tình khó hiểu nhìn sang Thác Bạt Hoàn Thành ngồi đối diện, người nọ còn đang thưởng thức rượu cùng thức ăn trên bàn.

Một lát sau, tửu gia lại bưng một đĩa đậu phộng đến, khuôn mặt tươi cười muốn bồi tội: “Hai vị công tử, thật xin lỗi, đứa nhỏ này gần đây luôn thích khóc nhè, ha ha.”

“Khụ khụ.” Thịnh Lật cảm thấy may còn chưa kịp nuốt xuống ngụm rượu, nếu không nhất định sẽ phun bắn cả người Thác Bạt Hoàn Thành.

“Ông..... tại sao biết ta là nam?”

“Ha ha, công tử, cổ của ngươi có kết.....” Tửu gia ung dung giải đáp: “Trước kia, nương tử của ta cũng từng giả trang nữ nhân nhưng giả không có giống như công tử.”

“Thế ông phát hiện lúc nào?” Thịnh Lật kinh ngạc hỏi.

“Bắt đầu đã..... Ha ha!” Từ gia cười ha ha trêu chọc.

Nhìn lại Thác Bạt Hoàn Thành vẫn bộ dạng cao cao tại thượng, việc đó không liên quan đến hắn.

“Nếu hắn là nam nhân vậy hài tử từ đâu mà có?” Thịnh Lật rất quan tâm vấn đề này, kim lòng không được mở miệng hỏi.

“A, đứa bé kia bị phụ mẫu mình bỏ, ta lên núi nhặt củi tình cờ thấy nên đem về. Thế giới bên ngoài không chấp nhận chúng ta, cho nên chúng ta trốn ẩn cư tại nơi này, trải qua những ngày tự do tự tại.” Từ gia thoải mái kể lại chuyện xưa. Hoa đào hồng phấn tán lác rơi bên cạnh bàn rượu mang đến không khí thật vi diệu.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần xuân đến, Thịnh Lật nhìn thấy hoa đào nở rộ sẽ nhớ lại tình cảnh lúc này.

“Nếu như được ta đề bạt cùng chủ công, với sách lược của người muốn làm quan trong triều không khó, thế người có muốn không?” Thác Bạt Hoàn Thành nghiêm túc đưa ra vấn đề kỳ lạ.

Tin tức này khiến trái tim Thịnh Lật nháy mắt co rút kịch liệt, chẳng lẽ đây chính là kỳ ngộ thường thấy trong thư lí, bất chợt xuất hiện rồi lại bất chợt biến mất. Thịnh Lật không trả lời nhưng đầu vẫn nhẹ nhàng gật một cái.

“Ha ha, chỉ bằng người sao? Một nam sủng hạ lưu mà cũng muốn biến thành phượng hoàng? Nằm mơ đi!” Thác Bạt Hoàn Thành lớn tiếng cười nhạo, đồng thời nói năng lớn tiếng.

Thịnh Lật thấy giông bão kéo đến liền ngậm miệng không dám nhiều lời, thật không hiểu nổi, Thác Bạt Hoàn Thành ban nãy còn rất tốt không hiểu sao đột nhiên biến sắc còn nhanh hơn khí trời thay đổi a!

Thác Bạt Hoàn Thành đem chén rượu trong tay tức giận ném trên mặt đất, xoay người rời đi. Thịnh Lật cuống quýt tháo ra trâm cài tóc đặt lên bàn xem như tiền thưởng. Dù sao nơi này người qua lại thưa thớt muốn kiếm tiền cũng không dễ.

Mái tóc Thịnh Lật bị gió thổi rối bù, cố gắng đuổi theo hướng Thác Bạt Hoàn Thành, chân mang guốc gỗ khi chạy cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng y cũng biết nữ nhân tại sao không thể chạy nhanh.

“Tướng quân!” Thịnh Lật nhìn Thác Bạt Hoàn Thành cỡi ngựa phóng đi bỏ lại mình y.

Thịnh Lật bắt đắc dĩ ngừng lại, không biết tiếp theo nên làm gì. Không tính lộ trình y đi bộ trở lại quân doanh nhưng trở lại Thác Bạt Hoàn Thành còn muốn y nữa sao? Thịnh Lật dứt khoát ném phăng đôi giày, không mục đích đi trên thảm cỏ rời khỏi Đào thôn. Một lát sau, bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm thật lớn, Thịnh Lật ngẩng đầu nhìn mây đen giăng đầy bầu trời than thảm, không phải xui xẻo vậy chứ!

“A.....” Mưa tầm tã trút xuống, chung quanh đều là bình nguyên, ngay cả muốn tìm một thân cây để tránh mưa cũng không có, Thịnh Lật để mặc mưa vẩy vào người, một thân ẩm ướt ngượng ngùng đi trong làn mưa to. Dù không bị Thác Bạt Hoàn Thành một kiếm giết chết, cũng sẽ bị cơn mưa này xối chết.

Đi ước chừng nửa canh giờ, Thịnh Lật vừa đói vừa lạnh, ngay cả lỗ tai cũng bắt đầu bị lãng, không nghe thấy tiếng vó ngựa thì nghe thấy tiếng chém giết. Thậm chí còn nghe thấy có người gọi tên của mình!

Thịnh Lật! Thịnh Lật!

Thịnh Lật tưởng rằng mình bị hoa mắt nghe nhầm, ngừng bước xoay người nhìn. Xa xa Thác Bạt Hoàn Thành đang giục ngựa chạy trong màn mưa, phía sau có thêm một đám hắc y nhân cầm đao đuổi giết! Tâm mắt lần nữa chuyển dời đến trên người Thác Bạt Hoàn Thành. Hắn cưỡi trên lưng ngựa nghiêng người xuống, vươn ra tay trái, cỡi liệt mã phóng thẳng về hướng Thịnh Lật! Lúc này trong đầu Thịnh Lật một mảnh trống rỗng, tay chân như bị quỷ thần xui khiến vươn cánh ra tay trái, chạy về hướng Thác Bạt Hoàn Thành.

Ngựa tung vó mãnh mẽ, Thác Bạt Hoàn Thành vươn tay tóm lấy Thịnh Lật dùng sức nhấc lên, Thịnh Lật lập tức bay lên ngồi yên vị trên lưng ngựa. Lúc này ngựa chạy một đường bạt mạng, Thịnh Lật ngồi sau lưng ôm chặt thắt lưng Thác Bạt Hoàn Thành.

Hơn ba mươi tên hắc y nhân rất nhanh cỡi khoái mã đuổi kịp bao quanh Thác Bạt Hoàn Thành. Hấn rút ra trường kiếm chuẩn bị chém giết, “Bọn họ là người nào nha?” Thịnh Lật lo lắng hỏi.

“Người đến giết người!” Thác Bạt Hoàn Thành nhìn những hắc y nhân này, đáp trả.

“Giết ta? Tại sao muốn giết ta?” Thịnh Lật không thể tin được lỗ tai của mình.

“Bọn họ muốn thần không biết quỷ không hay giết ta chẳng lẽ còn cho người sống?” Thác Bạt Hoàn Thành tay nắm trường kiếm, âm thầm tính toán nhìn chằm chằm đám người nọ.

“Nói vậy bọn họ đến vì ngài, ngài tại sao lại đưa bọn sát thủ này đến chỗ ta a?” Là vô tình gặp được hay hai muốn ta chết cùng ngài hả?

“Dài dòng, ôm lấy ta, nhắm mắt lại!”

Thịnh Lật mang theo đầy nghi vấn dựa theo lời Thác Bạt Hoàn Thành mà làm. Trong bóng tối, Thịnh Lật chỉ nghe thấy tiếng chém giết vang lên bốn phía, mưa gió tiếp tục đua nhau rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, mưa cũng đã tạnh, bốn phía không còn một tiếng động. Thịnh Lật từ từ mở hé mắt phát hiện chung quanh tất cả đều là tử thi, một chông ba mươi sao? Hơn nữa còn là ba mươi vị tinh anh! Người nam nhân này rất cuộc mạnh cỡ nào đây!

Thịnh Lật ở trong ngực người nọ quan sát, trên người hấn có vài vết đao, vết thương còn không ngừng chảy máu.

“Bọn họ phân thành hai nhóm nhân mã đuổi giết ta và người, nhóm người giết ta đã bị ta diệt sạch rồi.” Thác Bạt Hoàn Thành giọng đã thấm mệt.

Thịnh Lật kinh ngạc há to mồm.”Ngài vì bảo vệ ta cho nên mới quay lại cứu ta...” Thịnh Lật chưa kịp nói dứt câu, liền thấy cách đó không xa lại có một nhóm hắc y nhân đánh tới.

Thác Bạt Hoàn Thành cười khê.”A, nghịch ta thì chết!”

Lần này tới cũng ba mươi người, Thác Bạt Hoàn Thành cầm kiếm nghênh kẻ địch.

“Nhắm mắt lại! Giết ——!”

Một trận chém giết đen nghịt cả đất trời, trên mặt đất lập tức tăng thêm mười thi thể, trên người Thác Bạt Hoàn Thành cũng thêm mấy vết đao ghê rợn.

“Tướng quân, nhìn đi!” Theo phương hướng Thịnh Lật chỉ nhìn lại, cách đó không xa lại tới một nhóm lớn hắc y nhân, lần này ước chừng trên dưới một trăm nhân mã. Bàn tay Thịnh Lật bị hấn siết chặt trong lòng bàn tay.

“Không sợ, có ta ở đây, nhắm mắt lại.”

“Không, lần này ta không nhắm mắt lại..... ta, ta sợ ta sẽ không nhìn thấy ngài.....” Thịnh Lật ghen ngào nói.

“Nhắm mắt lại, ngoan đi. Ta không muốn chết quá khó coi, người còn nhỏ cứ xem như nằm thấy một con ác mộng đi, ha ha.”

“Giết ——!” Hắc y nhân nhanh chóng bao phủ hai người.

“Giết!!!”

Thịnh Lật lại nghe thấy tiếng chém giết của cả trăm nhân mã, y ôm chặt lấy Thác Bạt Hoàn Thành, núp phía sau sống lưng rộng rãi của hấn, nhẹ nói ta thích ngài a.

Khí lực càng ngày càng yếu, tiếng chém giết, tiếng đao kiếm va vào nhau càng mãnh liệt giống như có hai nhóm đang quần đấu.A! Sống lưng không biết bị binh khí gì chém xuống, dòng máu tươi lập tức chảy ra, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

“Thác Bạt Hoàn Thành ta tới chậm, người không sao chứ?” Lý Mục cầm trong tay binh khí lo lắng hỏi.

Thác Bạt Hoàn Thành xoay người bên sườn đem Thịnh Lật từ lưng ngựa sau chuyển đến phía trước ôm vào trong ngực, “Thịnh Lật, Thịnh Lật, ngươi mở mắt ra cho ta.” Thác Bạt Hoàn Thành cảm thấy tay thấm một dòng nước ấm, rút ra tay trái sau lưng Thịnh Lật quả nhiên đã thấm đầy máu tươi”Cổ lên, không có mệnh lệnh của ta ngươi không thể chết được, ngự y, nhanh đi tìm ngự y!”

Thác Bạt Hoàn Thành gào thét.

“Thác Bạt, chúng ta trước rút quân về doanh đi, vết thương Thịnh Lật không thể chậm trễ.” Lý Mục khuyên nhủ.

“Hồi doanh!”

“Tuân lệnh”

14. Chương 14

Một đội quân trên trăm tinh anh ra sức ra sức vung roi thúc ngựa tung vó trên thảo nguyên mênh mông rời khỏi hiện trường. Ánh nắng hoàng hôn nóng rực rải xuống những thi thể lạnh băng trên mặt đất, thảo nguyên vốn tràn đầy sức sống chim chóc bay lượn giờ đây chỉ còn một mảnh thê lương.

Không biết do nắng chiều nhuộm đẫm thi thể hay máu tươi nhuộm đẫm một mảng bầu trời mà từ xa nhìn lại, góc chân trời bị nhuộm một mảnh đỏ rực tiên diễm đến chói mắt trông rất đổi bi thương.

Thác Bạt Hoàn Thành ôm thân thể lạnh như băng của Thịnh Lật nhảy xuống ngựa, trực tiếp chạy vào doanh trường. Dọc theo đường đi Thác Bạt Hoàn Thành cứ như phát điên, không ngừng nhìn Thịnh Lật đã hoàn toàn mất ý thức nằm trong ngực la lên, Lý Mục cũng đã sớm dùng bò câu đưa tin để ngự y chờ trước doanh trường.

Sau khi vào trong, Thác Bạt Hoàn Thành cẩn thận đặt Thịnh Lật nằm trên giường, tiếp theo lật người quan sát, vết thương trên lưng dài ước chừng hai mươi centimét, máu chảy thấm ướt cả y phục, ngự y phải dùng kéo cắt bỏ y phục, y phục lại dính cùng vết thương khi cắt vô tình động phải, Thịnh Lật còn đang hôn mê bị đau đến rên lên một tiếng.

“Nhẹ chút!” Thác Bạt Hoàn Thành nén xuống tức giận đến hai tay không ngừng run rẩy. Lý Mục đứng ở bên cạnh đem hết thầy thu vào trong đáy mắt.

“A.....” Khi cắt y phục lần nữa tác động vết thương khiến Thịnh Lật rên khe khẽ.

“Hỗn trưởng!” Bảo người nhẹ tay một chút người lại xem lời ta như gió thoảng bên tai hả! Thác Bạt Hoàn Thành tức giận gầm lên.

“Dạ, Dạ!” Ngự y đã sớm sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, hiện tại hai chân run rẩy không ngừng.

“Thác Bạt Hoàn Thành, ngươi cũng bị thương, ta đưa ngươi ra ngoài bôi thuốc.” Lý Mục khuyên nhủ.

“Đừng động tới ta, ta muốn ở đây xem y!” Thác Bạt không nhúc nhích.

“Người ở đây chỉ biết ảnh hưởng đến ngự y, đi thôi.” Lý Mục kéo cánh tay Thác Bạt Hoàn Thành lôi ra ngoài các.

“Một lát nữa ngự y sẽ đến bẩm báo thương thế Thịnh Lật, chúng ta lát nữa quay lại.” Ngay sau đó Lý Mục lại hỏi ngự y bằng bó cho Thác Bạt Hoàn Thành: “Thác Bạt tướng quân vết thương thế nào?”

“Hồi bẩm đô đốc, cả người tướng quân bị tổng cộng tám vết đao, may tất cả không bị thương đến da thịt, nghỉ ngơi mấy tháng sẽ không sao. Chỉ là vết thương ngay chân lần trước còn chưa khỏi hẳn, giờ lại bị nước mưa thấm ướt nhiễm trùng, sau này nhất định phải rất điều dưỡng. Hơn nữa trong vòng ba tháng tới, e rằng tướng quân không thể nữa cỡi ngựa.” Ngự y thành thật đáp lại.

“Xuống đi!” Lý Mục nói.

“Dạ”

+++++

Thác Bạt Hoàn Thành ngồi trước bàn dài, trên người quần đầy băng gạc lộn xộn, tuy thân thể trải rộng vết thương nhưng trên người Thác Bạt Hoàn Thành vẫn tản ra hàn khí bức người khiến người ta không rét mà run.

“Tra rõ ai muốn giết ta chưa?”

Lý Mục lắc đầu nói tra không ra, ngay cả bắt được mấy tên còn sót lại bọn chúng cũng không trả lời mà đồng loạt cắn lưỡi tự vẫn.

“Ta nhất định phải điều tra ra rốt cuộc là ai cả gan như vậy!” Thác Bạt Hoàn Thành nện một quyền lên bàn, mặt trên lập tức nứt ra một khe hẹp “Ta lập tức đi tra, người nghỉ ngơi trước đi, mới vừa rồi chủ công dùng bồ câu đưa tin biết được người bị thương liền bảo ta cứ ở lại thảo nguyên, chờ vết thương người khỏi hẳn rồi mới rời đi.” Lý Mục nói.

Ngay lúc này, ngự y cũng đi khỏi nội các quỳ trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành: “Hồi bẩm tướng quân, thiếu niên trong nội các đã thoát khỏi nguy hiểm, vết thương sau lưng chỉ ảnh hưởng da thịt chứ cũng không tổn thương bên trong, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao, nhưng mà.....” Nói đến đây ngự y lại ấp a ấp úng.

“Nhưng cái gì, nói mau!” Thác Bạt Hoàn Thành sốt ruột chất vấn.

“Nhưng vị thiếu niên kia bị mắc mưa còn nhiễm gió rét, sợ rằng vết thương kia rất khó lành.”

“Bốp!” Thác Bạt Hoàn Thành hung hăng ném cái chén trên bàn xuống mặt đất, ai ngờ đập trúng đầu ngự y, ông ta sợ đến không ngừng dập đầu xin tha thứ.

“Cái gì gọi là khó lành, bốn tướng quân nói cho ông biết, nếu y xảy ra chuyện bất trắc ta sẽ diệt cửu tộc ông”

“Dạ, dạ, nô tài lập tức đi tra phương thuốc chữa trị ạ.” Khuôn mặt ngự y đã ứa đầy mồ hôi.

“Cút!”

“Dạ, dạ.....” Ngự y nhanh chóng lặn một vòng ra khỏi doanh trướng.

Thác Bạt Hoàn Thành nhíu chặt mày, tay phải xoa xoa trán.

Lúc này Lý Mục cũng đi tới nói: “Xem ra chỗ chúng ta có người mật thám, bọn họ muốn ám sát người nhất định phải hiểu rõ hành tung của người mà hành tung của người trừ người ra chỉ có ta cùng Thịnh Lật, y.....” Lý Mục nói ra nghi ngờ của mình.

“Không thể nào!” Thác Bạt Hoàn Thành phản bác: “Nếu thật là Thịnh Lật, y muốn giết ta thì thiếu gì cơ hội cần gì phải chờ lâu như vậy?”

“Báo ——!” Đột nhiên có một người thị vệ vọt vào doanh trướng, quỳ một chân trên đất.”Báo cáo tướng quân, Lý Mục đô đốc, chúng ta vốn muốn đưa quân lính trên thảo nguyên trở lại doanh trại, ai ngờ trên đường bị người ta phục kích.”

“Cái gì!” Lý Mục đập mạnh lên bàn.

Thác Bạt Hoàn Thành hỏi: “Thương vong thế nào?”

“Hồi bẩm tướng quân, binh lính chết trận hai nghìn năm trăm người, toàn bộ binh lính còn lại đều bị thương!”

Sau khi Lý Mục nghe xong, thụt lùi hai bước ngồi bệt trên đất..... hai mắt đầy tơ máu trong miệng lẩm bẩm: “Toàn quân bị diệt!?” Thác Bạt Hoàn Thành rất nhanh trấn định truyền ra quân lệnh, nhanh chóng điều ba nghìn bộ binh đến đó cứu viện.

“Tuân Lệnh” Thị vệ thối lui khỏi doanh trướng, Lý Mục siết chặt hai đấm: “Thì ra mục đích thực sự của bọn họ là binh lính của ta! Haizzz, ta làm sao lại đần như vậy a.”

“Người không nên tự trách, nếu người không đi cứu ta, bọn họ ám sát được chủ tướng, chiến công cũng không tệ, nhất định có chuẩn bị mà đến. Người hôm nay cũng vất vả rồi, về trước nghỉ ngơi đi.....” Thác Bạt Hoàn Thành dùng sức đứng lên, vòng qua đi vào trong nội các.

Trong nội các được bày biện đơn giản khiến căn phòng trông rất trống trải, Thác Bạt Hoàn Thành đột nhiên cảm thấy gian phòng này rất yên tĩnh, yên lặng đến chỉ nghe được tiếng hít thở yếu ớt của Thịnh Lật.

Hắn nhẹ ngồi xuống bên giường, sợ ảnh hưởng đến người nọ chỉ duỗi tay nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt ngủ nghiêng Thịnh Lật, khuôn mặt y rất tinh xảo thậm chí diễm lệ vô song, vì đau đớn mà chân mày nhíu chặt, đôi môi nhỏ nhắn khẽ cong lên như muốn nói ra bất mãn trong lòng hay như đang làm nũng.

“Tiểu sủng vật, nhanh mở mắt ra đi, trước khi ngắt người ôm lưng ta đã nói gì?” Thác Bạt Hoàn Thành dịch chuyển chậm rãi nằm xuống bên cạnh Thịnh Lật, đồng thời khép lại mắt, cảm giác thể này thật lạ lẫm, không liên quan đến quyền vị cũng không dính dáng đến gió trăng mà thanh thản yên bình.

15. Chương 15

P.S: Sắp có giông bão kéo đến ^0^

Sáng sớm hôm sau, Thác Bạt Hoàn Thành triệu tập mấy thủ hạ tâm phúc đến thương nghị đối sách vụ việc bị tập kích hôm qua.

Trong hội nghị, Thác Bạt Hoàn Thành nhìn thoáng qua Lý Mục, nói tiếp “Nếu chủ công đã hạ lệnh tước đi chức vị Lý Mục, vậy sẽ Do phó đốc tạm thời đến thay thế đi, chờ sau khi ta tra rõ ràng chân tướng vụ này cũng sẽ phụng mệnh trở về kinh hồi bẩm mọi chuyện cùng chủ công. Được rồi, các vị ngồi đây đều là tâm phúc của ta, thể mọi người có ý kiến gì về vụ việc lần này.” Dứt lời, Thác Bạt Hoàn Thành nhìn về phía mọi người.

“Hồi tướng quân, cách nhìn của mặt tướng giống như của Lý Đô Đốc, nếu Thịnh Lật không phải nội ứng vậy bọn địch nhân làm sao biết được hành tung của tướng quân?” Vương thống lĩnh khẳng khái nói.

“Không thể nào, cứ cho y thật sự là mật thám đi nhưng y lúc nào cũng ở bên cạnh ta, không thể nào có cơ hội liên lạc với những người khác, hơn nữa chúng ta trên đường trở về mới gặp bọn họ, ban đầu chỉ có một phần nhỏ, khi ta tìm được y thì mới xuất hiện một đám lớn hơn.” Ngón tay Thác Bạt Hoàn Thành dịch chuyển qua lại vuốt cằm nói: “Kẻ địch hình như đến để giết y chứ không phải ta!”

“Có thể y đã sớm liên lạc cùng địch nhân mà nhóm lớn địch nhân thấy tướng quân xuất hiện mới bắt đầu hành động.” Một vị tướng lãnh khác liền đưa ra phản bác.

“Không, nếu là như vậy bọn họ hẳn nên hành động tại Đào thôn.” Thác Bạt lại không tán thành.

“Ý của tướng quân, mật thám là một người khác?” Một câu nói của Lý Mục vang lên liền nhắm ngay trọng điểm.

“Có thể chẳng.” Thác Bạt Hoàn Thành cau mày, trước lúc không tìm ra hung phạm chỉ có thể nói ba chữ kia. Bàn luận cả ngày vẫn không thu được kết quả, Thác Bạt Hoàn Thành giữa người tựa trên ghế, thở dài một hơi.

Lý Mục tâm tình bực bội đứng phắt lên, vén rèm lên ra ngoài hít không khí trong lành. Bên ngoài lại đang mưa tầm tã, đến khi Lý Mục trở lại cả người đều bị nước mưa xối ướt, đi qua bên trái vòng sang bên phải cuối cùng đi đến trước bàn Thác Bạt Hoàn Thành đập bàn “Huynh rốt cuộc đang suy nghĩ gì hả? Trong quân doanh xuất hiện người mật thám huynh cũng không để ý, suốt ngày cứ than ngán thở dài vì một tiểu nam sủng! Mất mặt!”

“..... Sớm muộn gì cũng có một ngày đệ cũng mất mặt như ta thôi.” Thác Bạt Hoàn Thành nhướn mày đắp lại.

Bỗng nhiên ánh mắt Thác Bạt Hoàn Thành hiện lên tia khác thường, tay dùng lực túm lấy tay Lý Mục kéo về hướng gần về phía hắn. Lý Mục cả kinh, thấy may bản thân đủ thể lực nếu không ngã nằm úp sấp trên người Thác Bạt Hoàn Thành mất.

“Cái tên kia, huynh muốn...muốn làm gì thế?” Lý Mục kinh ngạc nhảy lên.

Thác Bạt Hoàn Thành túm lấy ống tay áo của Lý Mục đưa đến chóp mũi mình ngửi ngửi, Lý Mục nhìn thấy mà choáng váng, lập tức rút vạt áo về, mắng. “Biến thái!”

“Đệ có ngửi thấy trên người mình tản mát ra một mùi thơm sâu kín không, rất thơm ấy.....” Thác Bạt Hoàn Thành thành thật nói. “Đặc biệt nơi nào bị nước mưa xối ướt thì càng thơm luôn.....”

Lý Mục phản xạ có điều kiện rút nhanh tay về nhìn biểu tình thành thật của Thác Bạt Hoàn Thành, bán tín bán nghi cúi xuống hít hà y phục của mình.

“Thật sự có một cỗ mùi thơm sâu kín..... mùi này hình như có trên người trong doanh trướng!”

Thác Bạt Hoàn Thành nhắm mắt lại ngửi mùi vị lan tỏa trong không khí bắt đầu hồi tưởng: “Mùi vị này rất quen thuộc, rất quen thuộc.....”

Thịnh Lật sao!!!

“Nghĩ ra chưa? Là có từ nơi nào nha?” Lý Mục lo lắng hỏi.

Thoáng chốc Thác Bạt Hoàn Thành như bị ý nghĩ của mình rút đi hết khí lực, ngã ngửa xuống ghế dựa.

“Là y, đệ nói đúng rồi.”

“Thịnh Lật?” Lần này, ngược lại Lý Mục không tin hỏi. “Huynh không phải rất tin y sao?”

“Mùi vị này rất quen thuộc, chúng ta trước kia đã từng ngửi qua chẳng lẽ đệ quên rồi sao? Ở thành phố Sa Mạc!” Thác Bạt Hoàn Thành nhíu mày.

“Cường Tập của thành phố Sa Mạc?” Lý Mục quả thực không tin được lỗ tai của mình.

Cường Tập là loại hoa đẹp nhất tại sa mạc, hoa Cường Tập sinh trưởng tại tầng nham thạch tại sa mạc, nó có công hiệu dược lý siêu cường, thậm chí đứng nhất trong những loại dược. Nhưng rất ít người biết được nếu dùng nó chế thành hương liệu thoa lên người rất ít bị phát giác nhưng nếu đựng phải nước thứ hương thơm đó sẽ tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt.

Người sống tại Tây Vực luôn bị lạc phương hướng trong sa mạc bởi vậy họ luôn thoa hương liệu này lên người, nhờ có lạc người nhà cũng có thể theo mùi vị mà tìm được người nhà của mình.

“Như vậy cũng rất hợp ý, trước khi cả hai đi chung y sẽ đem hương liệu này vẩy lên người, địch nhân ngửi mùi vị này nên mới đuổi theo giết các người, thế nhưng bọn họ không ngờ huynh lại cùng Thịnh Lật tách riêng, cho nên địch nhân chỉ tìm được một mình Thịnh Lật!” Lý Mục bắt đầu phân tích.

Thác Bạt Hoàn Thành cau mày: “Nếu y là phe bọn họ, bọn họ cần gì đả thương y? Hơn nữa Thịnh Lật chưa bao giờ dùng hương liệu.”

Một lần nữa đầu mối bị cắt đứt, Lý Mục phiền não không thôi. Chẳng lẽ để ba nghìn binh lính chết oan sao? Không khí chung quanh lần nữa rơi xuống băng điểm. Ngay lúc này, thanh âm Thác Bạt Hoàn Thành lần nữa phá vỡ không khí yên lặng. “Mùi trên người đệ từ đâu mà có thế?” Câu nói này nhắm ngay trọng điểm! Lý Mục thì rối như tơ vò tìm không ra đầu mối.

“Ta nhớ hình như có một nam sủng thích cải trang thành nữ tên gọi Hách Khương gì đó!” Thác Bạt Hoàn Thành xoay xoay ly rượu trong tay.

Lý Mục nghe xong kinh ngạc đến liên tục thụt lùi. Bởi vì bình thường Hách Khương thích mặc nữ trang cho nên trên người sái chút hương liệu cũng là điều bình thường bởi vậy y mới không để ý, tại sao lại là hắn?

Không thể nào!

“Vậy mùi trên người Thịnh Lật lại từ đâu tới!” Lý Mục giống như trước chất vấn hỏi vặn lại Thác Bạt Hoàn Thành.

Trong nháy mắt cả hai cùng rơi vào trầm mặc, rõ ràng mắt phương hướng dần dần tìm đến điểm đích, đoán đến đây mật thám không phải Thịnh Lật thì chính là Hách Khương! Ngoài ra có thể—— hai người cùng một bọn!

Ngoài trướng bỗng vang lên tiếng sấm ầm ầm, Thác Bạt Hoàn Thành đứng phắt dậy chạy vào trong nội các. Lý Mục cũng đi theo.

Trong nội các, Thịnh Lật nằm lả trên giường vì đau đớn khê rên rĩ, Thác Bạt Hoàn Thành bước nhanh đến trước giường, cầm lấy tay Thịnh Lật nhìn khuôn mặt tái nhợt của y quan tâm hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Đau!” Chữ này thốt ra gần như hao hết tất cả khí lực Thịnh Lật. Lý Mục nhìn một màn này thở dài một hơi, xoay người rời đi. Bước ra doanh trướng, ngẩng đầu buồn bã ngắm nhìn bầu trời bao la miên man, chẳng lẽ là y thật sao?

Trở lại doanh trướng của mình, Hách Khương vẫn đang nằm trong nội các. Ngày hôm trước trên đường Hách Khương trở về quân doanh gặp phải đánh lén bị thương đến nay vẫn nằm nghỉ trên giường.

Lý Mục từ từ đi tới bên giường, mặc dù đã thật cẩn thận không gây tiếng động vẫn đánh thức Hách Khương. Hách Khương quay đầu lại muốn hành lễ liền bị Lý Mục đè lại bả vai ép nằm lại trên giường, ngón trở dựng đứng của Lý Mục đặt ngay giữa môi Hách Khương, y thuận theo im lặng không lên tiếng.

Lý Mục ôm lấy Hách Khương giữ nguyên y phục nằm trên giường, hiện tại Lý Mục chỉ muốn ôm ấp người đã làm bạn bên cạnh hắn ba năm, ôm thêm một lần nữa thôi, cảm thụ sự dịu dàng của y.

+++++

Mấy ngày tiếp theo được Thác Bạt Hoàn Thành tỉ mỉ chăm sóc từng li từng tí khiến Thịnh Lật được sung ái mà cảm thấy lo sợ.

Ngày này, Thác Bạt Hoàn Thành tự mình dứt thuốc cho Thịnh Lật: “Người người thật thơm.” Một câu nói buông quơ của Thác Bạt Hoàn Thành khiến Thịnh Lật dở dãn. Đây là lần đầu hắn chịu mở miệng nói chuyện cùng mình suốt ba ngày qua, Thịnh Lật khúm núm, cẩn thận trả lời: “Có thể do hương liệu Hách Khương thoa lên cho ta. Nếu ngài không thích sau này ta sẽ không thoa nữa.”

Khóe mắt Thác Bạt Hoàn Thành nhú lại: “Một đại nam nhân mà bôi hương liệu?”

“Ừh”

Sau tấm bình phong, một bóng người đen nhánh lập tức đi. Hôm sau, Thác Bạt Hoàn Thành cho gọi quân y đến, tối hôm qua Thịnh Lật đột nhiên sốt cao hiện tại vẫn chưa lùi.

Thác Bạt Hoàn Thành đi tới ngoại các nhìn Lý Mục còn đang chán chường: “Đệ tốt nhất nên hiểu rõ tình huống lúc này của mình, một ngày đệ không xét xử Hách Khương thì khó mà hồi phục chức quan!”

Đáy mắt Lý Mục xuất hiện tia âm đạm, hôm qua hắn cố ý núp sau bình phong nghe lén bọn họ nói chuyện, quả nhiên mật thám không phải Thịnh Lật. Trước đó Lý Mục không muốn tiếp nhận sự thật nên vẫn kéo dài.

“Ta cho đệ thêm một ngày thời gian, ta không hy vọng đệ đắm chìm trong tư tình nhi nữ cũng không hi vọng ba nghìn huynh đệ kia bị chết một cách không minh bạch!” Thác Bạt Hoàn Thành trực tiếp đưa ra thông lệnh cuối cùng cho Lý Mục!

16. Chương 16

Thịnh Lật bệnh tình tới cũng mau mà đi cũng lẹ, hôn mê suốt một ngày một đêm. Sau khi tỉnh lại, trong doanh trướng đã không còn một bóng người.

“Khụ khụ.....” Tiếng nói vì sốt cao mà hơi khàn khàn, Thịnh Lật xuống giường choàng lên phong y bạch sắc, suy yếu đi từng bước một ra ngoài các, rót một chén nước.

Ngoài trướng không ngừng truyền đến thanh âm hò hét đi tới đi lui của đám binh lính. Ngay lúc này, một vị thị vệ vừa đi vào trướng nói: “Công tử, người đưa tin mới nói với ta địa chỉ công tử muốn đưa thư ba năm trước đã bị san thành bình địa, lần này người đưa tin thuận đường mới giao thư trở lại.”

Thịnh Lật nhận lấy lá thư nhận ra đó là gia thư y viết giùm Hách Khương.

“Bên ngoài sao lại âm ỉ thế nhỉ?” Thịnh Lật vô tâm hỏi một câu.

“Hồi bẩm công tử, hai ngày trước đội quân chúng ta bị mai phục, sau đó tra được trong quân doanh có mật thám, hôm nay người nọ bị tướng quân xử trí bằng đốt hình để tỏ rõ quân uy! Công tử có muốn ra ngoài xem náo nhiệt không?” Thị vệ thành thật bẩm báo.

Náo nhiệt? Thịnh Lật trong lòng không khỏi khinh bỉ, khoát khoát tay cho thị vệ lui ra, Thịnh Lật nhìn lá thư trong tay đột nhiên nhớ tới Hách Khương từng nói một câu, Hách Khương nói: “Trễ rồi.....”

Y nói “trễ rồi” chẳng lẽ Hách Khương đã sớm biết người nhà y đã mất? Thịnh Lật còn đang nghi hoặc lại nghe ngoài doanh trướng ừ ừ tiếng trống vang dội lan rộng khắp không gian.

Thịnh Lật tò mò len lén vén lên một góc màn vải đôi mắt ra bên ngoài. Thật không ít người nha!

Chính giữa đám người là một đài cao dùng thi hành pháp hình, phạm nhân đầu tóc rối bù được dây cố định trên thập tự giá, y phục xóc xếch nhìn không thấy rõ khuôn mặt. Thác Bạt Hoàn Thành, Lý Mục còn có đông đảo tướng lãnh thì ngồi trên ghế.

Thác Bạt Hoàn Thành người mặc một thân giáp tiêu, ra lệnh một tiếng, đám binh sĩ chung quanh liền giơ cao đuốc trước đài chất đầy củi. Bốn phía một mảnh tĩnh mịch, thỉnh thoảng nghe được tiếng củi cháy bành bạch.

Hỏa —— bùng bùng cháy lên hừng hực.

Một trận gió Đông thổi qua, mái tóc che khuôn mặt phạm nhân theo đó bị thổi lên, hiện ra khuôn mặt đơ bần, ánh mắt xám xịt không ánh sáng.

Hách Khương!

Thịnh Lật không thể tin được những gì mình thấy. Mặc dù phạm nhân mặt mũi tiều tụy nhưng Thịnh Lật có thể xác định người đó đích thực là Hách Khương! Thịnh Lật không nghĩ đến Hách Khương tại sao bị xử phạt mà trực tiếp chạy đến đốt hình như y chỉ cần chạy chậm một bước, Hách Khương sẽ hóa thành tro bụi. Vừa chạy vừa hô to: “Dừng tay!”

Thịnh Lật đột nhiên xuất hiện còn la hét âm ỉ không khỏi khiến tất cả mọi người có mặt tại đây cả kinh. Thịnh Lật kéo thân thể ốm yếu xuyên qua đám người đông nghịch chạy đến trước đài. Lúc này ngọn lửa chung quanh đài chỉ vừa được hun, khói đen dày đặc bốc lên cuộn cuộn, Hách Khương bị sặc khói không ngừng ho khan, tứ chi bị cột trên giá gỗ lay động.

Trong lúc hoảng hốt không biết làm sao, Thịnh Lật mắt thấy Hách Khương sắp không chịu nổi, bèn đoạt lấy một cây trường mâu trong tay binh lính bên cạnh, chạy đến phía trước hất đi đám củi cháy ngùn ngụt.

Thân thể Thịnh Lật vốn yếu ớt, trường mâu trong tay lại nặng tới tám cân khiến y cảm mà cả người lão đảo, trong lúc hấp tấp đã khiến vụn lửa bắn lên da mình. Y như người bệnh tâm thần không ngừng la hét cứu người nhưng đám người xung quanh không hề nhúc nhích. Thật ra mọi người bận tâm quan hệ giữa Thịnh Lật cùng Thác Bạt Hoàn Thành mới không đi ra ngăn trở để mặc nam sủng này tùy ý làm bậy.

Thịnh Lật hét lên một tiếng lại nghe được Thác Bạt Hoàn Thành hạ lệnh ngăn cản y. Ngọn lửa bùng cháy không chút kiêng kỵ lan tràn, bắt đầu bén lên y phục nhếch nhác trên người Hách Khương.

Thịnh Lật bị thị vệ kéo sang một bên, ngăn không cho tiến về phía trước. Trong lúc bối rối y ngẩng đầu nhìn Thác Bạt Hoàn Thành đứng tại vị trí cao cao tại thượng còn có Lý Mục nhưng trong mắt bọn họ chỉ có lãnh khốc. Thịnh Lật lại cúi đầu nhìn Hách Cô quý trên mặt đất run lẩy bẩy.

Khuôn mặt Thịnh Lật tràn đầy lo lắng, giọng nói khàn đến đáng sợ, lần đầu tiên rút đi lớp ngoài nhu nhược nắm lên cổ áo Hách Cô thô bạo gầm lên: “Huynh nhanh đi cầu xin tướng quân đi! Hách Khương sắp bị chết cháy huynh có biết hay không, đệ đệ của huynh sắp bị chết cháy! Mau đi cứu hần!”

Thịnh Lật đã ném được mùi máu tanh trong miệng mình

“Huynh nhanh đi! Đi cầu chủ nhân tha cho đệ đệ của huynh a!” Dù Thịnh Lật khàn giọng gào thét cỡ nào vẫn không thấy Hách Khương nhúc nhích mà chỉ cúi đầu run rẩy.

“Hần..... hần không tuân theo quân lệnh là người gia nhập trái phép, tự tạo nghiệt không thể..... sống!” Đầu Hách Cô càng cúi càng thấp, từ thanh âm có thể nghe ra cổ họng y bao hàm nước mắt, có lẽ y đang khóc đến nước mắt ràn rụa, thế nhưng có ý gì? Y thủy chung không dám vì đệ đệ ruột của mình sống chết cầu người khác.

Lúc này, trên hình dài đã truyền đến tiếng thống khổ nức nở vì đau đớn của Hách Khương. Ngọn lửa đã bao trùm cả người hần có khuynh hướng lan mạnh về phía trên.

“Không nên!” Khuôn mặt Thịnh Lật đã ràn rụa nước mắt, nghẹn ngào hô “Không nên!” Bỗng nhiên sống lưng truyền đến đau đớn, hần vết thương trên người đã rách. Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, Thịnh Lật cũng không quản cái gì quy cũ, bò lổm ngổm đến dưới chân Thác Bạt Hoàn Thành, bắt được giày hần cầu xin hần buông tha Hách Khương, Thịnh Lật còn không ngừng dập đầu, mỗi một cái mạnh đến khiến y chau lại mày.

“Tướng quân, tướng quân.....” Thịnh Lật quỳ gối dưới chân hần, thút tha thút thít “Cầu xin ngài buông tha hần! Cầu xin ngài.” Ánh mắt Thác Bạt Hoàn Thành vẫn lạnh như băng, thủy chung không thấy bất kỳ buông lỏng.

Thịnh Lật lại quỳ trước mắt Lý Mục.” Lý Đô Đốc, xin ngài cứu Hách Khương, hần..... hần vô luận phạm sai điều gì hần vẫn là người bầu bạn bên cạnh ba năm, cầu ngài tha hần.....”

Ánh mắt Lý Mục hừng hực máu lửa, lạnh lùng nhìn thẳng phía trước. Một lát sau mới gằn lên: “Ta thả hần vậy ai đi bồi tội cùng ba ngàn huynh đệ chết oan kia đây? Đừng nói ba năm dù có ba mươi năm vẫn không thay đổi được chuyện hần là mật thám! Đây là trừng phạt đúng tội! Hần thông đồng kẻ địch đánh lên quân ta, hơn nữa còn phái người đuổi giết người cùng Thác Bạt Hoàn Thành, tội không thể tha thứ. Người cũng đừng cầu tình cho người ám hại mình nữa.....”

Thịnh Lật đầu óc mờ mịt nhìn tròn mắt chỉ có hàn băng của Lý Mục, ngay sau đó nhìn thấy Lý Mục nhếch khóe môi cười. Hần lại bị một nam sủng giễu cợt!

Thịnh Lật quay đầu nhìn dài đốt hình, ngọn lửa đã hoàn toàn bao phủ Hách Khương, Hách Khương có thể không chịu nổi giày vò của ngọn lửa hung tàn mà kịch liệt giãy giụa thân thể, khóc la một cách thảm thiết đối lấy vẫn là sự hờ hững của đám người chung quanh.

Trong chớp mắt Thịnh Lật bị cảnh tượng trước mắt rút đi tất cả khí lực, không gian yên tĩnh không một tiếng động, Thịnh Lật quỳ rạp xuống đất nhìn mọi người tro mắt nhìn Hách Khương chết đi, thậm chí những đôi mắt đó còn hàm chứa khinh thường.

Không biết lúc nào ngọn lửa đã cắn nuốt cả người Hách Khương, không biết lúc nào nghe không được tiếng kêu thảm thiết xen lẫn tuyệt vọng của Hách Khương, không biết lúc nào cây Thập Tự Giá () treo Hách Khương âm âm sụp đổ.

Thịnh Lật phảng phất rơi vào một thế giới khác, thế giới ngập tràn bóng tối nhưng y lại không thể khống chế thân thể hăm sâu vào đó, ngất đi, như vậy cũng tốt.

17. Chương 17

Trong khoảng thời gian Thịnh Lật hôn mê mơ mơ màng màng, trừ quân y thỉnh thoảng đến châm cứu chút xíu tê dại ra lại tiếp tục không cảm giác, cuộc sống hỗn loạn như thế kéo dài suốt ba bốn ngày.

Tảng sáng, Thịnh Lật yếu ớt mở mắt, khởi động thân thể ngồi dậy nhìn hết thấy trước mắt, nơi này rất đơn sơ đương nhiên không phải doanh trường Thác Bạt Hoàn Thành. Thịnh Lật chợt đưa tay xoa xoa đầu tóc phát hiện có một nơi bị tết lại, ngày hôm qua y đã nằm mộng, trong mộng tóc y bị người nào có kéo căng rồi đánh kết, lúc đó y còn loáng thoáng nghe được cái gì “kết tóc phu thê”.

Thời gian chậm rãi trôi qua đến chạng vạng mới có quân y tới chẩn bệnh, y hỏi thăm ông ta mới biết mấy ngày trước y đại não pháp trường bị Thác Bạt Hoàn Thành giam lại cầm tù.

Thịnh Lật cười khê, thể này cũng tốt, ít nhất y bây giờ vẫn không thể xem như không xảy ra bất cứ việc gì đối mặt hẳn. Cuộc sống tẻ nhạt cứ thế trôi qua, mỗi ngày Thịnh Lật đều cùng đồng binh thư trên giá sách sống nương tựa lẫn nhau.

Một ngày nọ lại có ngự y đến bắt mạch cho Thịnh Lật, y nghĩ thăm bệnh y sớm đã tốt hơn nửa đã nhiều ngày không cần uống thuốc, tại sao lại đến bắt mạch cho y làm gì.

Sau khi quân y chẩn xong lại lấy trong hòm thuốc ra gói thuốc bổ: “Công tử, lão nô phải đi theo Lý Đô Đốc đến tiền tuyến, những thuốc này..... trong quân lại không có quân y rồi rãnh sắc thuốc cho ngài, ngài tự mình nấu được không?”

“Đa tạ quân y.” Thịnh Lật cảm kích nói tạ ơn.

Đợi quân y rời đi Thịnh Lật đem thuốc đặt bên trên giá sách, tiếp theo nhập thần nhìn chăm chú những gì ghi trên binh thư. Đến khi trời tờ mờ tối, Thịnh Lật vẫn chưa chịu ngủ cô quạnh bên người người bạn đèn cùng thể tre.

Một trận gió thổi vào, cơ thể Thịnh Lật bắt giác co lại.

“Xem ra nhốt người ở đây cũng rất hợp tâm ý của người nha!” Thác Bạt Hoàn Thành ngạo khí khinh người xoắn bước đi tới.

Nghe thấy thanh âm người đến, tim Thịnh Lật bắt giác xoắn lại, sau đó lạnh lùng ngẩng đầu để bốn mắt nhìn nhau. Không phải y đã thất sủng, cái tên cầm thú không nhân tính này còn đến đây làm gì?

Thác Bạt Hoàn Thành một cước đá rơi binh thư trong tay Thịnh Lật, từ từ nghiêng người về phía trước, híp hai mắt nói: “Đây là phương thức người chống cự ta?”

Thịnh Lật ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hẳn giọng nói hàm ý mỉa mai: “Ngài hôm nay thật nhiều lời!” Sự thật đúng là thế, Thác Bạt Hoàn Thành từ trước đến nay không thích nói quá nhiều!

“Nhiều lời?” Hẳn cười lạnh khiến Thịnh Lật cảm như hén.”Ta sẽ cho người biết tối nay rốt cuộc người nào mới nhiều lời!”

Thịnh Lật đã hoảng sợ, muốn xoay người chạy trốn! Lại bị cánh tay mạnh mẽ cản lại, cả người Thịnh Lật lập tức bị giam cầm trong lòng ngực hẳn. Khi bị hẳn ôm đi đầu Thịnh Lật có chút choáng váng, tiếp theo bị hẳn trực tiếp ném lên tấm ván gỗ sần sùi trên giường.

Hẳn đứng bên cạnh giường, nôn nóng thoát đi đai lưng. Thịnh Lật không biết lấy dũng khí từ đâu đưa tay phản kháng nam nhân mạnh mẽ như thần. Thác Bạt Hoàn Thành khí lực mạnh đến kinh người, xoay cái hung hăng cắn mạnh lên môi Thịnh Lật! Thịnh Lật cũng không chịu thua cắn ngược lại, sau đó bị túm lấy tóc giật mạnh về sau, lúc này Thịnh Lật mới cảm giác được hẳn đang tức giận!

Thác Bạt Hoàn Thành giật mạnh đai lưng trói lại hai tay Thịnh Lật cố định trên ván gỗ nằm tại đỉnh đầu. Sau đó hơi thở thô nóng phả lên cổ y, hẳn xoay người cười lên ngang hông Thịnh Lật, hai tay túm lấy cổ áo y dùng sức xé, ***g ngực tình tế trắng nõn của y lập tức bại lộ trong không khí nhìn một cái không sót gì. Hẳn cúi người ngậm chặt viên thịt trên ngực y, ra sức gặm cắn mút mát. Nhìn thân thể y bắt đầu có phản ứng, hẳn hài lòng động tác càng thêm thô lỗ. Lui người về phía sau, rút đi quần Thịnh Lật, phân thân nằm

giữa đôi chân thon dài khéo léo lập tức hiện ra trong tầm mắt. Thác Bạt Hoàn Thành đè lại đôi chân cứ vùng vẫy không an phận, nóng bỏng dính ngay cửa cúc hoa Thịnh Lật khiến phân thân y từ từ dựng thẳng.

Thác Bạt Hoàn Thành cười tà mị.

“Ack.....” Thịnh Lật còn chưa kịp chuẩn bị đã bị ngón tay của hắn xâm lấn, ba ngón tay trên vách tròng trơn mềm qua lại trừu động ma sát, móng tay thỉnh thoảng gảy nhẹ thỉnh thoảng kìm xuống. Rất nhanh cổ nhiệt lưu dọc theo Thác Bạt Hoàn Thành trừu động chảy ra nhuộm đẫm trên chăn giường nở rộ một đóa hoa yêu mị.

Tay trái Thác Bạt Hoàn Thành hung hăng xoa niết viên thịt màu hồng phấn trước ngực Thịnh Lật, Thịnh Lật đã chịu không nổi nằm xụi lơ trên giường.

“Khoan ngắt đã, trò chơi còn chưa bắt đầu mà.....” Lời Thác Bạt Hoàn Thành thốt ra mang theo ba phần hài hước bảy phần tàn nhẫn.

“A ——” Thác Bạt Hoàn Thành đem toàn bộ tiến vào dững đạo đã vô cùng trơn nhẵn, sau đó tăng nhanh tiết tấu trừu động.

“Ừ..... ư a..... A a.....” Thịnh Lật rốt cuộc chịu giải phóng đôi môi, trên trán tịn mịn mồ hôi, nước nở.”A..... Chậm một chút a, chịu không được.....”

Đối với lời cầu xin của Thịnh Lật, hắn vờ như không nghe vẫn trên dưới đong đưa hưởng thụ khoái cảm nhưng nhớ mấy ngày qua. Thân thể y như cây thuốc phiện một khi dùng qua sẽ khó rời khỏi, dù có là Thác Bạt Hoàn Thành chơi đùa nam sủng nhiều năm cũng không kiềm nén được khi đứng trước y! Thác Bạt Hoàn Thành không phải chưa nghĩ tới tìm những nam sủng khác, chẳng qua cảm giác thể này không phải nam sủng nào cũng cho được.

Hôm nay vốn đã đem nam sủng Lý Mục đưa tới mới ném tới trên giường, thế nhưng dung mạo Thịnh Lật cùng biểu tình động lòng người khi bị hắn khi dễ lại hiện lên trong đầu có đuổi cũng không đi, mấy ngày qua Thịnh Lật ngoan ngoãn hầu hạ hắn, sự yêu thương đó đã khắc sâu tận đáy lòng.

Đêm nay, khi thấy nam sủng mới đến trong lòng hắn liền xuất hiện vọng động cũng không kiềm chế được trực tiếp chạy tới doanh trướng Thịnh Lật, ai ngờ lại đụng tên mặt than.

Đường đường Thác Bạt Hoàn Thành làm sao chịu được sự khinh thường của một nam sủng nho nhỏ, nên tối nay hắn sẽ đòi tiểu nam sủng này cả vốn lẫn lãi! Thác Bạt Hoàn Thành sao không biết y đau, lòng hắn cũng rất thương tiếc bất quá dục vọng thân thể đã chiếm đi tất cả lý trí!

“Xin ngài, ta không được, sắp..... sắp..... thở không nổi, a..... a..... ư..... ư.....” Thịnh Lật giãy giụa không có hiệu quả.

“Sủng vật, người cũng thật quá nhiều lời đi!” Lúc này giọng nói từ tính của Thác Bạt Hoàn Thành đã xen lẫn âm hàn dồn người vào ngõ cụt.

Nháy mắt một cổ nhiệt lưu từ trong cơ thể Thịnh Lật phùn phụt phun lên khuôn mặt tuấn mỹ của Thác Bạt Hoàn Thành. Y đầu vầng mắt hoa thâm nghĩ tiêu đời, cả người vô lực bị Thác Bạt Hoàn Thành giày vò đến không biết Đông Nam Tây Bắc!

Thác Bạt Hoàn Thành không ngừng động tác đưa đẩy mà dùng tay trái quệt lấy chất lỏng dính trên mặt đút vào trong miệng như đang thưởng thức món ăn thơm ngon.

“Trò chơi hiện tại bắt đầu.....”

18. Chương 18

Thác Bạt Hoàn Thành nắm hai chân Thịnh Lật gác lên vai, lấy tốc độ gấp ba lần vừa rồi, khí thế ngất trời trên sa trường mà rong đuổi bên trong dững đạo y!

Suốt cả đêm gào thét đỏi lấy Thịnh Lật không chịu nổi khàn giọng rưng rưng cầu khẩn, suốt cả đêm đưa đẩy đỏi lấy Thác Bạt Hoàn Thành hết lần này đến lần khác không ngừng đòi hỏi, cả đêm cuồng loạn khiến thân thể Thịnh Lật hoàn toàn luân hãm, trước mắt chỉ một mảnh tối tăm, khoái hoạt kéo dài vô tận.

Bầu trời u ám, mây tầng tầng xếp chồng lên nhau che khuất ánh sáng. Khi Thịnh Lật lần nữa mở mắt đã không biết lúc nào, thân thể trần truồng bại lộ trong không khí, đau nhức đến muốn chết!

Ngày hôm qua, ác ma kia quả thực không biết mệt mỏi là gì cũng không biết hần rời đi khi nào. Nhưng cũng may hần đã đi bằng không sợ rằng y không có cơ hội mở mắt.

Sợi dây buộc chặt hai tay Thịnh Lật đêm qua đã được buông lỏng, nhịn xuống đau đớn, khó khăn rút tay trở lại. Hai tay cổ tay đã sớm bị sợi dây mài rách da, bên trên còn đọng lại lớp máu khô, y dùng hết toàn lực mới chống đỡ được thân thể ngồi dậy.

“Ư——”

Thịnh Lật kinh ngạc nhìn thân thể phủ chi chít vết thương, không cách nào nói lên lời, toàn thân cao thấp khắp nơi đều in lại dấu vết dữ tợn thâm không nở nhìn! Đêm hôm qua quả thực như cơn ác mộng giày vò Thịnh Lật khiến y không muốn nghĩ cũng không dám suy nghĩ!

Mái tóc xoắn xéch xỏa tung, thậm chí sợi tóc còn dính chặt cùng vết thương, thân thể chỉ cần hơi động một chút những thứ chất lỏng đặc dính theo đó mà nhộn nhạo chảy ra. Hai tay Thịnh Lật nắm chắc sàng đan, miệng bật ra rên rỉ khe khẽ, chất lỏng còn lưu lại trong huyết động hạ thể cuộn cuộn tuôn ra, giường gỗ vốn sạch sẽ hiện tại thấm đầy máu cùng chất nhầy, trong doanh trường đơn sơ tản mát đầy mùi vị ham muốn cùng tanh nồng của máu, thế nào cũng không tan đi. Thịnh Lật dường như lăn xuống giường, tứ chi vô lực xụi lơ trên mặt đất, vì đêm qua nhiễm lạnh mà hiện tại hơi cơ rút.

+++++

Bắt đầu từ ngày đó về sau cứ mỗi đêm đến Thác Bạt Hoàn Thành sẽ mò đến chỗ Thịnh Lật quất quýt triền miên, dù Thịnh Lật tính tình lớn hơn nữa vẫn sẽ bị sự thô bạo của hần mài đến không còn một móng.

Đêm nay, Thác Bạt Hoàn Thành rong duỗi như điên trong cơ thể y, lửa nóng liên tục khuấy đảo bên trong dưng đạo hẹp hòi. Thịnh Lật không biết hần làm bao lâu, chỉ biết khi bản thân sắp không chịu nổi muốn ngất đi, hần mới đỉnh một cú sâu, lửa nóng phun bùng ra nhiệt lưu, hậu huyết bị kích thích co rút hại Thác Bạt Hoàn Thành thiếu chút không ra được.

Thân thể Thịnh Lật như bị điện giật, vừa đau vừa ngứa, Thác Bạt Hoàn Thành dụi vào cổ y, hai tay không an phận vuốt ve chung quanh”Thật muốn chết trên người người mà.” Nhiều ngày trôi qua đây là câu nói đầu tiên hần chịu thốt ra, sau đó dục vọng Thác Bạt Hoàn Thành lần nữa căng lên, Thịnh Lật thật sợ.

“Không nên..... Cầu xin..... Cầu xin ngài..... Không nên..... đau..... Đau quá.....” Thịnh Lật nằm như xác chết ngã trên giường nức nở cầu khẩn.

Thác Bạt Hoàn Thành nén xuống dục vọng hừng hực, nắm chân Thịnh Lật giơ lên, Thịnh Lật vô lực phản kháng chỉ có thể khổ sở rên rỉ. Thác Bạt Hoàn Thành nhìn chung quanh hoa cúc Thịnh Lật dính đầy chất nhầy giống như cái miệng nhỏ nhắn nhắm rồi lại mở làm cho người ta mê muội.

Đang ở Thác Bạt Hoàn Thành không nhịn được, một dòng máu đỏ tươi từ trong cúc hoa mềm mại chậm rãi chảy ra. Thác Bạt Hoàn Thành luống cuống tay chân, chưa từng gặp phải tình trạng này, hần vội vàng xé một góc sàng đan ngăn ngừa máu tiếp tục chảy. Cả hai người vì thế mà thức trắng cả đêm.

....

Sáng hôm sau, Thác Bạt Hoàn Thành từ ngoài doanh trường đi vào, nhìn thấy Thịnh Lật mệt mỏi nằm trên giường thì thở dài một hơi. Đêm qua tiểu nam sung này sống chết đòi giữ thể diện mà không chịu tìm quân y! Kết quả.....

Thác Bạt Hoàn Thành ngồi vào bên giường Thịnh Lật đang nằm, từ từ kéo chăn lên, tách ra hai chân y, đem thuốc bột vẩy vào trên vết thương. Thịnh Lật đã sớm kiệt sức không thể nhúc nhích, tùy ý để mặc y xử lý. Chờ thân thể Thịnh Lật dần khôi phục lại không nhìn thấy Thác Bạt Hoàn Thành.

Một hôm nọ, Thịnh Lật đang xem sách bỗng nhiên có một nhóm người xông vào, không nói hai lời bắt đầu thu dọn đồ đạc, cuối cùng đóng gói thành một cái túi lớn.

Cướp bóc?

Cuối cùng mấy binh lính còn trực tiếp đi đến nhắc lên Thịnh Lật khiêng ra khỏi doanh trướng. Đến khi Thịnh Lật được tới doanh trướng Thác Bạt Hoàn Thành mới hiểu được thì ra y được giải trừ lệnh cấm túc. Nguyên nhân lần này Tề quân thành công đánh hạ Yên quốc do mưu kế y đưa ra.

Thịnh Lật cười nhạt, ngày đó y đứng sau bình phong vụng về làm vỡ chén trà, vì tự cứu mạng mới đưa ra đại một kế hoạch không nghĩ tới hôm nay nó lại giải vây cho mình. Ngược lại sợ rằng Thác Bạt Hoàn Thành chỉ đưa đại cái cố muốn tiếp tục với người mang tội này thôi.

19. Chương 19

Hôm sau, Thác Bạt Hoàn Thành vì việc phong tước mà phải lập tức về kinh. Dọc theo đường đi hai người ngồi cùng một cỗ xe ngựa lại không nói chuyện, bản thân lại đang bị thương không thể thị tẩm, vì thế Thịnh Lật an tâm ngủ.

Lộ trình tuy chậm rãi vẫn hay xóc nảy, Thịnh Lật ngồi bên trong xe ngựa nhìn ra bên ngoài. Trời đổ mưa lất phất, Thịnh Lật đem tay đưa đến phía ngoài để nước mưa tí tách nhỏ lên cánh tay, cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Một lúc sau, Thịnh Lật cảm giác cánh tay hơi đau liền rút về tay, quay đầu lại thì phát hiện Thác Bạt Hoàn Thành đang nhìn mình chăm chăm. Thịnh Lật thấy trong mắt Thác Bạt Hoàn Thành lóe lên lục quang, cảm thấy tình thế có chỗ không đúng. Thừa dịp mưa ngừng rơi y vội vàng đứng dậy nói muốn ra ngoài hóng gió, ai biết Thác Bạt Hoàn Thành cũng đi theo.

Thịnh Lật chậm rãi xuống xe ngựa, Thác Bạt Hoàn Thành phân phó quân đội đóng quân tại rừng cây phía trước, ngay sau đó một mình đi theo Thịnh Lật sang một con đường mòn.

Đi trên đường nhỏ trong rừng, Thịnh Lật vì tâm tình phiền não mà trở nên to gan không những phát tính tình trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành, lúc này còn quay đầu lại trừng mắt liếc hắn. Định không quan tâm không ngờ thấy sau lưng Thác Bạt Hoàn Thành hình như có thứ gì bay đến.

Tên!

Thịnh Lật hét lên một tiếng, phản ứng bản năng trực tiếp nhào đến chỗ Thác Bạt Hoàn Thành, hắn cũng cảm giác được không ổn vội ôm Thịnh Lật xoay tròn một trăm tám mươi độ, mũi tên ngay lập tức bắn vào xương vai trái của hắn.

“Ack!”

Chung quanh bị rừng bao phủ, nhất thời không biết kẻ địch đang ẩn núp nơi nào lại càng không biết người tới bao nhiêu. Thác Bạt Hoàn Thành nén đau gắng lên: “Nơi thị phi, đi mau!” Cũng may đại quân đóng ngay phía trước, đám thích khách cũng không đuổi theo.

+++++

Thịnh Lật lo lắng nhìn quân y lấy mũi tên khỏi thân thể Thác Bạt Hoàn Thành như mũi tên đó bắn vào người mình. Sau khi quân y xử lý xong vết thương nói không ảnh hưởng lớn, chỉ cần vết thương không đọng nước là được.

Lúc này Thịnh Lật mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy vậy Thác Bạt Hoàn Thành nhướng nói: “Người trúng tên không phải người, người đổ mồ hôi cái gì?”

Thịnh Lật bủ môi: “Ta cho rằng trên tên có tẩm độc, người sẽ không giữ được mạng.”

Thác Bạt Hoàn Thành cười nói: “Người là xem quá nhiều binh thư mới như vậy, ha ha. Bất quá người vừa sao muốn liều mình cứu ta? Người không hận ta?”

Thịnh Lật im lặng không nói, đổ mặt đứng sang một bên, tìm gói thuốc bổ lần trước quân y giao cho mình muốn sắc cho Thác Bạt Hoàn Thành uống, thứ này hẳn có thể giúp vết thương tốt lên một chút.

“Người cầm chính gì thế?” Thác Bạt Hoàn Thành nằm lỳ ở trên giường hỏi.

“Là thuốc bổ quân y cho ta.” Thịnh Lật thuận miệng đáp.

“Thuốc bổ?” Thác Bạt Hoàn Thành nhướn mày, trên chiến trường thuốc trị liệu vết thương cực kỳ khan hiếm lấy đâu ra thuốc bổ?

Thịnh Lật đứng dậy đi ra ngoài mức nước, sau khi trở về thấy Thác Bạt Hoàn Thành mở ra thuốc, bên trong rút một phong thơ. Thịnh Lật không giải thích được ngồi vào bên cạnh, muốn xem bên trong thư viết những gì.

Nhìn Thác Bạt Hoàn Thành rút ra lá thư, trên phong thư viết hai chữ “Phương thuốc”. Thịnh Lật cảm thấy không có gì không ổn, Thác Bạt Hoàn Thành lại đem phong thư xé mở, từ trong phong thư lấy ra một mẩu tin.

Tin trong thư? Thịnh Lật bắt đầu hoài nghi.

Thác Bạt Hoàn Thành làm trò giơ lên phong thư ghi “hữu nhân” trước mặt Thịnh Lật xé mở, lấy ra một tờ giấy cùng một phong thư, Thịnh Lật cầm lấy tờ giấy cùng Thác Bạt Hoàn Thành nhìn nhau, tờ giấy là tin của Hách Khương còn phong thư thuộc về Hách Cô.

Trong thư nói: “Ta rất vui khi người đọc được bức thư này, ta biết lần này trở lại ta nhất định chết cho nên chỉ có thể viết thư nói xin lỗi với người, còn có cảm ơn người. Cảm ơn người viết gia thư cho ta, mặc dù gia đình của ta đã sớm không còn một ai, cảm ơn người xem ta như bằng hữu..... thiên ngôn vạn ngữ chỉ đợi kiếp sau hồi báo, Hách Khương tuyệt bút.”

Sau khi Thịnh Lật xem xong đem mẩu tin xem như trân bảo cất vào ống tay áo. Thác Bạt Hoàn Thành lần nữa mở ra một phong thư khác, lá này do Hách Cô viết. Trong thư đề cập Thịnh Lật trên đường trở về dẫn dụ Thác Bạt Hoàn Thành đến một nơi ít người, y sẽ núp trong bóng tối hành thích báo thù cho Hách Khương!

Đọc đến đây, Thịnh Lật ngẩng đầu nhìn Thác Bạt Hoàn Thành trầm miệng khó giải thích, buổi trưa Thác Bạt Hoàn Thành bị tập kích, hiện tại lại có tang chứng rành rành dù y có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch. Làm Thịnh Lật lo lắng hơn liệu Thác Bạt Hoàn Thành cho rằng y vì tránh hiểm nguy mà giả tạo phong thư này, nếu thật, y nhảy sông Hoàng Hà mười lần cũng khó thoát tội danh.

Thác Bạt Hoàn Thành nhìn thẳng vào mắt Thịnh Lật, nói: “Ta tin người.” Chỉ cần ngắn gọn ba chữ này đủ để ta đem tâm giao cho người.

+++++

Trời tờ mờ sáng đại quân lập tức lên đường. Ngày hôm qua vì gặp tập kích mà làm trễ nãi thời gian, lúc này Thác Bạt Hoàn Thành tự mình cỡi ngựa đốc xúc hành trình đại quân, xe ngựa phía sau lưng la lưng lay khiến Thịnh Lật buồn ngủ.

Đột nhiên ngoài xe ngựa có giọng binh lính truyền đến: “Bẩm báo tướng quân, đã dựa theo tướng quân phân phó đem Vương Quân y cùng nghịch tặc Hách Cô xử trí!”

Hai vai Thịnh Lật run lên nói: “Tướng quân nói biết rồi, người xuống trước đi.” Thịnh Lật ngồi ở trong xe ngựa lẩn lộn khó ngủ.

Đại quân suốt đi nửa tháng mới vừa tới thủ đô, Thịnh Lật dọc theo đường đi rất hơn hở, cười đến không khép miệng được, nhào cười khỏi cửa xe nhìn đám người náo nhiệt cùng thủ đô phồn hoa, biểu tình rực sáng.

“Mau..... Mau nhìn nơi đó có gánh tạp kỹ a.” Thịnh Lật ở trong xe ngựa lôi kéo Thác Bạt Hoàn Thành cùng nhau nhìn, những chuyện này đối với Thịnh Lật mà nói thật mới lạ. Chờ Thịnh Lật phục hồi tinh thần lại

mới phát hiện ánh mắt Thác Bạt Hoàn Thành nhìn y có gì đó không đúng, tia sáng xanh cứ lập lòe chớp sáng. Không phải muốn ngay trên xe ngựa chứ.

20. Chương 20

Bên trong xe ngựa chật chội, Thịnh Lật cắn bản chưa kịp phản kháng đã bị Thác Bạt Hoàn Thành giam cầm trong ngực, nơi này thì hôn nhẹ nơi đó lại liếm liếm, bàn tay to thì không an phận du ngoạn khắp nơi. Thịnh Lật đã bị làm cho ý loạn tình mê, Thác Bạt Hoàn Thành đem tay vói vào trong trường bào cách lớp vải vuốt ve phân thân Thịnh Lật.

“Ư.....ư..a!”

Đến khi Thịnh Lật tỉnh táo lại phát hiện quần của mình đã bị đại hôi lang tuột đến mắt cá chân, còn nóng bỏng của Thác Bạt Hoàn Thành đã kêu gạo đình ngay lối vào.

“A.....” Thịnh Lật tận lực cắn môi không lên tiếng. Trong xe ngựa Thác Bạt Hoàn Thành lên xuống trườ động, vu sơ mây mưa, thoát cái nhiệt độ thẳng tắp dâng lên. Đột nhiên xe ngựa ngừng lại, Thịnh Lật nghĩ thâm, rốt cuộc cũng đến rồi. Nhưng Thác Bạt Hoàn Thành vẫn như ở trong cơ thể y ra sức vận động, Thịnh Lật đã chịu không nổi trực tiếp bắn vào trong nội y Thác Bạt Hoàn Thành nhưng hấn không thêm quan tâm hừng hực liệt hỏa, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn lui bước.

Thịnh Lật đã nghe được binh sĩ bên ngoài thúc dục hai người xuống xe, trong lúc cuống quýt đành dùng tay hung hăng ngắt mạnh bên đùi Thác Bạt Hoàn Thành, hấn đau đớn ngừng lại, Thịnh Lật liền nhân cơ hội thoát khỏi phân thân nóng bỏng kia, kéo quần lên mở cửa xe ngựa đi xuống.

Sau khi ra khỏi xe ngựa, Thịnh Lật nhìn phủ đệ xa hoa trước mắt không khỏi ca thán. Thác Bạt Hoàn Thành kéo Thịnh Lật muốn vào cửa lại bị y rứt lại mở miệng: “Ta, ta là nam sủng, dựa theo quy củ ta không thể đi vào từ cửa chính, hơn nữa nếu đụng phải phu nhân ngài.....”

Thác Bạt Hoàn Thành cười khê: “Quy củ là do người đặt, về phần phu nhân ta.....” Thác Bạt Hoàn Thành kéo bàn tay nhỏ bé của Thịnh Lật nói: “Phu nhân ta không phải đang ở đây sao, hửm?”

Tim Thịnh Lật đập rộn lên, đầu óc trống rỗng.

+++++

Phủ đệ Thác Bạt Hoàn Thành rất lớn lại bày trí lộng lẫy chứng tỏ nơi này hết sức xa hoa. Thác Bạt Hoàn Thành mang theo Thịnh Lật đến phòng ngủ của mình, không nói hai lời trực tiếp đem Thịnh Lật đặt tại trên giường, hung hăng cắn mạnh lên ngực y: “Vật nhỏ, ban này ở trên xe ngựa dám ngắt ta đúng không?”

Thịnh Lật tim đập bang bang, đầu óc đặc quánh như tương hồ.

+++++

Thác Bạt Hoàn Thành lật người để Thịnh Lật nằm sấp, gặm cắn đầu vai trơn nhẵn của y, đầu lưỡi nóng ướt từ từ miêu tả mỗi một đốt xương tại sống lưng, liếm đến giữa đùi mới ngừng lại, Thịnh Lật toàn thân run lên, “Ờm, bản.....”

“Bản? Theo ta thấy nơi này sạch sẽ nhất cũng thành thật nhất.....” Thác Bạt Hoàn Thành giễu cợt nói.

“Ack..... A a..... ư ô..... Ô a.....” Thịnh Lật thật sự nhẫn nhịn không nổi, cả người như bị đánh thuốc mê yếu ớt không một chút sức. Thật không dễ chịu lại không muốn muốn Thác Bạt Hoàn Thành rời đi.

“A ——” Thác Bạt Hoàn Thành lần nữa dùng mãnh tiến vào, bị nơi chặc nít bao quanh, cảm giác sáng khoái khiến hấn hít thở không thông. Nhanh tay lột đi y phục trên người Thịnh Lật, hai người trần truồng lăn lộn trên giường, bàn tay to duỗi tại trước ngực y vừa vắn vè vừa xoa. Bị tấn cả công trên lẫn dưới, y rất nhanh giữ không được thành trì, bị hấn làm cho hóa thành một vũng xuân thủy

Sau cuộc mây mưa, Thịnh Lật ngồi dậy mặc vào quần áo còn chưa kịp buộc dây liền xuống giường lấy y phục cho Thác Bạt Hoàn Thành. Bởi vì hành lý còn chưa sắp xếp gọn gàng, Thịnh Lật phải mất một hồi lâu mới từ trong rương hành lý tìm được triều phục.

Thịnh Lật vừa quay đầu lại liền thấy Thác Bạt Hoàn Thành ung dung ngồi trên giường, xoa xoa khuôn mặt đỏ lừ, bửu môi nói: “Hừ, ngài thật không biết xấu hổ a!”

Thác Bạt Hoàn Thành thân thể trần truồng thoải mái ngồi trên giường, thưởng thức khuôn mặt khả ái biến đổi của Thịnh Lật, thuận miệng trêu chọc: “Cũng không phải chưa từng thấy qua, thẹn thùng cái gì? Ha ha ha ha.”

Thịnh Lật không thềm để ý, cầm y phục muốn giúp hắn thay, không ngờ đến gần hắn lại trốn trái trốn phải trêu chọc Thịnh Lật mất một khoảng thời gian thật lâu, kết quả còn bị ai kia ăn sạch đậu hủ. Thịnh Lật vẫn không từ bỏ ý định, cầm lấy quần áo ngủ dựa vào góc giường. Thác Bạt Hoàn Thành trực tiếp nhào đầu về phía trước, Thịnh Lật nhắm ngay cánh tay hắn đang giơ ra liền đưa áo quàng vào, bị hắn ôm vào trong ngực giày xéo, Thịnh Lật nhân cơ hội lại phủ thêm áo lên người hắn.

“A.....” Thác Bạt Hoàn Thành chết tiệt, chỗ này rất đau a. Thịnh Lật lại mượn lực của hắn khiến hai người quay cuồng thành đoàn trên giường. Tốt lắm, một tay áo khác cũng được mặc vào rồi.

Cuối cùng Thịnh Lật trực tiếp ngã xuống người hắn, cúi người liếm cắn ***g ngực hắn. Thác Bạt Hoàn Thành vui vẻ nằm hưởng thụ sự phục vụ của Thịnh Lật, còn cho y số điểm tối đa.

Ở thời điểm Thác Bạt Hoàn Thành ý loạn tình mê, Thịnh Lật lại đột nhiên nhảy xuống giường. Hắn nhanh tay lẹ mắt bắt áo khoác ngủ của Thịnh Lật, kết quả Thịnh Lật trần truồng chạy xuống giường.

Thác Bạt Hoàn Thành ngồi dậy, cười tà mị nói: “Có bản lĩnh thì chạy đi.”

Lúc này y phục trên người Thác Bạt Hoàn Thành đã bị Thịnh Lật dùng đủ cách mặc tốt, không chút băn khoăn đi xuống giường, ôm ngang Thịnh Lật đem y trở về giường. Nhìn kiệt tác hắn để lại trên người Thịnh Lật, thỏa mãn lại cùng Thịnh Lật náo loạn hồi mới đứng dậy mặc vào triều phục chuẩn bị tấn kiến quốc chủ.

Thịnh Lật đã bị hành đến mệt lả, ngã đầu trên giường đánh một giấc.

+++++

Buổi tối, Thịnh Lật đang ngủ say mơ mơ màng màng thì bị người đánh thức, hé mắt nhìn lại thì ra Thác Bạt Hoàn Thành đến.

“Nhỏ giọng một chút, ta đưa ngươi đến một chỗ.....”

Thịnh Lật nhanh chóng tỉnh lại, khoác đại một chiếc áo choàng, buộc tóc gọn gàng đi theo phía sau Thác Bạt Hoàn Thành thừa dịp nguyệt hắc phong cao từ cửa sau chạy ra ngoài.

Trên đường cái, từng đợt người náo nhiệt hối hả qua lại, suốt cả dãy phố đều treo đèn dầu sáng rõ trông vô cùng náo nhiệt.

“Cho người!” Thác Bạt Hoàn Thành cầm trong tay xâu mực quả, Thịnh Lật vươn tay liền chụp lấy. Nhà y rất nghèo, nhớ lại khi còn bé mỗi lần thấy xâu nứt quả chỉ có thể đứng nhìn không thể chạm vào.

Thác Bạt Hoàn Thành cười cười, quả nhiên y vẫn chỉ là đứa bé mười sáu tuổi.

“Mau nhìn xem!” Bầu trời đen nhánh bỗng rực sáng một luồng pháo hoa mỹ lệ.

“Thật đẹp nha.....” Thịnh Lật thốt nên lời ca ngợi.

Lúc này, Thác Bạt Hoàn Thành đi vòng từ phía sau lưng ôm lấy Thịnh Lật, hai người cứ thế rúc vào nhau nhìn pháo hoa nở rộ.

+++++

Nháy mắt đã đến tiết tháng năm, Tề quốc đại thắng, chủ công hạ lệnh cả nước cùng chung vui ba ngày.

Bởi vì buổi tối cung đình phải cử hành dạ yến, chủ công muốn mượn cơ này phong quan thêm tước cho Thác Bạt Hoàn Thành. Thịnh Lật bận rộn cả ngày, rốt cục đến xế chiều mới dàn xếp ổn thỏa. Nhìn Thác Bạt Hoàn Thành một thân chính trang, bộ dáng uy uy lẫm lẫm, trong lòng Thịnh Lật cảm thấy rất ngọt.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, người nhanh đi chuẩn bị đi, ta chờ người.” Thác Bạt Hoàn Thành phất tay áo ngồi xuống.

“Chờ ta?” Thịnh Lật biểu tình không giải thích được, hỏi vặn lại.

“Ừh ” Thác Bạt Hoàn Thành gật đầu đáp.”Chúng ta cùng đi.”

“Nhưng..... thân phận của ngài.....” Thịnh Lật ấp a ấp úng nói không thành câu.

“Yến hội tối nay có thể mang theo gia quyến, ta nhớ lần trước người phần nữ trang rất đẹp..... mau đi đi!” Thác Bạt Hoàn Thành nói.

Thịnh Lật bình tĩnh đại ngộ gật đầu, vội xoay người trở về phòng.

Xe ngựa một đường theo hướng Tây đi hướng cung đình, đến nơi thì trời đã tối, bầu trời giăng đầy mây đen, mưa phùn bay lất phất. Sau khi Thịnh Lật xuống xe liền đi theo phía sau Thác Bạt Hoàn Thành, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

“Thế nào?” Thác Bạt Hoàn Thành ngạc nhiên quay đầu lại hỏi.

“Mỗi lần trời mưa đều không chuyện gì tốt, không biết hôm nay lại phát sinh chuyện gì nữa đây.....” Thịnh Lật bủ môi nói.

Thác Bạt Hoàn Thành nghe thấy dở khóc dở cười, nói cũng rất đúng, lần trước đưa Thịnh Lật đến thưởng hoa đào gặp trời mưa sau đó bị ám sát, sau nửa trên đường về kinh gặp mưa thì bị trúng tên.

“Có ta ở đây, mưa là cái thá gì?” Thác Bạt Hoàn Thành công khai kéo bàn tay Thịnh Lật cùng nhau đội mưa đi về phía trước

21. Chương 21

Trong buổi tiệc, rất nhiều mệnh quan triều đình, hoàng thân quốc thích rói rít đến chúc mừng Thác Bạt Hoàn Thành, thỉnh thoảng có mấy người hỏi vị giai nhân bên cạnh hắn là ai, lúc ấy Thịnh Lật liền chột dạ cúi đầu.

Đây là lần thứ hai Thịnh Lật nhìn thấy Tề Công, bất quá hắn hình như không nhận ra y. Sau một lượt khen ngợi, Thác Bạt Hoàn Thành được phong làm công tước nhất phẩm!

Không biết tại sao gần đây giọng Thịnh Lật ngày càng trở nên thô ráp, có thể đã đến thời kỳ biến âm thiếu niên, chỉ cần vừa mở miệng nhất định sẽ bị đoán được thân phận. Bởi vậy trong bữa tiệc nhìn thấy đám quan lại quyền quý tranh nhau kéo tới, Thịnh Lật liền tránh sang một bên, lặng lẽ rời đi đến một bờ hồ trồng đầy hoa sen, ngửi mùi thơm ngát từ bờ hồ tỏa ra khiến Thịnh Lật tâm thần sáng khoái, tâm tình cũng rộng mở thông suốt hơn nhiều.

Bỗng nhiên nhớ lại khoảnh khắc lần đầu chạm mặt Thác Bạt Hoàn Thành đến tình cảm nồng nàn mấy ngày gần đây, y cảm thấy cả đời này chả có thứ gì quý trọng hơn giây phút hiện tại? Thịnh Lật hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tình yêu thơ mộng, hoàn toàn không biết đụng phải người đang đi tới.

Đội Thịnh Lật phục hồi tinh thần, bình tĩnh nhìn lại, lập tức quỳ xuống đất dập đầu: “Chủ công.”

“Đứng dậy.” Tề Công đánh giá trên dưới Thịnh Lật một hồi mới mở miệng: “Một năm không gặp, trông người quả thật ngày càng tuấn mỹ.”

Thịnh Lật một thân nữ trang dễ dàng khơi gợi khẩu vị nam nhân.

“Đa tạ....”

“Lần này quân ta đại thắng nghe nói người cũng có một phần hiển kế, có thật không?” Tề Công đứng chấp tay thản nhiên hỏi.

Thịnh Lật cúi đầu khúm núm: “Điều do Thác Bạt tướng quân có cách quản lý quân đội tốt mới giúp toàn quân chúng ta đại thắng.”

“Ngẩng đầu lên!” Tề Công nói đến đây lại đi về trước một bước.

“Vâng” Thịnh Lật phục tùng chậm rãi ngẩng đầu.

Quan sát một lúc lâu, Tề Công mới mở miệng: “Quả nhiên là thế” Nếu ban đầu không phải muốn trấn an Thác Bạt Hoàn Thành, hẳn sẽ không đưa bảo nhi quý giá cho hắn.

Thịnh Lật lúc này mới phát hiện ánh mắt Tề Công nhìn y rất đổi quen thuộc tựa như Thác Bạt Hoàn Thành lúc động dục ánh mắt trông nóng bỏng lạ thường.

Giữa hồ có một ngôi đình, mấy chiếc đèn ***g đỏ thắm treo bên trong nhỏ tựa cái chung trong gió lạnh tịch mịch tỏa ra luồng ánh sáng chập chờn, khiến khuôn mặt đang cúi thấp càng thêm động lòng người.

“Tốt lắm, người đi xuống đi.” Tề Công nhìn lại bờ hồ ngập tràn hoa sen, như chưa xảy ra chuyện gì nói.

“Vâng” Thịnh Lật lui xuống, trong lòng cứ thấy thấp thỏm bất an không thể yên tĩnh.

Mới vừa rồi quả thật suýt chút nữa hù chết y rồi.

+++++

“Người đi đâu đó?” Thác Bạt Hoàn Thành đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng Thịnh Lật “Bộ ta chưa nói với người không nên chạy loạn ở chỗ này ư!” Thác Bạt Hoàn Thành ***g ngược phập phồng lên xuống, giận giữ hét âm lên.

“Không sao, ta chỉ đi tham quan một chút thôi.” Cổ tay Thịnh Lật bị Thác Bạt Hoàn Thành nắm chặt trong lòng bàn tay đau đến tê rần lại không thể la đau.

Dọc đường đi Thác Bạt Hoàn Thành sải bước thật nhanh, còn Thịnh Lật chạy chậm đón bước ngay phía sau. Cho đến lên xe ngựa Thác Bạt Hoàn Thành mới sực nhớ đến điều gì, quay sang mở miệng hỏi: “Người mới vừa rồi đến đình hoa sen?”

“Ta không biết nhưng nơi đó đúng là có rất nhiều hoa sen đẹp lắm.....” Thịnh Lật tự động đem phân đoạn gặp Tề Công quên sạch sành sanh.

Bất quá Thác Bạt Hoàn Thành lại như hiểu được việc gì, nhìn thoáng qua Thịnh Lật, phiền não than vãn: “Không có chuyện gì mặc trang phục xinh đẹp thế làm chi, trêu hoa ghẹo nguyệt!”

“Hừ cũng đâu có đưa đến đại ong mật như người.....” Thịnh Lật không phục nhỏ giọng lầm bầm.

Thác Bạt Hoàn Thành vén lên rèm vải, từ bên trong xe ngựa nhoái đầu ra ngoài: “Trời mưa quả nhiên không có chuyện tốt!”

“Không sao, dù sao cũng có người ở đây.....” Thịnh Lật giọng càng nói càng nhỏ.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khanh khách, ngay sau lật mạnh người Thịnh Lật khiến y đau đến rên khe khẽ. Bên trong xe ngựa hai người đùa giỡn trêu đùa, Thịnh Lật nhanh chóng bị thân thể vạm vỡ kia ngăn chặn, không gian bên trong xe vốn đã nhỏ, giỡn một người liền thở dồn dập.

“Ack!” Đôi môi Thịnh Lật thần rất nhanh bị hắn bắt làm tù binh, Thịnh Lật tuy hít thở khó khăn nhưng vẫn thử hé miệng phối hợp với hắn.

Trong nháy mắt, hai đầu lưỡi khuấy đảo lẫn nhau, đầu lưỡi của hắn nhanh chóng càn quét khoang miệng y, từ từ quét qua hàm răng, rồi miêu tả hình dáng đôi môi. Đang ở Thịnh Lật cho rằng sẽ kết thúc, hắn đột nhiên tấn công chớp nhoáng ngậm lấy đầu lưỡi trong miệng mút mát, Thác Bạt Hoàn Thành cảm thấy đầu lưỡi Thịnh Lật trong miệng hắn giống món ngon hiếm thấy, ăn hoài không chán.

Thịnh Lật mơ mơ màng màng bị cơn đau âm ỉ tại đầu lưỡi kéo lại thần trí, thể nhưng Thác Bạt Hoàn Thành căn bản không cảm giác được phản kháng của y, ngược lại ra sức nhào đến. Thịnh Lật cố đẩy ra ***g ngực chèn ép trên người mình, miệng dùng lực cắn xuống, Thác Bạt Hoàn Thành bị đau nhanh chóng rời đi đôi môi nhỏ nhắn, Thịnh Lật nhân cơ hội tránh sang một bên hít thở, vừa rồi thiếu chút nữa bị hấn làm nghẹn chết.

Khóe miệng Thác Bạt Hoàn Thành vươn tơ máu con môi cười: “Gan lớn quá nha, còn dám cắn ta, để xem ta chính người thế nào.” Thác Bạt Hoàn Thành vun tay kéo xuống nữ trang trên người Thịnh Lật, ngay tức khắc nửa người trên hiện rõ ràng trước mắt dã thú.

Thác Bạt Hoàn Thành ngăn cánh tay muốn che, Thịnh Lật liền bị bắt quỳ xuống.

“A.....”

Thác Bạt Hoàn Thành ngậm rồi phun ra tiểu anh đào trước ngực Thịnh Lật, tay phải cũng không nhàn rồi xoa nắn một viên khác. Thịnh Lật bị Thác Bạt Hoàn Thành đùa giỡn quỳ cũng không yên, bị hấn cắn khắp nơi, ngáy mắt ***g ngực trắng nõn của Thịnh Lật hiện lên chi chít dấu hôn, hai viên thịt màu hồng phấn bị Thác Bạt Hoàn Thành giày xéo đến đỏ bừng đứng thẳng.

Men theo đường đi Thác Bạt Hoàn Thành rải từng nụ hôn nhỏ vun, mon men gặm cắn vành tai khéo léo của y, giọng nói ca cẩm mê người: “Thật vô dụng, bản trước rồi.”

Thác Bạt Hoàn Thành muốn trừng phạt tay lại dùng sức, “Ack a.....” Thịnh Lật không nhịn được nữa hoàn toàn phóng ra chính mình. Trong quần dính dấp chất lỏng vô cùng khó chịu, hấn không nên giày xéo nơi đó a.

Thịnh Lật bất đắc dĩ cảm nhận được ngón tay Thác Bạt Hoàn Thành không ngừng lục lợi phía sau, y lúng túng nhanh chóng đưa tay ngăn cản ngón tay ấy tiếp tục xâm lấn: “Đừng..... Đừng như vậy, ta ta..... sẽ gọi ra mất.....” Thịnh Lật mắc cỡ đỏ mặt nói.

“Ta thích người gọi” Lời còn chưa dứt Thác Bạt Hoàn Thành đã kéo Thịnh Lật ngã vào trong lòng, thỏ thẻ bên tai y: “Mỗi lần người kêu thật sự rất mê người a.....”

“Không..... Không nên, người đánh xe sẽ nghe được.....” Thịnh Lật thật sợ, nếu người đánh xe nghe được nhất định mất hết mặt mũi, nếu không phải bánh xe va dưới mặt đến vang thanh âm lạch cạch nói không chừng đã nghe mất rồi.

Thác Bạt Hoàn Thành vẫn không chịu buông tay mà rằng: “Người đánh xe sẽ không nghe được, yên tâm đi!”

Dứt lời Thác Bạt Hoàn Thành liền kéo lấy bàn tay Thịnh Lật đặt lên nơi đã nóng đến phát sốt. Thịnh Lật sợ đến hai chân như nhũn ra, hỏi khê “Thật.....”

Tiếp theo Thịnh Lật đẩy ra Thác Bạt Hoàn Thành, ngồi chồm hõm trong xe ngựa cúi đầu vươn tay giải khai đai lưng của hấn, cách lớp quần xoa xoa mấy cái. Thác Bạt Hoàn Thành không dần lòng được tự động giải khai quần. Bốp, Thác Bạt Hoàn Thành vỗ một cái lên má Thịnh Lật, má y nháy mắt đỏ rần lên. Mà Thịnh Lật cúi thấp đầu càng khiến Thác Bạt Hoàn Thành phát hỏa.

22. Chương 22

“Ack.....” Thịnh thoảng Thác Bạt Hoàn Thành cũng chịu đựng không nổi rên rỉ mấy tiếng “Mau, mau hơn nữa!” Thịnh Lật đứng đưa lên xuống đầu óc đã sớm choáng váng, vai mỗi cổ đau.

“A.....” Thịnh Lật chưa kịp tránh liền bị một dòng chất lỏng nhũ bạch sắc nóng hổi phun ngay trên mặt. Nhìn Thác Bạt Hoàn Thành mệt mỏi ngã xuống, Thịnh Lật thở phào một hơi.

“Ồ!” Thác Bạt Hoàn Thành nhìn bộ dạng chật vật của Thịnh Lật buột miệng bật cười, tiện tay lấy tấm vải trên xe ngựa cẩn thận lau sạch sẽ. Khuôn mặt Thịnh Lật vốn rất thanh tú giờ phút này lại ửng đỏ càng thêm mê hoặc lòng người, áo bị giật xuống để lộ ra dấu hôn đậm có nhạt có hằn trên ***g ngực, sau khi trải qua một phen kịch chiến mà ***g ngực phập phồng lên xuống, thõng một cánh tay bên ngoài. Thịnh Lật đã mệt chết đi, tiện tay lau đi mồ hôi trên trán, động tác giở tay nhắc chân lần nữa khiến Thác Bạt Hoàn Thành mất đi lý trí.

Thịnh Lật kinh ngạc trợn to mắt, không biết hẳn có phải con người hay không, tối hôm qua y vì thỏa mãn hẳn mà cả đêm không chợp mắt bị hẳn lẫn qua lẫn lại.

“A.....nhanh đến..... A.....” Chiếc quần lại bị Thác Bạt Hoàn Thành xé rách.

Lúc này, bên ngoài chợt truyền đến tiếng nói của một gã thị vệ”Tướng quân, chúng ta đến nơi rồi.”

Sau này Thịnh Lật mới biết được, người đánh xe đáng thương không biết lựa chọn thời gian gọi Thác Bạt Hoàn Thành xuống xe, bị phạt chà thùng phân cùng thùng nước tiểu suốt ba tháng!

Bởi vì quần trên người Thịnh Lật đã bị ai kia xé nên y chỉ có thể miễn cưỡng dùng lớp áo ngoài che chắn, được Thác Bạt Hoàn Thành ôm xuống xe ngựa. Dọc theo đường đi Thịnh Lật thấp thỏm không yên bị hẳn ôm vào trong ngực, nơi nóng bỏng dưới hạ thể đã dựng thẳng không chút kiêng kị chống tại quần y. Khiến Thịnh Lật khó chịu muốn chết, nhúc nhích một chút cái đó sẽ phồng lên, thậm chí còn cảm nhận được gân mạch nhảy lên.

“Ack!” Thịnh Lật muốn rút lui nhưng đã bị hẳn dính ngay cục hoa.

Khi Thịnh Lật lần nữa bị đại hôi lang đặt tại trên giường, không kìm được thở dài một hơi: “Ta nói Thác Bạt Đại tướng quân này, ngài thật sự không thấy mệt ư? Hay uống thuốc thế nào!”

“Ngươi mệt?” Thác Bạt Hoàn Thành từ từ đi vào cảm giác bị Thịnh Lật cắn nuốt thật vô cùng thoải mái.

“Nói nhảm! Cả ngày làm có thể không mệt sao!” Thịnh Lật hỏi hận ban đầu đã.... A

“Thường vận động sẽ có lợi cho thân thể!” Thác Bạt Hoàn Thành dè dặt cái miệng đang cọt quẹt nhanh chóng đút vào.

“Nếu còn tiếp tục, không sớm thì muộn cũng sẽ tàn.....” Thịnh Lật vĩnh viễn, miệng lẩm bẩm không phục.

“Tàn cũng tốt, mỗi ngày chỉ cần nằm ở nhà chờ ta trở về yêu thương ngươi cũng không cần lo lắng ngươi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.” Tất nhiên Thác Bạt Hoàn Thành đã biết đêm nay Thịnh Lật đã gặp ai, nhắc tới càng cảm thấy tức giận muốn phát tiết.

“Ừ..... ư a..... A, không..... Không được..... từ từ thôi!” Thịnh Lật có chút không chịu nổi.

“Phải không?” Thác Bạt Hoàn Thành giống như đang trêu ghẹo tiểu hài tử, rút ra biên độ rộng lại không hoàn toàn rời đi thân thể Thịnh Lật mà dọc theo nơi không an phận thăm dò khiến Thịnh Lật ngứa ngáy khó chịu.

“..... sâu hơn một chút, a.....” Thịnh Lật thật sự chịu không nổi giày vò thể này, vì vậy nghiêm mặt ngưng ngừng mở miệng.

“Cái gì? Ngươi nói cái gì, nói nhỏ quá ta không nghe thấy!” Thác Bạt Hoàn Thành cố ý làm khó ái nhân trong lòng!

“Sâu một chút, ta thật khó chịu.....” Thịnh Lật cong người nghênh hợp với nóng bỏng của Thác Bạt Hoàn Thành, chờ đợi hẳn vào hết bên trong.

“Nhưng ta rất thoải mái!” Thác Bạt cố nén xung động trong người tiếp tục trêu chọc Thịnh Lật, thật ra không biết đang trêu Thịnh Lật hay tự trêu chính mình!?

“Tướng quân..... van cầu ngài a, ta khó chịu quá!” Thịnh Lật chân mày siết chặt, khuôn mặt ửng đỏ nhìn về phía Thác Bạt Hoàn Thành cầu xin.

“Cái gì?” Thác Bạt Hoàn Thành buồn bực thét lên.

“Xin ngài, xin ngài a.....” Lòng ngực Thịnh Lật bị Thác Bạt Hoàn Thành hung hăng cắn xuống, “Xoẹt——”

“Nói lại!” Thanh âm Thác Bạt Hoàn Thành lúc này đã không còn dịu dàng mà ngập tràn tức giận.

Thịnh Lật định mở miệng không ngờ hạ thân lại rơi vào trong tay Thác Bạt Hoàn Thành bị hấn giầy xéo thắm thương.

“A nha.....”

“Gọi ta cái gì!?” Thác Bạt Hoàn Thành vừa đùa bỡn đồ chơi trong lòng bàn tay vừa gằng giọng hỏi.

“Thác Bạt..... ah, tướng quân..... A, Hoàn Thành, Thành a, ô ô tướng công

~”

“Ngoan!”

“A ——!”

Thác Bạt Hoàn Thành hài lòng cách xưng hô thế này, tiếp theo nhắm cúc hoa Thịnh Lật thẳng đảo hoàng long!

23. Chương 23

P.S: Trong tuần sau sẽ hoàn bộ này luôn nhé ^0^

Sau trận mây mưa kịch liệt, hai người mồ hôi đầm đìa nằm trên giường nghỉ ngơi, Thịnh Lật xụi lơ trong mảnh lầy lội, cả người như bị rút hết khí lực, mệt mỏi nhắm mắt để mặc Thác Bạt Hoàn Thành ôm vào trong ngực. Thác Bạt Hoàn Thành ngửa đầu nhìn góc giường, rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Đêm qua Lý Mục gửi đến một phong mật thư, đa phần nói về tình trạng hiện tại trong quân doanh, một số việc cần bàn bạc cùng chủ công. Nhưng chỉ cần đọc chéo sẽ thấy được bốn chữ—— mọi sự cẩn thận. Thác Bạt Hoàn Thành nghĩ suốt một đêm vẫn không nghĩ ra bản thân gặp gì bất trắc.

Thác Bạt Hoàn Thành cúi đầu nhìn Thịnh Lật đã ngủ thiếp đi, trong lòng bỗng thấp thỏm không yên, vươn tay vén lên một sợi tóc đưa lên mũi ngửi, mùi vị thơm mát dễ chịu. Nếu đúng như lời Lý Mục, khiến hắn lo lắng nhất hẳn là tiểu sủng vật trong ngực này.

+++++

Sáng hôm sau, trời trong nắng ấm, khí trời tình lãng, Thịnh Lật ở phía sau vườn hoa tâm đình vui vẻ đọc sách viết chữ. Ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng, mây bay vụn vặt. Cuộc sống hạnh phúc thế này khiến con người ta cảm thấy thật thỏa mãn.

Thịnh Lật ngồi trên đá phiến, dùng bút lông chưa chấm qua mực nước mô phỏng theo cách Thác Bạt Hoàn Thành sao chép binh thư. Chữ của hắn vừa cứng cáp lại có lực rồi lại uyển chuyển muốn mô phỏng thật sự rất khó, thế nên đến bây giờ Thịnh Lật vẫn chưa dám chân chính viết.

“Chỗ này cần dùng lực kéo vút lên!” Thanh âm ngập tràn từ tính vang lên sau lưng Thịnh Lật, chưa nói dứt lời Thác Bạt Hoàn Thành đã vòng tay từ phía sau Thịnh Lật vòng ra trước cầm lấy tay phải chấm xuống mực nước, dạy Thịnh Lật viết chữ trên thẻ trúc.

Không trung vờn đến một luồng gió thổi tan đám mây bông bành, cây tử đằng tâm tình thư sướng tỏa ra hương thơm thắm tận ruột gan. Thịnh Lật mặc tổ bào bằng gấm, mặc dù chưa tới hai mươi tuổi đã được Thác Bạt Hoàn Thành xem như người trưởng thành cho phép bước lên phát quan.

“Có muốn lễ vật hay không?” Thác Bạt Hoàn Thành hỏi.

“Tự dung sao lại tặng ta lễ vật?” Thịnh Lật hiếu kỳ hỏi.

“Nói mau, bằng không lát nữa ta thay đổi chủ ý không muốn tặng quà cho ngươi nữa, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn!” Thác Bạt Hoàn Thành cúi xuống ngửi mùi hương thơm ngát trên người Thịnh Lật.

“Có phải ta muốn sao trên ngời ngài cũng hái cho ta?” Thịnh Lật chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Dù ngươi có muốn mặt trăng trên trời ta cũng hái xuống cho ngươi.” Khẩu khí hết sức ngọt ngào khiến Thịnh Lật cảm thấy bản thân hạnh phúc, thật ra chỉ cần có huynh bên cạnh đã là món quà lớn nhất.

“Tốt lắm, vậy ta muốn mặt trời ở tí trên cao! Ha ha!” Thịnh Lật vui vẻ nói ra ước muốn của mình.

“Được!”

Bàn tay Thác Bạt Hoàn Thành rất lớn cũng rất ấm áp như chiếc thuyền phiêu bạc trên biển cả đã lâu rồi cuộc tìm được cảng cập bến. Sau đó trên thẻ xuất hiện bốn chữ lớn cứng cáp có lực lại lại phiêu dật như gió——”Thác Bạt Hoàn Thành”.

“Đây là tên của ta, ngươi phải học nhuần nhuyễn rồi khắc sâu vào lòng. Nhớ kỹ từ ngày ta gặp ngươi đã định kiếp ngày ngươi sống vì bốn chữ này!” Tuy Thác Bạt Hoàn Thành nói năng bá đạo bức ép không cho người khác từ chối nhưng trong lòng Thịnh Lật lại cảm thấy rất ngọt.

“Ngài có tâm sự?” Thịnh Lật do dự một hồi rồi cuộc cũng hỏi ra miệng. Thời điểm Thác Bạt Hoàn Thành viết bốn chữ này dừng lại nhiều lần, dựa theo thói quen dĩ vãng của hắn thì đặt bút liền viết không chần chừ không do dự điều này rất đáng lo ngại.

“Đám tặc tại cảnh Nam Hải liên kết cùng Từ quốc muốn tóm thâu tất cả quốc thổ lớn nhỏ, gần đây hắn đang nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi thời cơ thích hợp sẽ kết hợp cùng ba mươi vạn đại quân thiết huyết tinh binh trực tiếp công kích các quốc thổ lớn nhỏ Tây Nam, không đến nửa năm sẽ đánh tới nơi này. Trước khi hắn đánh tới chúng phải phòng ngừa chu đáo bóp chết kế hoạch của bọn họ, bởi vậy chủ công đã hạ lệnh phong ta làm Đại tướng quân Trấn Nam, ngay lập tức mang ba mươi lăm vạn binh đến cảnh Nam Hải diệt trừ quân địch!” Thác Bạt Hoàn Thành vừa nói vừa thần nhiên hạ bút.

“Ngay lập tức? Gấp gáp thế ư?” Thịnh Lật đặt bút trong tay xuống, cuộc sống yên tĩnh rồi cuộc bị phá vỡ.

“Để ta đi thu thập hành lý trước, trễ nãi hành trình sẽ không tốt.”

“Hành lý đã phái hạ nhân thu thập xong, ngươi cứ an tâm chờ ta chiến thắng trở về được rồi.” Thác Bạt Hoàn Thành cầm lên thẻ tre vừa viết bốn chữ kia, ánh mắt sắc bén lại mang theo thâm ý khác.

“Cái gì mà chờ ngươi chiến thắng trở về?” Thịnh Lật nóng lòng hỏi.

“Ta đã an bài một ít người ở lại bảo vệ ngươi, có thể yên tâm. Những chuyện vặt vãnh thường ngày ta cũng đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ là gần đây bên ngoài rối ren ngươi tốt nhất không nên ra khỏi cửa, ở trong phủ an toàn hơn, người bên ngoài cũng không biết ngươi ở đây, nếu có ai hỏi thì.....”

Lời Thác Bạt Hoàn Thành vẫn còn chưa nói hết đã bị Thịnh Lật chặn lại.

“Ta muốn đi theo ngài!” Thịnh Lật tâm tình dè nén đồng loạt đổ vỡ, tức giận nói: “Ngài muốn bỏ lại ta một mình ở chỗ này? Chẳng lẽ ngài quên đã hứa với ta những gì ư? Ngài nói chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ đến chết cũng không đổi. Tất cả đều gạt ta?”

“Ngươi hãy nghe ta nói trước.....” Thác Bạt Hoàn Thành không biết phải giải thích từ đâu. Lần này xuất chinh cơ hội chiến thắng trở về không lớn, hơn nữa mấy ngày trước trong mật hàm Lý Mục gửi đến dặn hắn “mọi sự cẩn thận”, bởi vậy Thác Bạt Hoàn Thành không muốn Thịnh Lật theo hắn mạo hiểm.

Trước kia mỗi khi ra trận đều đơn một mình cho nên chưa từng biết sợ hãi là gì nhưng hiện tại không giống lúc trước, hắn tuyệt đối không thể để Thịnh Lật chịu dù chỉ một chút nguy hiểm!

“Khi còn ở quân doanh ngài còn nhớ hay không, lúc đó ta sốt đến hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại trên mái tóc lại xuất hiện một cái tử kết, kết đó là ngài đánh đúng không, ngài đem tóc hai người chúng ta thắt vào nhau ngụ ý “vợ chồng son”, giờ ngài tại sao lại bỏ ta một mình ở lại nơi này? Ta trước kia cũng đã từng ở trong quân doanh, ta không sợ chết, sợ nhất chính là ——” ... ngài rời khỏi ta.

Thịnh Lật nắm riết lấy ống tay áo Thác Bạt Hoàn Thành, khẩu khí chất vấn mang theo cầu khẩn, Thịnh Lật chưa từng nghĩ tới có một ngày hai người phải tách ra, hẳn muốn bỏ y lại nơi này.

Trong lòng Thác Bạt Hoàn Thành đột nhiên cảm thấy bức bối đè nén đến thở không ra hơi, không được, không thể vì mấy câu đơn giản của Thịnh Lật mà mang y đi mạo hiểm!

“Cần rồi! Trọng địa quân doanh làm sao có thể để một nam sủng tùy tiện đến đó!” Sau khi Thác Bạt Hoàn Thành dứt lời liền đem thẻ tre trong tay tức giận quăng mạnh xuống đất, phịch một tiếng làm Thịnh Lật ứng phó không kịp!

Nhìn bóng lưng Thác Bạt Hoàn Thành rời đi, y tay chân luống cuống vội vã chạy theo bóng lưng kia. Thế nhưng Thịnh Lật trăm triệu lần không nghĩ tới chính là quân đội của Thác Bạt Hoàn Thành đã sớm chờ đợi ngoài cửa lớn.

Thịnh Lật muốn chạy theo lại bị lính gát cửa ngăn cản, dù có gào thét đến tê tâm liệt phế đổi lấy Thác Bạt Hoàn Thành tuyệt tình không quay đầu lại dù chỉ một lần, nhảy lên ngựa liền rời đi.

Hắn cứ như vậy rời đi không trở lại mà từ sau ngày Thác Bạt Hoàn Thành đi rồi Thịnh Lật trở nên bình tĩnh lạ thường, mỗi ngày đều luyện chữ viết nhuần nhuyễn tám chữ Thác Bạt Hoàn Thành đã dạy đi: “Tình không đổi thay, Thác Bạt Hoàn Thành”.

Không nghĩ tới mấy ngày trước Thác Bạt Hoàn Thành lưu lại mấy chữ lại chính là động lực giúp Thịnh Lật sống sót.

Thác Bạt Hoàn Thành, tuy ngài đã rời đi nhưng ta sẽ ở lại nơi này chờ ngài, bởi vì “Tình không đổi thay”.

24. Chương 24

Ba tháng sau ——

Ánh trời triều lạnh lùng thê thương rải xuống xuyên thấu qua từng táng lá vẩy xuống trên mặt giấy Tuyên Thành. Thời gian đã không còn sớm, Thịnh Lật cầm lấy lá thư vừa mới viết xong định Thác Bạt Hoàn Thành đứng dậy trở về phòng.

Mới vừa bước vào cửa phòng đột nhiên nghe được thanh âm xôn xao phía sau bình phong, đi đến gần nguyên lai là bọn hạ nhân đang dọn dẹp nghị luận, có một người vừa giữ thăm vừa nói: “Trương Liễu, cô nói xem tiểu nam sủng kia sau này thế nào?”

Trương Liễu trả lời: “Không biết, bất quá dựa theo quy củ nếu Thác Bạt Hoàn Thành tướng quân chết trận, một bất y chôn cùng không thì đem bán lấy ngân lượng.”

Bốp ——

Những thứ trong tay Thịnh Lật rơi ngổn ngang xuống đất, bút lông nghiên mực tán loạn khắp nơi.

Chết trận?

+++++

Năm Xuân Thu, Tề chủ công nước Đại Tương nghe tin Thác Bạt Hoàn Thành chết trận, Tề Công tiếc thương vị tướng quân đã từng lập nhiều công lao hiển hách nên ban lệnh cho phép chôn cất tại An Lăng, cả nước tưởng niệm ba ngày.

Ngày tiếp theo, đám binh lính cùng chinh đem bộ giáp đã từng bao công lao hạng mã thiêu trụi, đem tro bụi để vào quan tài chôn xuống mồ.

+++++

Đêm tới mưa rơi như trút nước, Thịnh Lật mở rộng cửa sổ để từng đợt mưa đưa nhau thổi vào, trên người chỉ mặc một thân y phục thuần trắng, nhìn lá thư trong tay vẫn chưa được gửi đi, đúng là tạo hóa trêu người. Thác Bạt Hoàn Thành chinh chiến cả cuộc đời đổi lại kết quả thế nào? Thậm chí ngay cả thi thể cũng không tìm được, chỉ qua loa đốt vài bộ trang phục liền xem như xong tang lễ. Người đã chết còn cần công danh làm gì.

Trời đêm lạnh lẽo, ánh nến lẻ loi đơn độc, Thịnh Lật lần đầu tiên cảm thấy không có Thác Bạt Hoàn Thành bên cạnh đêm lại tịch mịch đến vậy, bất lực đến vậy. Bất quá sau này sẽ không còn nữa.

Khóe miệng Thịnh Lật khẽ cong lên bật ra nụ cười ảm áp “Ta sẽ đến thế giới của ngài để tìm ngài, sau này mỗi khi đêm đến sẽ không còn lạnh buốt nữa.”

Đột nhiên một trận hàn phong đột kích, Thịnh Lật kinh ngạc quay lại nhìn nam nhân khoác áo choàng đứng ngoài cửa. Nước mưa theo áo choàng nam nhân tí tách tí tách rơi xuống.

Thịnh Lật im lặng không nói, Tề Công cởi xuống áo choàng nhìn Thịnh Lật vẫn bình thản lạnh nhạt, cười cười đi tới.”Mưa gió lớn quá chừng, sao người không khép cửa sổ?”

“Không biết chủ công mạo hiểm đêm khuya đến đây là có chuyện gì quan trọng?” Không hiểu tại sao Thịnh Lật nghĩ được trên người nam nhân này có mùi tà ác.

“Lương cầm trạch mộc nhi lâu, đạo lý này không cần ta nói thêm nữa đúng không.” Tề Công không quanh co nói thẳng. Hiện tại Thác Bạt Hoàn Thành đã chết, không cần thiết nói nhảm thêm nữa.

Thịnh Lật cau mày hừ lạnh: “Lần trước gặp nhau tại đình hoa sen chỉ sợ không phải vô tình gặp được!”

“Người rất thông minh bất quá biết thì đã muộn. Để có được lần vô tình chạm mặt đó ta đã chờ suốt một năm.” Tề Công nhẹ giọng nhắc lại.

“Nếu ngài đã sắp tâm sắp xếp ta, vậy ban đầu hà cớ gì đem ta tặng cho Thác Bạt Hoàn Thành?”

Ánh mắt Tề Công mỗi khi nhìn y có điểm rất kỳ quái, việc này lần đầu cung y tiến cung đã phát hiện. Bất quá mãi cho đến bị đưa quân doanh cho đến lúc này y vẫn không thể hiểu rõ nếu đã có ý với y sao còn tặng cho người khác.

“Muốn nắm giữ binh quyền vững chắc nhất định phải dựa vào Thác Bạt Hoàn Thành, mà người có dung mạo xinh đẹp thông minh biết điều là lựa chọn duy nhất nắm giữ Thác Bạt Hoàn Thành, bởi vậy dưới tình huống vạn bất đắc dĩ ta mới không thể làm gì khác hơn nhện đầu đem thứ bản thân yêu thích tặng ra ngoài. Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, hiện tại hắn đã chết, ta dĩ nhiên muốn đem thứ đáng lý thuộc về ta thu hồi trở lại!” Lời vừa dứt Tề Công cũng đã đi đến gần, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương Thịnh Lật.

“Người hiện tại không đường lựa chọn, đừng quên cả nhà người còn đang trong tay ta.....”

Thịnh Lật nghe được kinh ngạc lui về phía sau một bước, trong lúc hấp tấp đem phong thư trong tay giơ lên trước mặt Tề Công: “Nhưng ngài đã tính sai, hắn không có chết, đây là lá thư Thác Bạt Hoàn Thành dùng bồ câu đưa cho ta!”

Tề Công nheo lại đôi mắt nhàn nhạt sương mù, bán tín bán nghi giật lấy lá thư.

“Tình không đổi thay, Thác Bạt Hoàn Thành. Không sai, đây quả thực là bút tích của hắn nhưng dùng bồ câu đưa tin nhanh nhất cũng phải mất năm ngày, hắn trước khi chết gửi tin cho người, không có nghĩa hắn bây giờ còn sống.....”

“Chết? Cái chữ này đối với Thác Bạt Hoàn Thành quá nhỏ bé. Ngài đừng quên mười tuổi hắn đã một thân võ nghệ, mười bốn tuổi lãnh binh đánh giặc cũng chưa từng thất bại! Dù hắn có muốn chết chỉ sợ tử thần cũng không dám giữ hắn.” Thịnh Lật hoang mang bịa đại một chuyện để gạt y.

Tề Chủ ý vị sâu sa nhìn Thịnh Lật, từ từ buông lỏng tay, một khắc đó Thịnh Lật biết bản thân đã đánh thắng một trận không cần khói cùng thuốc súng. Đúng như binh thư nói binh bất yếm trá, bệnh đa nghi của quân vương mãi mãi không chữa khỏi.

Tề Công cuối cùng vẫn e ngại Thác Bạt Hoàn Thành. Tề không nói quay người lại, nhìn cơn mưa rả rít bên ngoài cửa sổ, giọng lại lạnh đến cực điểm.

“Chuyện hấn chết chỉ là sớm hay muộn mà thôi.” Thịnh Lật không tin nổi nhìn trưng trưng Tề Công.

Y thờ ơ nói tiếp: “Bình quyền của ta đã rơi vào trong tay hấn quá lâu, lâu đến hấn sắp trở thành chủ nhân của Tề quốc. Nếu hấn không chết ta không yên tâm!”

“Nhưng hấn luôn trung thành cảnh cảnh với ngài!” Thịnh Lật chất vấn.

“Vậy thì thế nào, ta là quân còn hấn là thần, quân muốn thần chết, thần phải chết!” Tề Công nói năng hùng hồn.

Thịnh Lật kinh ngạc trợn to con ngươi.

“Ba ngày sau ta sẽ phái người tới đón người!” Khi Tề Công gần đi, quay sang Thịnh Lật nhẹ giọng căn dặn. Trước đó bị Thịnh Lật náo loạn một hồi y đã không còn hứng thú tầm hoan tác nhạc.

“Đón y đi làm gì?” Bỗng nhiên thanh âm rét lạnh mang theo từ tính từ cửa truyền đến. Thác Bạt Hoàn Thành cả người đầm máu chật vật đi vào cửa, đôi mắt căng đầy tơ máu trùng thẳng vào Tề Công, mái tóc trên trán bị nước mưa cùng máu tẩm ướt dán chặt vào người, hoàng kim khô giáp uy phong lẫm lẫm nay còn đâu chỉ còn lại nhếch nhác không chịu nổi.

Tề Công cùng Thịnh Lật đều bất ngờ thấy Thác Bạt Hoàn Thành tự dưng xuất hiện. Thịnh Lật kích động run rẩy cả người, ta biết ngài nhất định sẽ trở lại tìm ta.

Khóe miệng mang máu của Thác Bạt Hoàn Thành bỗng cong lên nụ cười khẩy, sau đó thân thể cao lớn ầm ầm té xuống. Ngoài cửa lập tức tràn vào một nhóm nhân mã, trong lúc hỗn loạn Tề Công được người của mình mang đi.

Đột nhiên xảy ra quá nhiều biến cố Thịnh Lật nhất thời chưa kịp thích ứng, tay chân luống cuống vội vàng đi đến đỡ lấy Thác Bạt Hoàn Thành, Thịnh Lật mới vừa chen vào đám người nắm được cánh tay đầm máu của hấn lại bị người khác đẩy ra. Thịnh Lật không phòng bị ngã trên mặt đất.

Cặp mắt của vị nam tử kia tràn đầy địch ý lườm y, tuổi đôi bên cũng xấp xỉ, dìu lấy Thác Bạt Hoàn Thành đi vào phòng ngủ, mà y thì bị người khác đẩy ra ngoài.

Suốt một đêm, ngự y ra ra vào vào. Thịnh Lật lại chỉ có thể đứng ở ngoài cửa đau khổ chờ chực. Sáng sớm khí trời lạnh buốt có lẽ do cơn mưa giông đêm qua, Thịnh Lật vẫn đứng bất động suốt cả đêm. Đột nhiên có một đôi giày màu nâu đi tới trước mắt, đỉnh đầu truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Hừ, thì ra là một nam sủng trong phủ, xem ra không có gì uy hiếp đến ta.” Nói xong nam tử ôm nhẹ cánh tay, cười thật quyến rũ.

“Người là ai?” Thịnh Lật hỏi.

“Ta? Vũ Nhân! Là nam sủng mới của Thác Bạt tướng quân trong ba tháng qua.....” Vũ Nhân đắc ý khoe khoang.

25. Chương 25

.....

“Ta muốn gặp tướng quân!” Thịnh Lật không hờn giận mà chỉ mong sớm gặp được người trong lòng.

“Thác Bạt tướng quân bây giờ còn chưa muốn gặp người, hấn đang nghỉ ngơi, người tốt nhất tự lo thân không nên đến nơi này tự chuốc lấy khổ. Người đâu, xem chừng y, không cho phép y vào trong biệt viện này nữa bước!” Vũ Nhân quay sang phân phó mọi người.

“Dạ” Lời vừa dứt đám nô tài lập tức đem Thịnh Lật kéo ra ngoài.

+++++

Trời nắng chang chang, Thịnh Lật cứ đứng như vậy cho đến trưa, biệt viện không thể vào, chung quanh lại đầy tai mắt của Tề Công, y muốn la to cũng không được chỉ đứng chờ Thác Bạt Hoàn Thành đi ra ngoài, nói cho hẳn biết hiện tại hẳn đang gặp nguy hiểm. Nếu không Tề Công tuyệt đối sẽ không dừng tay hãm hại hẳn!

Vũ Nhân đứng sau lan can lâu các quan sát Thịnh Lật.

“Đần!”

Trước kia còn ở trong quân doanh đã nghe đã nói Thịnh Lật là một nam sủng vô cùng thông minh, biết đọc biết viết, tinh thông binh thư, quan trọng nhất là y biết cách nắm giữ trái tim của chủ nhân. Không nghĩ tới nghe danh không bằng gặp mặt, y cùng mấy nam sủng bình thường không khác là bao. Chỉ biết ngu ngốc làm những chuyện người ta phát ngán. Lại càng không hiểu được Thác Bạt Hoàn Thành khăng khăng một mực chung tình cùng người này! Ngay cả gã ở trước mặt Thác Bạt Hoàn Thành cõi tình quang hẳn cũng không vì thế mà động lòng! Hiện tại ngay cả chủ công cũng mơ tưởng muốn có được y!

Trở lại phòng ngủ, Vũ Nhân nhìn Thác Bạt Hoàn Thành bị thương nặng hôn mê nằm trên giường, neho lại đôi mắt giăng đầy mây mù đi đến.

Vũ nhân nằm nghiêng trên giường nhìn gương mặt nghiêng vô cùng anh tuấn của Thác Bạt Hoàn Thành, vươn tay chậm rãi miêu tả từ mi đến mắt cuối cùng dừng tại đôi môi mím chặt, rồi tùy ý dọc theo thân người trườn xuống phía dưới lên vào trong y phục, nhịp nhàng xoa lấy nhục côn vĩ đại của hẳn.

Động tác nhuần nhuyễn, Vũ Nhân thở hổn hển dán lên ***g ngực Thác Bạt Hoàn Thành, tay mò đến đai lưng rút mạnh ra, tiếp theo hàng loạt nụ hôn như mưa rơi rải xuống, bản thân cũng tự cởi đi áo bào.

Giờ khắc này gã sớm đã chuẩn bị thật lâu, bất quá Thác Bạt Hoàn Thành vẫn cự tuyệt gã. Bởi vì mùa hè nên chỉ mặc một lớp áo, Vũ Nhân rất nhanh thoát đi y phục trần truồng leo lên thân thể Thác Bạt Hoàn Thành vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê.

“Ack!” Ngay một khắc đó Vũ Nhân bị Thác Bạt Hoàn Thành đẩy ngã sang một bên, mím môi khê cười.

“A ~ ta biết người đã sớm tỉnh mà.”

“Đi ra ngoài!” Thác Bạt Hoàn Thành nhìn Vũ Nhân một lần cũng không, nói thẳng.

“Ta rất cuộc có điểm nào không bằng Thịnh Lật, để người nhìn ta một lần cũng không muốn! Ta thậm chí vì người phản bội chủ công, không tố cáo chuyện người chết giả nhưng còn người, người hết lần này đến lần khác cự tuyệt ta! Thác Bạt Hoàn Thành chẳng lẽ người không thể cho ta một cơ hội ư, người có biết khoảnh khắc người cứu ta, ta liền quyết định sau này chỉ đối tốt với mỗi mình người!” Vũ Nhân nhìn Thác Bạt Hoàn Thành vẫn không nhúc nhích, nước mắt ràn rụa nói ra hết suy nghĩ trong lòng.

“Người cùng Thịnh Lật không giống nhau, đi ra ngoài đi. Trước khi quân đội của Lý Mục đến, ta không thể để cho tai mắt trong phủ biết ta chỉ làm bộ hôn mê, nếu không Thịnh Lật nhất định gặp nguy hiểm.” Thác Bạt Hoàn Thành cúi đầu quan sát quanh.

“Người trở lại vì cứu Thịnh Lật, đúng không?” Vũ Nhân cười lạnh cảm giác bản thân bị người ta lừa.

Ban đầu trở về kinh đô gã đã cảm giác kỳ quái, rõ ràng đã thoát khỏi nguy hiểm, rời đi tầm mắt Tề Công nhưng Thác Bạt Hoàn Thành vẫn khăng khăng đòi quay trở lại thì ra hẳn mạo hiểm tánh mạng vì muốn cứu Thịnh Lật. Mà gã từ đầu tới đuôi tựa như một Tiểu Sữu tự biên tự diễn, tự ngu tự nhạc.

“Không sai, ta sẽ không bỏ lại một mình Thịnh Lật, ta cứu người chẳng qua tình cờ, người không nên nghĩ nhiều. Ngày mốt, Tề Công sẽ phái người tới đón Thịnh Lật, quân đội Lý Mục cũng sẽ đến vào ngày mốt, khi đó nhất định sẽ có một trận đổ máu. Người cũng nên thừa dịp rối loạn chạy thoát đi.....” Nói xong Thác Bạt Hoàn Thành đưa tay mở hé khe cửa sổ, nhìn Thịnh Lật đứng suốt một ngày dưới ánh mặt trời nóng bức, trong lòng âm thầm nhói đau.

+++++

Rời khỏi biệt viện, Vũ Nhân nhìn Thịnh Lật vì đứng dưới ánh nắng chói chang mà mồ hôi đầm đìa, cười khê một tiếng: “Hừ, ta cùng tướng quân ở trong biệt viện phúc vũ phiên vân hưởng thụ khoái cảm, người

thì phải đứng nơi đây chịu khổ, thật tội.” Nói xong, Vũ Nhân cố ý kéo y phục xóc xếch đi đến gần Thịnh Lật.

“Để cho ta gặp hần một lần, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với hần, coi như ta muốn trả ơn hần, trả ơn hần đã cứu mạng ta tại Đào Viên, ở rừng cây nhỏ thay ta chịu một tên, bao dung ta, xem ta như trân bảo.....” Bất tri bất giác Thịnh Lật kể lại rất nhiều việc khi cả hai bên nhua, thì ra giữa bọn họ từng có những hồi ức tốt đẹp như vậy.

Vũ Nhân mang theo nụ cười giễu cợt rời đi. Chẳng qua ngay lúc đó Vũ Nhân cũng không biết rốt cuộc đang cười nhạo Thịnh Lật hay cười nhạo bản thân.

+++++

Sáng sớm ngày thứ ba, Vũ Nhân từ trong biệt viện đi ra ngoài, thấy Thịnh Lật vẫn như cũ đứng ở nơi đó, Thịnh Lật đã ba ngày hai đêm không uống cũng không ăn, giờ đây cả khuôn mặt trắng bệch như quỷ, đôi môi khô nứt đến rỉ máu.

Vũ Nhân đi tới còn chưa kịp mở miệng, Thịnh Lật đã ‘ầm’ quỵ xuống, toàn thân Thịnh Lật đã không còn chút khí lực, đầu choáng váng đến không còn nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đưa tay bắt được ống quần Vũ Nhân, giọng khàn đến đáng sợ: “Cầu xin người, cầu xin người để ta nói với Thác Bạt Hoàn Thành nói một tiếng, không để ta gặp mặt hần một lần cũng được, ta thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói cho hần biết.....”

“Để người đi câu dẫn tướng quân hả? Ta không có ngu như vậy.” Vũ Nhân bị Thịnh Lật bắt được ống quần giấy mãi vẫn không ra.

“Sở dĩ Thác Bạt tướng quân bị thương tất cả đều do một tay Tề Công bày ra, y sợ Thác Bạt Hoàn Thành độc chiếm binh quyền ngày sau bụng dạ khó lường tạ cho nên muốn giết hần diệt trừ hậu hoạn, Tề Công sẽ không dễ dàng bỏ qua, người mau nói Thác Bạt Hoàn Thành biết để hần sớm trốn khỏi nơi đây, chung quanh nơi này rất nhiều tai mắt của Tề Công.....” Thịnh Lật đã không còn thời gian suy nghĩ Vũ Nhân có phải hay không tai mắt của Tề Công, lo lắng nói ra hết thảy!

Nói xong Thịnh Lật cũng ngã xuống đất ngất đi, Vũ Nhân nhìn Thịnh Lật ngất xỉu, trong lòng đột nhiên toát ra một cỗ hận ý.

Một vì Thác Bạt Hoàn Thành biết trở về sẽ gặp nguy hiểm mà vẫn khư khư quay lại.

Một vì Thịnh Thật đứng dưới ánh nắng mặt trời hai ngày ba đêm không ăn không uống!

Vũ Nhân quan sát chung quanh, khi phát giác không có người nào bên cạnh mới nắm chân Thịnh Lật kéo y ra bên ngoài

Màn đêm rất nhanh phủ xuống, người của Tề Công rất nhanh tiến đến, trước đó có một số người giả vờ đến xem bệnh cho Thác Bạt Hoàn Thành, đem một vị nam sủng bên trong trói lại đưa vào bên trong xe ngựa, sau đó xe ngựa một đường chạy khỏi hoàng cung.

+++++

Bầu trời đêm tĩnh lặng có thể nghe rõ tiếng kêu vanh vãn không biết ngừng nghỉ bên ngoài cửa sổ, Thịnh Lật nằm bên trong xe ngựa lưng la lưng lay, cổ họng khô thốc đến khó chịu. Ngay sau đó lập tức có nước đưa đến khóe miệng, Thịnh Lật từng ngụm từng ngụm uống xuống lại bị sặc nước đến ho khan “Khụ khụ!”.

“Khá hơn chút nào chưa?” Thanh âm từ tính để Thịnh Lật trong nháy mắt lấy lại tinh thần.

“Thác Bạt Hoàn Thành? Sao ngài lại ở chỗ này?” Thịnh Lật kinh ngạc hỏi tiếp.”Không phải ngài đang bị thương?”

Ngoài xe ngựa rèm bị nhấc lên, Lý Mục cau mày ngoái đầu vào trong nói: “Nhỏ giọng một chút! Chúng ta sắp đến cửa thành.”

Thác Bạt Hoàn Thành lập tức quăng ánh mắt cho Lý Mục ý bảo yên tâm đi, đồng thời dùng tay che lại miệng Thịnh Lật, Thịnh Lật yên lặng nằm trong ngực Thác Bạt Hoàn Thành không dám nhúc nhích.

Lý Mục mặc một thân y phục người đánh xe, một tay nắm dây cương một tay đưa vào ngực móng ra thổi bạc đưa cho lính gát cửa, nói giọng ngọt sớt: “Đại ca, lão thái thái nhà ta không thể ra ngoài trời rét cũng không thể gặp gió, ngài đại nhân đại lượng cho chúng ta qua cửa thành đi, ha ha.”

Binh lính âm thầm đóng đếm sức nặng của thổi bạc, quay lại hướng binh sĩ phía trước lớn tiếng nói: “Xe này không thành vấn đề, mở cửa thành, cho đi!” Lý Mục đánh xe đi về phía trước. Bên trong xe hai người nọ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng hét của một vị binh lính: “Chủ công có lệnh, tối nay phong bế cửa thành, bất kỳ xe ngựa nào cũng không được xuất nhập!” Thịnh Lật ngồi ở bên trong xe hai vai run lên.

“Xe ngựa phía trước mau dừng lại!” Binh lính nọ vừa đuổi theo vừa hô hét.

Lý Mục nghe vậy lập tức đánh xe phóng nhanh, lần thứ hai Thác Bạt Hoàn Thành vén rèm xe nhìn ra bên ngoài quan sát tình hình, truy binh đã gia tăng đến hai ba trăm người!

Truy binh dần dần vây kín xe ngựa, Thác Bạt Hoàn Thành nhảy xuống xe ngựa dùng quyền vật lộn cùng kẻ địch, Lý Mục cùng Thác Bạt Hoàn Thành trước đó bị trọng thương vẫn chưa khôi phục, giao đấu một hồi bọn họ rất nhanh rơi về phía hạ phong.

ẦM! Lý Mục bị đá đúng vết thương, Thác Bạt Hoàn Thành cũng bị bọn họ kiềm giữ, Thịnh Lật bị buột xuống xe ngựa trời chật.

Thác Bạt Hoàn Thành quay đầu nhìn Lý Mục thở dài nói: “Lão Lý, ta mới đem quân đội giao cho người mấy ngày, người làm gì mà bọn chút lười nhát quá vậy, đến cũng chậm hơn người khác!”

Lý Mục ngẩng cao đầu, trong miệng lẩm bẩm: “Ba, hai, một”

Giết ——!

Không đợi truy binh kịp phản ứng, đột nhiên chung quanh xuất hiện một đám hắc y nhân đem ba trăm truy binh trong nháy mắt giết tinh quang!

Thác Bạt Hoàn Thành thoát khỏi chạy đến mở trời cho Thịnh Lật, Thịnh Lật biểu tình kinh ngạc, nhát thời chưa biết xảy ra chuyện gì.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta không phải đang trên đường đến hoàng cung, còn ngài nữa không phải đang bị thương? Còn có Lý Mục, người không phải đã chết rồi sao.....”

“Trước tiên phải rời khỏi nơi này đã, có gì trở về từ từ nói.” Thác Bạt Hoàn Thành mang theo Thịnh Lật cùng Lý Mục lên xe ngựa.

Lý Mục nhìn phía ngoài nói: “Qua Bình Hòa cốc này đến được biên ngoại chúng ta sẽ an toàn.”

“Chúng ta còn bao nhiêu huynh đệ?” Thác Bạt Hoàn Thành hỏi.

Lý Mục trầm tư nói: “Mười!” sau đó tiếp tục bổ sung “Lúc ấy người nói giải tán, chỉ có ba trăm huynh đệ nguyện ý đi theo chúng ta mạo hiểm, lúc đầu ta định dẫn theo hai trăm người đi cứu người cùng Thịnh Lật. Không ngờ trên đường bị một ngàn tinh anh của Tề chủ công mai phục giết sạch, hiện tại nhóm tám mươi người đi cứu Vũ Nhân, còn hai mươi người vừa rồi vì cứu chúng ta mà chết phân nửa, giờ chỉ còn mười.”

“Đến chỗ an toàn chúng ta sẽ đem tiền tài trên người phân phát cho bọn họ, để bọn họ trở về nhà đi.....” Thác Bạt Hoàn Thành nói.

“Được!”

“Cứu Vũ Nhân? Tại sao?” Thịnh Lật hoàn toàn không rõ hiện trạng.

Thác Bạt Hoàn Thành thở dài một hơi: “Vũ Nhân là nam sủng do Tề công mới cử tới giám thị ta, trong một lần ngoài ý muốn ta đã cứu mạng gã, tiếp theo gã vì ta phản bội chủ công, còn..... còn có trong lúc người đang hôn mê thay người đi hoàng cung. Ta phái tám mươi người đi cứu gã, hiện tại không nghe được tin hồi báo, hẳn đã bị ám sát toàn đội....”

Thịnh Lật kinh ngạc tột độ, Vũ Nhân không phải rất ghét y sao? Tại sao lại thay thế y đi chịu chết?

26. Chương 26

Hoàng cung Tề quốc, Trắc Thiên điện.

Bên ngoài mặt trời treo cao rạng rỡ, không ai nghĩ đến mấy ngày trước vừa đổ một trận mưa lớn tẩy rửa cả cung điện, giờ đây khắp nơi hoa hoa lệ lệ một màu xanh ngát. Lại có một ngọn đăng lẳng lẳng nằm một bên không ai động đến.

Trong điện hoàn toàn tương phản với vẻ sáng sủa bên ngoài mà âm u ươn ướt, gạch đá lạnh như băng ăn mòn thân thể Vũ Nhân khiến người nhìn thấy cũng phải lạnh run.

Lúc này Vũ Nhân bị khóa sắt lạnh lẽo giam cầm tay chân, trên thân thể trải rộng vết thương thê thảm không nở nhìn, mái tóc dài bị xoắn tung, Vũ Nhân cố nén đau đớn nhẹ giọng nói.

Cửa cung bật mở, có tiếng bước chân chậm rãi đi tới, Tề Công từ từ ngồi xổm xuống trước mặt Vũ Nhân, ánh mắt sắc bén ngó chừng Vũ Nhân run rẩy liên hồi, vén lên cằm của gã: “Chỉ cần người chịu nói Thịnh Lật ở nơi nào, ta liền thả người, bằng không.....”

Nói đến đây Tề Công cầm qua cây nến trên giá cắm, nghiêng thân để giọt sáp nóng bỏng rơi xuống ngay vết thương trên người Vũ Nhân.

“A ——” Vũ Nhân đau lớn la hét khàn cổ họng bất quá hành hạ này so với những gì tối nay gã phải chịu chẳng thấm vào đâu.

Tối hôm qua người nam nhân này phát hiện gã không phải Thịnh Lật liền nổi giận lôi đình dùng roi quất gã xuống trên mặt đất. Khi đám thị vệ lần lượt chạy vào thông báo Thịnh Lật đã chạy trốn, người nam nhân này đã cỡi ra về ngoài tài đức của một minh quân hung hăng cường bạo gã.

Một lần lại một lần đau đớn khiến thân thể gã dần dần chết lặng. Vũ Nhân khàn giọng gào rống: “Ta có chết cũng không nói cho người biết, người có giỏi thì cứ giết ta đi!”

“Thác Bạt Hoàn Thành rốt cuộc cho người lợi lộc gì? Đáng giá để người vì hấn hy sinh nhiều như vậy?”

“Hấn không cho ta bất cứ thứ gì nhưng hấn đối đãi xem ta như một con người, chứ không như người nuôi ta rồi xem ta như một vật phẩm tặng hết quan viên này đến quan viên khác!” Vũ Nhân khổ sở nói.

“Người vốn chính là một tiểu súc sinh, ta xem người sắp quên mất thân phận của mình rồi!” Tề Công tiếp tục nói: “Người hy sinh vì hấn để làm gì, theo ta biết, hấn căn bản không chạm vào người, ngay cả một lần liếc nhìn cũng không nguyện ý. Có lẽ hấn hiện tại đang cùng Thịnh Lật hưởng thụ niềm vui thú vụ sơn mây mưa, đã sớm quên mất có một người như người!”

“Ha ha thật ra ta vì muốn hấn nhớ mãi ơn này cho nên mới thay thế Thịnh Lật vào đây, như vậy hấn sẽ cảm kích ta, nhớ kỹ ta cả đời..... Ha ha.....” Vũ Nhân càng nói càng cười một cách điên cuồng.

Tề Công đưa bốn cây nến trong tay đem nó từ từ dời xuống phía lòng mu dưới hạ thể Thịnh Lật, lửa trên đầu ngọn nến vẫn còn đang cháy rừng rặng bị dời xuống phía dưới động, Vũ Nhân sợ đến cả người run rẩy.

“Không nói đúng không, ta đây cũng muốn xem là miệng người cứng rắn hay cây nến này nóng hơn! Ha ha không biết hạ thể của người có chịu nổi nó không.....” Lưỡi còn chưa dứt ngón tay của Tề Công liền đâm vào bên trong đũng đạo Vũ Nhân, đâm vào mấy cái lại chen thêm một ngón, hai ngón tay tách ra hoa cúc non nở, bàn tay còn lại đưa cây nến còn đang cháy đến gần.

“Không nên, không nên, không nên a ——” Vũ Nhân hoảng sợ đến khóc nức nở, tên này là một kẻ điên! Phụt! Một dòng chất lỏng nóng ẩm chảy ra dập tắt ngọn lửa trên cây nến.

Tề Công nhìn cơ thể Vũ Nhân trào ra một dòng chất lỏng dập tắt cây nến mà cười khê”Xem ra, Thác Bạt Hoàn Thành rất biết cách điều giáo người, nhạy cảm như vậy!” Chất lỏng nhũ bạch sắc theo nến đổ chảy lên tay Tề Công, trong mắt Tề Công bỗng nhiên lóe lên một cỗ hận ý, cây nến thô kệch dài chừng hai mươi centimet ngay lập tức xông vào đũng đạo Vũ Nhân.

“A ——!”

Tề Công một cước đá cây nện đem toàn bộ xộc vào người, tay chân Vũ Nhân đều bị khóa sắt kiềm kẹp không cách nào nhúc nhích chứ đừng nói đến phản kháng. Không quan tâm nhiều Tề Công đứng lên một cước giẫm trên hông Vũ Nhân, hung hăng giáng xuống từng cước, cây nện bên trong dưới sức chèn ép từ từ trượt ra ngoài.

Vũ Nhân đau đớn chỉ có thể gục trên mặt đất để mặt thân thể bị giày xéo, Tề Công dường như phát điên cười ha ha, sau đó giật xuống thắt lưng của mình, nhìn chằm chằm Vũ Nhân dưới thân, tiếp nữa nhanh chóng bỏ đi triệu phục hoa đệ hướng về phía hoa cúc mềm mại đắm vào.

Tề Công năm nay tuổi gần sáu mươi, thân thể đã sớm lực bất tòng tâm hơn nữa ngày thường tầm hoan tác nhạc quá độ, hiện tại dút vào đâm vài chục cái liên tiếp, nhưng phương pháp hành hạ Vũ Nhân ông còn rất nhiều. Tề Công mặc lại y phục, vỗ tay mấy cái, bên ngoài lập tức đi vào năm tráng hán.

Tề Công ung dung sải bước ngồi xuống bàn dài bên cạnh, không nhận được nói: “Còn không lên!”

“Tuân Lệnh” Ba đại hán thấy Vũ Nhân gầy yếu đã sớm không nhận được, nghe được Tề Công ra lệnh liền lập tức nhào tới chỗ Vũ Nhân!

Nam tử đầu đội khăn đỏ trực tiếp nhắc cao hai chân Vũ Nhân, bị thứ nóng bỏng khổng lồ đột ngột xộc vào người, Vũ Nhân muốn khóc thét lại bị một nam tử đầu đội khăn xanh khác dùng miệng ngậm lấy đôi môi, nam tử khăn hồng thì thích đùa bỡn thân thể Vũ Nhân, tần số nhanh đến khiến Vũ Nhân chịu không nổi.

Nam tử đầu đội khăn xanh không chỉ đem đầu lưỡi vói vào trong miệng Vũ Nhân, đôi tay thô ráp còn giày xéo da thịt trước ngực Vũ Nhân. Nam tử đầu đội khăn vàng thì đùa bỡn hạ thân Vũ Nhân, thứ đó cứ giầy giụa lên xuống nam tử khăn vàng dút khoát tiểu Vũ Nhân ngậm trong miệng, thưởng thức hương vị thơm ngon.

Vũ Nhân chưa từng có bị mấy nam nhân cùng một lúc đùa bỡn, nước mắt lăn lăn rơi xuống, ngay vào lúc này dư quang khóe mắt liếc thấy Tề Công vui vẻ ngồi trước bàn dài, vừa uống rượu ngon vừa thưởng thức y bị tao đập giày xéo!

“A ——” Trong cơ thể Vũ Nhân bị bắn đầy chất nhầy bỏng kinh người, không để cho Vũ Nhân nghỉ ngơi, nam tử khăn hồng liền tiếp tục công việc, Vũ Nhân kinh ngạc chưa kịp nhìn đã bị nam tử khăn vàng dùng khăn bịt kín hai mắt, trong nháy mắt Vũ Nhân bị bóng tối bao trùm! Chính vì không nhìn thấy mới càng thêm sợ hãi!

Vũ Nhân toàn thân vô lực nằm yên để mặc bọn họ giày vò, bị hành hạ suốt cả đêm, ba người thay phiên đổi đủ kiểu tư thế, Vũ Nhân không biết đã ngất bao nhiêu lần, một đêm dài thống khổ cứ thế trôi qua.

+++++

Nửa tháng sau.

Khi Tề Công lần nữa đến thiên điện, cảnh tượng bên trong làm ông hơi sững sờ. Tiểu nam sủng Vũ Nhân đã đem năm đại hán hầu hạ đến thư thái ngất trời. Gã đã sớm không còn mị lực như dĩ vãng, trên da thịt mềm mại trải rộng vết thương. Lúc này Vũ Nhân đang chơi đùa thỏa thích cùng nam hán kia “Ư ư a a.....”

Nam tử còn đang trôi động phía sau Vũ Nhân thấy Tề Công từ ngoài cửa đi vào, từ từ rút ra, mấy người khác cũng chậm chậm dừng lại động tác.

Chỉ có Vũ Nhân mang theo ánh mắt yêu nghiệt cùng thân thể cực kỳ mê người xoa người, đầu lưỡi khéo léo từ từ lướt khóe miệng rướm máu, giầy dựa thân thể mềm mại ngồi đây, ánh mắt mị hoặc nhìn Tề Công, trong miệng thỉnh thoảng bật ra rên rỉ khe khẽ. Vũ Nhân trần truồng bò đến dưới chân Tề Công, dùng da thịt cả người nhẹ nhàng ma sát Tề Công.

Tề Công không có bất kỳ phản ứng, mấy nam nhân khác thấy vậy biết điều lui ra ngoài.

Vũ Nhân trèo lên thân thể Tề Công, từ từ cởi ra từng lớp y phục trên người y đồng thời hôn hít từng nếp nhăn trên cơ thể. Mấy phen cọ sát, Tề Công rất nhanh bị trêu chọc nổi lửa, bình thường chỉ có uống thuốc

mới có cảm giác hôm nay bị Vũ Nhân trêu chọc nổi lên khoái cảm.

“A ~” Vũ Nhân nhân lúc Tề Công đang có cảm giác liền chạy tới góc tường, như một thằng bé trai bảy tuổi trần truồng trước mặt một ông lão đầu tóc hoa râm. Vũ Nhân nắm xiềng xích trên tường bày ra đủ loại tư thế mê người câu dẫn Tề Công.

Tề Công cười ha ha nhào về phía Vũ Nhân, Vũ Nhân vội ôm Tề Công đè bên tường triền miên. Không biết tay chân lúc nào đã bị Vũ Nhân trói lại, phát giác Tề Công thăm kê không tốt, muốn tránh thoát lại bị Vũ Nhân che miệng.

Vũ Nhân lè lưỡi liếm qua thân thể Tề Công.”Đừng lên tiếng, ta sẽ cho ông một món quà cả đời khó quên~ ha ha ha

” Cố gắng hết sức mới câu khởi được phân thân héo rút của Tề Công có phản ứng, mặc dù rất nhỏ bất quá đã là cực hạn của ông ta.

Vũ Nhân cười yêu mị một tiếng

“A ——!”

+++++

Khi thị vệ bên ngoài nghe được tiếng rên la của Tề Công, xông vào thì phát hiện Tề Công đã không còn hạ thể, mà từ trong miệng Vũ Nhân lại phun ra một miếng thịt, khoe môi đầy máu, giữa đầu cười ha ha!

Tề Công vì đau đớn quá độ mà rơi vào trạng thái hôn mê!

27. Chương 27

Nhắc đến mùa thu không thể không nói đến mùa thu hoạch, trong đào viên hoa đào đã sớm rụng le lói nhiều quả đào tươi mọng. Thịnh Lật mặc một thân bố y mộc mạc, đem một giỏ chất đầy đào đưa cho Lý Mục nói: “Cầm lấy để trên đường có gì ăn tạm.”

“Đúng đây, lần này từ biệt không biết huynh đệ chúng ta lúc nào mới gặp lại” Thác Bạt Hoàn Thành vẫn thích cách ăn mặc dày cộm, ôm lấy thắt lưng Thịnh Lật vui vẻ nói.

“Sẽ có một ngày ta trở lại!” Lý Mục ngồi trên lưng ngựa quay lại hướng Thịnh Lật nói: “Thịnh Lật, hôm đó ở pháp trường ta không thể cứu người nhà của người, thật sự.....”

Ngày thứ ba Thịnh Lật chạy trốn, Tề Công liền hạ lệnh giết người nhà Thịnh Lật.

“Huynh có thể giúp ta, ta đã rất cảm ơn, có lẽ đây chính là mạng của người nhà ta.” Thịnh Lật buồn bã nói.

“Còn nữa, nghe nói Vũ Nhân đã chết.....” Lý Mục nói đến đây lập tức bổ sung: “Những việc này đều do vận mệnh trêu người, có trách thì trách ông trời, người cũng đừng quá thương cảm.”

“Ừm, ta biết. Lý Mục, huynh nhất định phải đi? Ở đây trải qua cuộc sống không tranh quyền tranh thế không được ư?” Thịnh Lật nói.

“Ta từng đã hứa với Hách Khương nhất định bảo vệ an toàn cho cả nhà y, để người bọn họ lần nữa đoàn tụ, hôm đó, ta..... ta hại chết Hách Khương, ta thật có lỗi với y.....” Lý Mục kể đến đây thì nghẹn ngào không nói nổi nữa

“Đệ không nên quá tự trách, đem Hách Khương đi thiêu là lệnh của Tề Công, lúc đó đệ không muốn chẳng nữa cũng không cách nào thay đổi.” Thác Bạt Hoàn Thành an ủi.

“Tốt lắm, thiên hạ không bữa tiệc nào không tàn, cáo từ!” Nói xong, Lý Mục giục ngựa rời đi.

Thịnh Lật nhìn bóng lưng Lý Mục đi xa mới nói khẽ: “Ta rút cuộc biết vì sao Hách Khương biết trở lại sẽ bị đem thiêu mà vẫn quyết ý quay lại, Lý Mục sẽ không phụ y.”

“Người biết Hách Khương tại sao làm mật thám không?” Thác Bạt Hoàn Thành nhìn về phương xa nhàn nhạt nói.

“Tại sao?” Thịnh Lật trầm ngâm nhìn sang Thác Bạt Hoàn Thành, về phần Hách Khương tại sao phải làm mật thám y thật sự chưa từng nghĩ qua.

“Bởi vì cả nhà của Hách Khương đều chết trong tay thủ hạ Tề Công, y muốn báo thù cho người nhà của mình! Nhưng một mình y không có thể lại không có lực cho nên y cùng ca ca y cùng nhau đầu phục Từ quốc. Mà Từ quốc từ trước đến nay đều xem ta như kẻ địch mới phải người đi giết ta.” Thác Bạt Hoàn Thành cúi đầu nhìn Thịnh Lật trong ngực giải thích tận tình.

“Người nhà y đều đã chết rồi ư? Người nhà Hách Khương không phải bị thất lạc trong thời buổi loạn lạc sao?” Thịnh Lật không thể tin được lỗ tai của mình.

“Không sai, đều chết hết!” Thác Bạt Hoàn Thành nói: “Nhớ lại năm đó ta đi theo Tề Công đồ giết Hách gia thôn, cho nên Hách Khương muốn giết ta!” Thác Bạt Hoàn Thành nói rất bình thản.

“Vậy tại sao vừa rồi ngài không ngăn cản Lý Mục? Cả nhà Hách Khương đều đã chết, Lý Mục làm sao tìm được?” Thịnh Lật cơ hồ muốn chạy theo Lý Mục lại bị Thác Bạt Hoàn Thành ngăn cản.

“Nếu như hấn không đi hấn sẽ an tâm sao?” Thác Bạt Hoàn Thành nhìn Thịnh Lật thiếu kiên nhẫn, nhẹ nhàng lắc đầu. “Vô luận thế nào, Lý Mục vẫn tận mắt nhìn thấy Hách Khương chết, trong lòng y nhất định rất khó chịu!”

Thịnh Lật gật đầu, nghĩ thầm nhìn người mình yêu chết đi làm sao có thể bình thản giống người bình thường được chứ?

“Thật ra người mật báo cho Từ quốc không phải Hách Khương mà là Hách Cô! Y sở dĩ muốn thoa hương liệu lên người người chỉ vì bảo vệ người thôi, loại hương liệu này chỉ có mật thám hoặc sát thủ Từ quốc mới có, chỉ cần trên người người có loại hương liệu này, người Từ quốc tự nhiên sẽ đem người thành người của mình, sẽ không thương tổn người, bởi thế trên người người cùng Lý Mục đều có loại hương liệu này.”

“Nói như vậy.....” Thịnh Lật lần đầu tiên cảm thấy Thác Bạt Hoàn Thành thật sự biết rất nhiều.

“Tốt lắm, có một số việc đã qua thì cứ để nó qua đi, đừng mãi nhắc lại làm gì.” Thác Bạt Hoàn Thành vỗ vỗ bả vai Thịnh Lật.

“Cái gì mà chuyện đã qua đừng mãi nhắc lại! Không có tim không có phổi! Hừ! Tối nay, huynh làm cơm tối đi!” Nói xong, Thịnh Lật chu miệng nhỏ nhắn tức giận bỏ lại một mình Thác Bạt Hoàn Thành chạy trở về đào viên.

Thác Bạt Hoàn Thành cười hì hì đuổi theo, vật nhỏ này lá gan càng lúc càng lớn, mỗi ngày đều cho ra rất nhiều nhiều biểu tình để hấn xem, bắt quả hấn thích như vậy.

“Thịnh Lật, chờ ta với!”

[Hoàn]

28. Chương 28: Phiên Ngoại 1

Bởi vì hai người quyết định ẩn cư, không có hạ nhân bên người, rất nhiều việc phải tự thân vận động.

Sáng sớm hôm nay, hai người mang theo dao bầu cùng đi lên núi đốn củi. Dọc theo đường đi, khát nước có thể ăn quả đào, không biết có phải hoang sơn có nhiều tắm bỏ hơn không mà mấy quả đào nơi này vừa mọng nước lại ngọt lịm, Thịnh Lật ăn suốt sáu tháng vẫn chưa ngấy.

“Woa, nhìn xem, nhìn xem, quả đào nơi đó thật to a.....” Thịnh Lật nắm lấy góc áo Thác Bạt Hoàn Thành, chỉ cho hấn nhìn. Đúng a, nơi đó treo lủng lẳng một quả to tròn, trông thôi đã rất ngon.

Thác Bạt Hoàn Thành bĩu môi.”Muốn ăn?”

Thịnh Lật lập tức dùng sức gặt đầu.”Ừm, rất muốn ăn ~”

“Muốn ăn lắm ư?” Thác Bạt Hoàn Thành hỏi thêm lần nữa.

Thịnh Lật liếc mạng dùng sức gặt đầu.”Ừ ừ!”

“Được rồi!” Thác Bạt Hoàn Thành nhìn ánh mắt tha thiết chờ mong của Thịnh Lật, không để ý chờ lâu liền gặt đầu.”Để ta đi hái!”

Dứt lời, Thác Bạt Hoàn Thành khiêng sọt đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Ai bảo người tối hôm qua bắt ta nấu cơm!”

“Hừ, quý hẹp hòi!” Thịnh Lật nghe vậy giận giỗi đi theo về phía trước. Hai người rất nhanh đạt tới mục đích, Thịnh Lật cầm lấy dao bầu bắt tay đốn cây.

“Để ta giúp một tay!” Thác Bạt Hoàn Thành có ý tốt muốn tới bồi tội.

“Ngừng, không cần huynh giúp!” Thịnh Lật giơ lên dao nói: “Ta đi bên kia, huynh, không cho phép đi theo ta!”

Thác Bạt Hoàn Thành đành ăn ngậm bồ hòn, không thể làm gì khác hơn biết điều chờ Thịnh Lật đốn củi trở lại. Một lúc lâu sau, Thịnh Lật đeo một bó củi, thở hồng hộc đi trở lại, thế nhưng thấy Thác Bạt Hoàn Thành lại đang ngủ!

Thịnh Lật giận đến không chỗ phát tiết, bản thân y cực khổ đi đốn củi, hẳn lại thanh thoi nằm ở đây ngủ, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh Thịnh Lật tung một cú vô ảnh cước vào mông Thác Bạt Hoàn Thành.

Thác Bạt Hoàn Thành bị đá đau mở ra đôi mắt vẫn còn lim dim, ngáp một cái nói: “Chặt xong rồi? Chúng ta đi thôi!”

“Đứng lại! Ta cực khổ đốn củi còn huynh lại thanh thoi ở đây ngủ!” Thịnh Lật chát vấn.

“Nào có?” Thác Bạt Hoàn Thành lập tức chối đẩy.

“Ta tận mắt nhìn thấy mà huynh còn nói xạo ư!”

Thác Bạt Hoàn Thành ôm ngực nói: “Vậy người có bản lãnh quay đầu lại xem một chút đi!”

Thịnh Lật nghe lời quay đầu nhìn lại. Trời ạ! Nhìn đống củi còn cao hơn mình, Thịnh Lật hỏi “GỖ tự động rơi xuống chằng?”

“Cái gì, tất cả đều do ta dùng khí công đánh rớt xuống đấy.” Thác Bạt Hoàn Thành kiêu ngạo nói. Không nghĩ tới khí công hẳn khổ luyện mười mấy năm có ngài lại dùng để chém gỗ. Buồn bực a

~“Vậy huynh tại sao không nói sớm, để ta cực khổ chặt lâu như vậy!”

“Ta có nói giúp người nha nhưng người lại tuyên cáo không cho ta qua, nên ta rồi rãnh không biết làm gì nên mới nằm ở đây ngủ.”Quả thật Thịnh Lật bị Thác Bạt Hoàn Thành chọc giận đến điên rồi.

Mặt trời chiều lặn về phía Tây, Thác Bạt Hoàn Thành dùng dây cột lại mớ củi lần nữa đi xuyên qua rừng đào.

“Đâu rồi?” Thịnh Lật nhìn chung quanh, quả đào to mọng vừa rồi nhìn thấy giờ chạy đi đâu rồi. Lúc này, một quả đào to chậm rãi chạy đến dưới mí mắt Thịnh Lật, Thác Bạt Hoàn Thành đem quả đào đưa cho Thịnh Lật, “Tặng nè!”

Thịnh Lật ôm quả đào cười ha ha “Huynh hái nó hồi nào nha?”

“Mới vừa hái đấy thôi.” Thác Bạt Hoàn Thành thành thật trả lời.

“Gạt người, rõ ràng luôn ở cạnh huynh, tại sao lại không nhìn thấy?” Thịnh Lật quyết không tin.

“Đừng quên, ta có khí công!” Trong lúc nói chuyện hỉ hả, Thịnh Lật cuối xuống cắn một ngụm lên quả đào, biểu tình vô cùng hạnh phúc.

“Ồ!” Thịnh Lật kêu lên.

“Chuyện gì?” Thác Bạt Hoàn Thành vừa quay đầu lại bị Thịnh Lật hôn một cái.

Thác Bạt Hoàn Thành nhìn Thịnh Lật chạy đi vun vút bất giác cười to.

29. Chương 29: Phiên Ngoại 2

Sáng sớm tin mơ, Thịnh Lật cả người trơn bóng chạy ra khỏi gian nhà tranh. Thác Bạt Hoàn Thành từ trong nhà cầm quần áo muốn đưa cho Thịnh Lật. Thịnh Lật lại hô lớn bảo ngừng.

“Huynh cứ để y phục ở đây, ta tự mình đến lấy được rồi ~”

Mới sáng sớm, Thác Bạt cầm thú lại nổi chứng động dục, haizzz, bản thân y chịu không nổi có được không!

Sau khi mặc quần áo tử tế, Thịnh Lật cảm giác mình nhất định phải giữ một khoảng cách với Thác Bạt Hoàn Thành, kết quả lại nghiêm trọng đánh thức Thác Bạt Hoàn Thành.

Thác Bạt hăng thành vừa vặn ôm một cái hộp ra ngoài, Thịnh Lật đã sớm kỳ cảm thấy lạ không biết bên trong giấu cái gì để Thác Bạt Hoàn Thành xem như bảo bối, nội tâm tỏ vẻ kháng nghị ghen ghét dữ dội.

“Sao ngươi lại ở chỗ này, vừa lúc ta có chuyện muốn tìm ngươi!” Thác Bạt Hoàn Thành ngồi xuống.

“Thật trùng hợp, ta cũng có chuyện muốn tìm huynh.” Thịnh Lật vô cùng nghiêm túc nhưng mỗi khi thấy khuôn mặt này, trái tim lại đập loạn nhịp cả lên, nhấp một ngụm trà lấy hết can đảm nói: “Thác Bạt Hoàn Thành, ta có.....” Thịnh Lật còn chưa dứt lời đã bị ánh mắt sắc bén của Thác Bạt Hoàn Thành phóng chết ngay lập tức.

“Ngươi mới vừa gọi ta cái gì? Xem ra buổi sáng hôm nay dạy dỗ ngươi còn chưa đủ, đúng không?” Thác Bạt Hoàn Thành nheo lại đôi mắt lập lòe ánh sáng.

“Tướng công

~” Cửa ải đầu tiên của Thịnh Lật xem như chấm dứt.

“Ừm!” Thác Bạt Hoàn Thành biểu tình hòa hoãn hơn.

“Tướng công, chuyện là như vậy, huynh năm nay cũng đã hai mươi bảy, nếu như chúng ta ngày đêm phóng túng sẽ không tốt cho ngày sau đâu, tuổi thọ không dài!” Thịnh Lật trịnh trọng nói.

“Ừm, nhưng nếu thỉnh thoảng vận động cũng không thể kéo dài tuổi thọ, ngươi cũng biết vi phu không thích hoạt động lại hơi lười, bình thường thời gian vận động đều dùng trên người người, bắt quả ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tiết chế.”

Thịnh Lật queo cổ, ngài lão ơi, ngài có biết gì là tiết chế không?

Khóc không ra nước mắt

~Thác Bạt Hoàn Thành đem chiếc hộp tinh xảo trong lòng ngực của mình lấy ra, đẩy tới trước mặt Thịnh Lật nói: “Mở ra xem một chút.”

Thịnh Lật nhướng mày “Không phải lão thử, gián, sâu nhỏ chết đúng không ~”

“Nếu như ngươi thích, lần sau ta sẽ bắt lại tặng ngươi.” Thác Bạt Hoàn Thành phất phất tay sang ngoài nói.

Trên trán Thịnh Lật lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến, khuôn mặt lại tươi cười đầy khéo.

“Ha ha, thế thì không cần!” Vừa nói vừa cẩn thận mở ra nắp hộp, đập vào mắt là một đóa hoa đã khô héo.

Thịnh Lật dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chằm chằm Thác Bạt Hoàn Thành nói “Sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật?” Thịnh Lật kinh ngạc nhìn Thác Bạt Hoàn Thành, vừa mừng vừa sợ, hôm nay sinh nhật của y?

“Nhưng huynh cũng không nên keo kiệt vậy chứ, ở nơi hoang giao dã ngoại thế này, huynh tùy tiện hái một đóa nào đó cũng rất đẹp rồi, chưa nói đến đây là một đóa hoa héo, ta không thích hoa, không bằng huynh tặng ta một giỏ đào còn hơn

”

Thác Bạt Hoàn Thành nhìn Thịnh Lật, khẽ cười: “Hoa này tên là —— Thái Dương Hoa ——” [hoa mặt trời]

“Thái Dương Hoa? Thật kỳ lạ a.” Thịnh Lật đảo mắt nhìn cánh hoa đã úa tàn, nhìn dáng dấp này trước đó hẳn rất đẹp đi.

“Người còn nhớ trước khi ta xuất chinh đã hứa sẽ tặng người một lễ vật hay không, người nói muốn mặt trời.....” Thác Bạt Hoàn Thành từ từ gọi lại ký ức Thịnh Lật. “Hoa này mặt dù không phải trên bầu trời nhưng hiếm lắm ta mới tìm được nó, ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng nó vẫn khô héo.....”

“Ta thích, hoa này là đóa hoa mà ta thấy đẹp nhất!” Dứt lời Thịnh Lật ngọt ngào ngã vào trong ngực Thác Bạt Hoàn Thành, hai người tựa sát vào nhau.

Thịnh Lật ở trong ngực Thác Bạt Hoàn Thành lẩm bẩm: “Bất quá ta vẫn rất thích ăn đào ~”

Lần này Thác Bạt Hoàn Thành liếc xéo Thịnh Lật một cái, vẻ mặt đông cứng như đang hét lên: Bên kia có cả rừng đào, người đi gặm đi ~

30. Chương 30: Phiên Ngoại 3

“Tướng công ~ không nên a!” Thịnh Lật bị Thác Bạt Hoàn Thành đặt tại trên giường.

Phía dưới Thác Bạt Hoàn Thành con quái vật trứng tím kia đang đặt ngay cánh mông bóng mịn của Thịnh Lật. Hắn cố ý ở chung quanh hoa cúc từ từ ma sát, hai tay không ngừng vuốt ve trước ngực y, đầu lưỡi nóng bỏng cũng không nhân rồi vẽ một bức tranh trên sống lưng bóng loáng của Thịnh Lật. Rõ ràng nhắm ngay cửa huyết từ từ đẩy mạnh vào, sau một lát Thác Bạt Hoàn Thành lại như có ý xấu đem thứ đó rút ra đối diện dạo chơi ngoài cửa động. Cẩn nhẹ lên vành tai khéo léo của Thịnh Lật, nói: “Có muốn hay không ~”

“Ô, Ô, không nên ~ ư ư ~” Thịnh Lật kiên quyết liều chết cắn răng không để bản thân hé lời!” Muốn ~”

“Ngon!” Thác Bạt Hoàn Thành tặng phần thưởng bằng cách hôn lên mông Thịnh Lật, sau đó toàn tâm vùi đầu vào cúc hoa mềm mại, mặc sức rong duỗi

~“Nóng quá a..... a..... Thật thật khó chịu..... Ta còn muốn, còn muốn a.....” Thịnh Lật đột nhiên có loại dục hỏa đốt người chỉ muốn nhanh thoát khỏi nó. Thác Bạt Hoàn Thành nhìn Thịnh Lật đỏ mồ hôi lâm ly, bản thân cũng sắp giữ không được.

“A a ~! Chịu không được! Ô..... Không nên..... huynh ~ ô ~.....” Thịnh Lật ở phía dưới Thác Bạt Hoàn Thành run sợ rên rỉ.

Trận này đánh trường kỳ khiến Thịnh Lật không còn chút khí lực nằm sống soãi phía dưới Thác Bạt Hoàn Thành biến thành một vũng Xuân Thủy.

“A ——” Sau đó, một cổ nhiệt lưu kéo dài đánh sâu vào trong cơ thể.

Hôm sau, lần nữa Thịnh Lật tỉnh lại, Thác Bạt Hoàn Thành đã không biết đi nơi nào.

Thịnh Lật oán trách: “Làm sao mỗi lần xong chuyện hẳn đều thức sớm hơn y vậy!”

Đợi đến buổi trưa, Thác Bạt Hoàn Thành vẫn không trở lại, Thịnh Lật đã chuẩn bị xong cơm, ngồi trên bàn ăn dưới tán cây đào chờ hẳn trở về. Ánh chiều tà rất nhanh rải xuống bàn thức ăn đã nguội lạnh, Thịnh Lật không nhúc nhích vẫn ngồi trước bàn.

Đột nhiên nghe phía sau có tiếng bước chân, Thịnh Lật quay đầu lại, nhìn thấy người đến liền mếu máo “Huynh đi đâu vậy ~ ô ô ~”

Thịnh Lật chạy đến ôm thật chặt Thác Bạt Hoàn Thành, nước mắt đua nhau tuôn rơi “Ta..... Ta nghĩ huynh..... Không..... Không quan tâm ta nữa, vứt ta một mình ở nơi này..... Ô ô

”

“Hừ, nhỏ giọng một chút.....” Ngược lại Thác Bạt Hoàn Thành không chỉ không có an ủi y, còn bảo y không được lên tiếng. Thác Bạt Hoàn Thành từ từ để xuống cái sọt trên vai, bên trong sọt có một đứa bé trắng nõn quần vải đỏ ngủ một cách ngon lành.

Thịnh Lật kinh hô: “Huynh trộm từ chỗ nào nha?”

“Hừ ~” Thác Bạt Hoàn Thành mệt mỏi té trên mặt đất, giải thích: “Trộm, ở đâu có mà trộm, sáng nay ta ra bờ sông đánh cá, ai biết có một chậu gỗ trôi tới đây, ta tò mò mở ra nhìn thì phát hiện đứa bé này. Đọc đường đi, nó cứ khóc không ngừng, chỉ cần ta động một chút nó sẽ khóc, hết cách ta đành ôm nó bất động, ngồi chồm hổm trên mặt đất cả ngày. Đợi tiểu tổ tông này ngủ thiếp đi ta mới đem nó bỏ vào sọt mang về, mệt chết ta rồi!”

Thịnh Lật đem đứa bé ôm vào trong ngực, biểu tình hết sức vui vẻ.

Ban đêm, Thịnh Lật đem đứa bé ôm vào trong ngực, nhìn chăm chăm nó ngủ yên. Thác Bạt Hoàn Thành thì ôm cả hai người, nhìn Thịnh Lật vui vẻ như vậy hẳn cũng rất vui.

” Huynh nói xem ta nên đặt tên cho nó ha?” Thịnh Lật hỏi.

“Nhìn dáng dấp đứa bé này hẳn cha mẹ nó vì chiến loạn mới đành bỏ nó nơi đây, như vậy gọi nó là Thanh Bình đi!” Thác Bạt Hoàn Thành nói.

“Thanh Bình thật thế, hạnh phúc khoẻ mạnh, tốt, từ nay gọi nó là Thanh Bình.....” Thịnh Lật nhìn đứa bé trong ngực cười không ngớt miệng.

Tiểu Thanh lớn rất nhanh, may mắn nó đã sớm dứt sữa, ngày thường chỉ cần dùng một ít thức ăn lỏng. Bất quá Thác Bạt Hoàn Thành không phải rất thích tiểu Thanh này, kể từ ngày nó đến đây hẳn liền phát hiện Thịnh Lật căn bản không thèm nhìn lấy hẳn một lần, toàn tâm toàn ý đặt trên người tiểu Thanh, thật ghen tị

~Đặc biệt vào tối hôm qua, hai người mới vừa vận động đến đỉnh điểm, tên tiểu tử này lại khóc, thế là xong, Thịnh Lật lập tức xuống giường chăm sóc nó, còn hẳn chỉ có thể tự mình giải quyết.

Thác Bạt Hoàn Thành nài nỉ: “Thịnh Lật, khuya hôm nay đem nó bỏ vào phòng đệ ngủ sẽ ngon mà, tay của ta rất mỏi a ~”

Thịnh Lật liếc mắt xem thường nhưng đảo mắt cái liền nghĩ ra sáng ý, ‘tay chua?’ Huynh không nên dạy hư tiểu Thanh! Tối nay huynh sang phòng khác ngủ đi!”

31. Chương 31: Phiên Ngoại 4

Thấm thoát tiểu Thanh đã được bảy tuổi. Ngày nào đó đi ra ngoài chơi đến khuya khoắt vẫn chưa về làm Thịnh Lật gấp đến độ tim nhảy loạn xạ. Sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì chứ? Đột nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng: “Phụ, Phụ ~~ con đã về!”

Trái tim Thịnh Lật cũng dần thả lỏng, chẳng qua nhìn bên cạnh có một đứa bé trai cỡ Thanh Bình, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nơi này thế ngoại đảo viên sao có kẻ khác xuất hiện. Cách đó không xa lại truyền đến tiếng gọi âm ỉ của hai nam tử: “Cao Quan, người đi chậm một chút!” Đang nói chuyện, hai nam tử này cũng đã chạy đến.

Thịnh Lật cảm thấy bọn họ nhìn rất quen mắt, bọn họ cũng cảm thấy Thịnh Lật nhìn rất quen mắt. “A, ta nhớ ra rồi, huynh là chủ quán tại tửu quán thôn đảo viên!”

“Đúng vậy, còn cậu là? A, cậu chính là nam nhân mặc nữ trang trước kia.....” Rất nhanh chủ quán cũng nhận ra Thịnh Lật cùng Thác Bạt Hoàn Thành.

Thì ra bên ngoài xảy ra chiến tranh loạn lạc dân chúng lầm than, tửu *** hai người bọn họ cũng bị phát hiện, cho nên một nhà ba người đành phải ẩn cư trong núi. Hôm nay đang trên núi đốn củi đột nhiên nhìn thấy một đứa bé trai chơi đùa ở bờ sông, ông cũng cảm thấy rất kỳ quái nơi này tại sao có thể có người cho nên mang theo nhi tử cùng Thanh Bình chạy tới chỗ này.

“Nguyên lai là vậy ~”

Từ nay về sau, hai nhà thành hàng xóm, nhiều người dần dần càng thêm náo nhiệt. Quan trọng hơn nơi này không có tục lệ phức tạp như bên ngoài, có thể thoải mái làm chuyện mình thích.

Đêm khuya, Cao Quan cùng Thanh Bình cùng nhau chạy đến phía sau phòng, Cao Quan giúp Thanh Bình lột bỏ quần, nói: “Người nhìn xem, chỗ này của ta cùng phụ thân giống nhau, không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy người để mộng trần nơi này liền sưng!”

“Ta cũng vậy.” Thanh Bình thảng thảng trả lời: “Vậy chúng ta bắt đầu đi!”

“Thanh Bình, người chuẩn bị xong chưa?” Cao Quan giơ lên hạ thân nóng bỏng của mình nói.

“Ừm, ta xem bình thường phụ thân cũng làm như vậy, hơn nữa bộ dạng còn rất thoải mái, vào đi!” Thanh Bình vểnh lên cái mộng nhỏ nói.

“Ta cũng vậy, tốt, ta đây tới.....” Nói xong, Cao Quan liền đút vào.

“Ô, Ô đau quá a.....” Thanh Bình khóc nói.

Cao Quan cũng không có kinh nghiệm, không thể làm gì khác hơn học theo phụ thân trườn động lên xuống. Quả nhiên, sau khi động mấy cái dần dần trở nên thoải mái.

“Cao Quan ca ca, ta thật thoải mái a ~”

“Thanh Bình ta cũng vậy, ô~”

Trong nhà tranh, hai tiểu công gia trưởng ngồi chung quanh bàn, Thác Bạt Hoàn Thành vỗ mạnh lên bàn: “Ta dùng một con dê để đánh cuộc, con ta là công!”

Ông chủ bên kia cũng vỗ bàn rõ to.”Ta dùng hai con dê tới đánh cuộc con ta là công!”

Hai người còn đang tranh chấp đã thấy Thịnh Lật cùng Phục Kiếm (Mẫu thân Cao Quan ~ không đúng là phụ thân ~ cũng không đúng ~) cùng nhau tiến vào, hai người ngồi xuống lắc đầu.”Haizzzz ~”

“Kết quả n thế nào?” Thác Bạt Hoàn Thành cùng ông chủ cùng nhau hỏi.

“Hỗ công, hỗ thụ!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-sung-cua-tuong-quan>